Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati,
Nr. 62, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): Love's Prisoner

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MURRAY, ANNA
Ia ce vrei! / Anna Murray
Traducător: Anca Morărescu
București: Alcris, 2008.
ISBN 978-973-580-326-1
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA "

ANNA MURRAY

Ia ce vrei!

Traducerea și adaptarea în limba română de:
ANCA MORĂRESCU

ALCRIS
M-94

Din colecția "El și EA" puteți comanda prin telefon, poștă sau e-mail următoarele titluri aflate în stoc:

560. MAI ESTE TIMP PENTRU IMPACARE 5
561. LASA-MA SA TE IUBESC 5
562. O MIE DE LUMANARI 5
563. PANDORA SI MAGICIANUL 5
567. FATA CU UNICORN 5
577. PESTE ANI 5
578. O DRAGOSTE CAZUTA DIN CER 5
580. DIFICULTATILE LUI KATE 5
583. SUB VRAJA IUBIRII 5
584. PREJUDECATI SI IUBIRE 5
585. AVENTURA DRAGOSTEI 5
586. MADONA CU PARUL DE AUR 5
587. PORTRETUL FEMEII IUBITE 5
588. VARA INDIANA 5
591. DACA E SA TRADEZ 5
592. O LUME INTREGA INTRE NOI 5
593. FIUL TATALUI VITREG 5
594. VIZITATOR DE O NOAPTE 5
595. O AMERICANA IN MEXIC 5
596. ZBORUL INIMII 5
597. O CAPCANA MULT PREA SECDUCA 5
599. SECRETUL CRISTINEI 5
600. DRAGOSTE TRADATA 5
601. VIS TEXAN 5
603. LIMPEDE PRECUM CRISTALUL 5
604. FRUMOSUL MEU AVENTURIER 5
605. KAREN 5
607. BARBATUL DIN TRIPOLI 5
608. VECHILE SEIFURI 5
609. INTALNIRE INTAMPLATOARE 5
610. VIITORUL NE ZAMBESTE 5
611. MIREASA FUGARA 5
612. SINGURI IN JUNGLA 5
613. MESERIA DE ACTRITA 5
615. UN BARBAT NEMILOS 5
616. NAUFRAGIATII 5
617. CEI MAI FRUMOSI ANI 5
620. SENINA ESTE ZIUA 5
621. UN AMERICAN LA LONDRA 5
625. FATA DIN PADURE 6
626. NOAPTEA SFANTA 6
627. DOAMNA DIN OGLINDA 6
628. CASATORIE PE MADISON AVENUE 6
629. STATUIA VIE 6
633. JURAMANT SUB STELE 6
636. CAUTAND O NOUA DRAGOSTE 6
637. FLACARI DE ARGINT 6
638. VIS DE VACANTA 6
639. CASA DE LANGA RAU 6
640. O GUVERNANTA CURAJOASA 6
641. S-AU CUNOSCUT IN ZANZIBAR 6
642. UN CHIRIAS CIUDAT 6
643. CA PRIN FARMEC 6
644. IMBARCARE CLANDESTINA 6
645. IUBIRE IZBAVITOARE 6
646. ABISUL 6
647. INTALNIRE IN SAFARI 6
648. DURERI DISPARUTE 6
649. STAPANA CASTELULUI VANDERMOOR 6
651. VALEA CASCADELOR 6
653. INTOARCERE LA WARALUOROA 7
654. O POSIBILA CASATORIE 7
655. FOCUL VIETII 7
656. POVESTEA LUI JODY 7
657. AVENTURA IN PORT 7
658. CLIPE DECISIVE 7
659. IDILA PE MARE 7
660. VACANTA IN MAURITIUS 7
661. O MOSTENIRE CIUDATA 7
662. SOT SI SOTIE 7
663. DECIZIE PERICULOASA 7
664. CAPCANA DORINTELOR 7
665. TU ESTI NOROCUL MEU 7
666. INVENTATORUL INDRAGOSTIT 7
667. STRAINUL DIN CASA MEA 7
668. SANSA DRAGOSTEI 7
669. CROAZIERA IN MAREA CARAIBELOR 7
670. ORHIDEEA ALBA 7
671. CONTROLUL ASUPRA GOLFULUI 7
672. TALISMANUL CU DELFINI 7
673. DUPA SAPTE ANI 7
674. O IUBIRE SECRETA 7
675. RAUL SPERANTEI 7
676. CERCUL DIVIN 7
677. INSULA TOBEI DE AUR 7
678. VIS DE ADOLESCENTA 7
679. MURMURUL VALURILOR 7
680. IUBIRE NESTINSA 7
681. ENIGMA DE LA GLENRODEN 7
682. INELUL DE LOGODNA 7
683. CARAVANA DRAGOSTEI 7
684. CADOUL DE NUNTA 7
685. FIDELITATE RASPLATITA 7
687. AVENTURA SI PROVOCARE 7
688. AMINTIREA UNEI NOPTI INDIENE 7
689. COPACII DIN TARRENTAL 7

Capitolul 1

Sophie își muta greutatea de pe un picior pe altul, conștientă că fiecare mișcare de-a ei este monitorizată de cei doi soldați de lângă ea. Trenul era plin de turiști, și fiindcă Sophie nu avusese timp să rezerve un loc, fusese nevoită să călătorească pe culoar, între două compartimente. Dar acest lucru n-o deranja. Era prea emoționată că mergea acasă ca să-i facă plăcere să stea câteva ore nemișcată pe un scaun. Chiar s-a întâmplat ca doi bărbați să-i ofere locurile lor, dar i-a refuzat politicos. Bineînțeles, asta însemna că, deși îmbrăcată cu uniforma de liceu, începuse să semene cu o tânără atrăgătoare. Știa de mult lucrul ăsta, dar abia acum realiza că poate avea și avantaje.

Știa că și cei doi soldați de lângă ea o găseau atrăgătoare. Îi zâmbeau mereu și unul dintre ei chiar îi oferise o țigară pe care fata o refuzase politicos. Sophie știa că sunt inofensivi, așa că nu-și bătea capul cu ei. Nimic nu o va întrerupe să viseze la

reîntâlnirea cu Robert.

Trecuse un an și jumătate de când îl văzuse ultima oară, de când o sărutase, de când îi tulburase mica lumea în care trăia.

Dar el avea să fie acasă de sărbători. Așa îi spusese tatăl ei. Bineînțeles că și Simon va fi acolo și, în ciuda preferinței pentru fratele vitreg mai mare, întotdeauna găsea în Simon o pradă ușoară și își amintea că de fiecare dată se folosise de el cu multă nerușinare.

Dar Robert era alfel. Robert era un om imprevizibil. El era cel care o învățase să călărească, să înoate și să joace tenis, cel care vorbise cu ea considerând-o de vârsta lui, cel care îi destăinuia planurile și ambițiile, care a fost primul ce i-a stârnit interesul în privința cărților, muzicii și poeziei.

Se uită pe geam, la peisajul care se derula pe fereastră. Își amintea clar când l-a văzut prima oară pe Robert. Mama ei murise la naștere, iar tatăl, un doctor foarte ocupat din Londra, angajase câteva menajere care să aibă grijă de ei. Dar nu mersese așa. Avea prea puțin timp de petrecut cu micuța lui și fără sprijinul mamei, se temuse ca nu cumva s-o neglijeze prea mult. Așa că s-a mutat la Conwynneth, un orășel, nu departe de Hereford. Aici, viața avea un curs mai domol, iar doctorul Kemble se relaxă și începu să trăiască o nouă poveste alături de fiica sa.

Laura Ydris era o văduvă cu doi băieți. Se ocupa singură de hanul din oraș de doi ani, de când soțul îi murise într-un accident de mașină. Fiul cel mic avea pe atunci doisprezece ani,

iar cel mare, șaisprezece. Ambii frecventau școala din Hereford.

Tatăl lui Sophie petrecea mult timp la han, și n-a fost o surpriză pentru nimeni când cei doi au decis să se căsătorească.

Sophie avea pe atunci patru ani și de la început se atașase de mama ei vitregă, pentru că Laura nu era o mamă vitregă ca cele din povești. Era o femeie scundă și vioaie, cu trăsături blânde, care o cucerise definitiv pe Sophie când îi spusese că întotdeauna își dorise o fetiță numai a ei.

Problema mai rămânea cu cei doi băieți. Dar amândoi înțelegeau cât de greu îi era mamei lor să se ocupe singură de han, așa că se bucurară că putea să renunțe la muncă și să aibă din nou o familie. Și, plus de asta, îl plăceau pe doctorul Kemble și erau în stare să aprecieze nevoile părinților lor. Sophie se simțise în elementul ei când aflase că se alesese cu doi frați mai mari.

Aceștia au răsfățat-o foarte mult și ei nu i s-a părut nimic ciudat sau egoist.

Sophie îl cunoscuse pe Simon primul. Robert era plecat în vacanță în Elveția când logodna părinților lor fusese anunțată, iar când ajunsese acasă, Sophie și Simon erau deja buni prieteni. Pentru băieți era o noutate să aibă o surioară, dar Sophie, de cum îl zărise pe fratele mai mare, se declarase admiratoarea lui înfocată.

Era un băiat popular, care era în permanență înconjurat de tineri, dar care niciodată nu era atât de ocupat încât să nu poată vorbi cu Sophie. Prietenele lui se enervau repede, simțind că au

drept rivală o copilă.

În câțiva ani, Robert a plecat la universitate și casa pe care doctorul Kemble o cumpărase când se căsătorise cu Laura devenise parcă goală. Timp de patru ani, Sophie acceptase cu greu să-l poată vedea pe Robert doar de sărbători, dar după acestă perioadă, băiatul reveni acasă, în Conwynneth, ca să lucreze pentru o firmă din Hereford.

În vremea aceasta, Simon pleca la universitate, dar Sophie nu-i simți lipsa la fel de mult cum se întâmplase cu fratele său, pentru că Robert era din nou acasă și la vârsta de doisprezece ani, îl găsea fascinant pe tânărul în care se transformase.

Începea să devină domnișoară și nu înțelesese de la început de ce se simțea atât de bine când Robert o privea într-un anume fel, sau de ce se simțea rău când ieșea cu iubitele lui în oraș.

Fusese foarte supărată când tatăl ei decisese s-o trimită la un liceu cu internat. Nu voia să plece. Asta ar fi însemnat să-și vadă fratele doar în vacanțe și sperase că a trecut de perioada aceea. Tânărul era de acum major și Sophie știa că la întoarcere l-ar fi putut găsi chiar căsătorit.

Dar părinții ei nu se arătară înduplecați și chiar și Robert nu părea dornic s-o ajute. Trebuise să plece, și primul semestru și-l petrecuse plângând în fiecare noapte.

Cu timpul însă, își dădu seama că dacă plângea, nu rezolva nimic. Cel mai bun plan era să învețe temeinic, să treacă toate examenele și să se întoarcă la timpul potrivit acasă.

Când petrecea acest timp în școală, află că fratele său avea o

carieră în ascensiune. Era un bărbat isteț și i se oferise o slujbă într-un concern londonez care avea legături cu întreaga lume. Închiriase un apartament la Londra și plecase în prima lui călătorie importantă, în Africa Centrală. Exact atunci Sophie avea două vacanțe pe care și le petrecu acasă, fără să-l vadă deloc. Fusese foarte supărată atunci și refuzase toate încercările lui Simon de a o binedispune, ba chiar și invitația pe care acesta și un grup de prieteni i-o făcuseră într-o excursie la Lake District. Știa că părinții erau îngrijorați din cauza ei, dar spera să nu afle ce o deprima atât de mult.

Învățase foarte bine în liceu și obținuse multe note bune, spre deliciul familiei și al profesorilor săi.

La Crăciunul următor, Robert era din nou acasă, iar felicitările lui au însemnat pentru ea mai mult decât toate celelalte la un loc. Și în timpul acelei vacanțe Robert o sărutase...

Strânse pumnii când își aminti. Familia Kemble avusese oaspeți de sărbători. Veniseră niște prieteni de-ai tatălui său, din Londra, două cupluri și cei cinci copii ai lor. Bănuia că tatăl ei îi invitase pentru a-i alunga apatia pe care o observase la ea în vacanța din vara trecută. Dar cum Robert era și el acasă, Sophie nu putea să se simtă altfel decât bine.

Ceilalți adolescenți, o fată de șaisprezece ani și patru băieți cu vârste cuprinse între treisprezece și optsprezece ani erau foarte drăguți, dar din punctul de vedere al Sophiei, nici nu se comparau cu frații ei vitregi. Chiar și Simon, care preda acum la o școală din Conwynneth, era mai atrăgător decât ei. Bineînțeles,

pentru că Sophie crescuse printre adulți, avea și gusturi mai mature.

Îi plăceau bineînțeles lucrurile tinerești, dar datorită lui Robert învățase să le aprecieze și pe cele serioase. Participase la toate jocurile organizate pentru tineri de părinții ei, dar era mereu conștientă de privirea lui Robert și de fata pe care o adusese cu el de la Londra. După cum îi spusese mama ei vitregă, aceasta era secretară la biroul unde lucra fiul ei, iar Sophie n-o plăcea deloc.

Și asta nu fiindcă ar fi avut vreun motiv anume să facă asta, pentru că fata, Emma, era frumușică și drăguță și deloc diferită de fetele pe care Robert le adusese în casa părinților de-a lungul anilor.

Dar felul în care-l privea pe Robert o făcea pe Sophie să fie gata de atac. O surprindea privindu-l cu o anume strălucire în ochi și Sophie își dădea seama că nu va fi o concurentă ușor de înlăturat. Și apoi, s-a întâmplat ceva care a făcut-o să uite de toate astea..

De Crăciun, familia ei obișnuia să deschidă cadouri și să se bucure alături de cei dragi, dar a doua zi dădeau o petrecere la care invitau aproape toți vecinii.

Mâncarea era din belșug și voia bună nu lipsea nici ea. Sophie purtase rochia pe care o primise în dar de la părinții ei, prima rochie lungă, croită pe trupul ei delicat, dintr-o catifea de culoarea mierii, care dădea pielii ei un aspect auriu.

Vacanța petrecută în Spania alături de părinți cu trei luni în

urmă, o ajutase să capete un bronz frumos și, cu puțin machiaj și un ruj discret, se văzu în oglindă, înainte să coboare, ca pe o femeie. Își amintea că privirea lui Robert o făcuse să înnebunească de plăcere. Apoi, își revenise și-și spusese că toți băieții aveau să alerge după ea în acea seară.

În timpul cinei, simțise că Robert n-o slăbește cu privirea, dar de fiecare dată când se întorcea să-l privească, el se făcea că se uită la altcineva. Nici măcar n-o invitase la dans, așa că Sophie făcuse ceea ce obișnuia când era supărată: îl tachinase pe Simon. Și pe ringul de dans, când acesta o trase mai aproape de el, fata înțelese că nu se prefăcuse doar când zisese că-i place și mai înțelese că atitudinea ei le deranjase pe celelalte fete prezente, care făcuseră pasiuni pentru fiii doctorului din sat.

Era târziu când Sophie își dăduse seama că Robert dispăruse și o căută pe Emma, îngrijorată. Dar Emma era încă printre invitați, dansând cu fiul fermierului.

Și mama ei vitregă observase că Robert lipsea.

– Simon, zise ea, du-te și dansează cu Vicky, iar tu, Sophie, du-te și caută-l pe Robert. Probabil e în biroul tatălui său. Știi cât de mult îl plictisesc petrecerile astea!

Sophie făcuse întocmai cum i se spusese și-l găsise pe Robert stând relaxat, pe scaunul tatălui său, cu picioarele întinse lejer pe birou, citind o carte.

– Mama m-a trimis să te caut, zise ea, simțindu-se ca o intrusă.

– Așa a făcut? întrebă el, fără să se sinchisească să se ridice.

– Da. Vii din nou la noi?

– Mulțumesc, dar nu cred.

Reluase cititul, de parcă ăsta era sfârșitul conversației și Sophie se simți iritată. Nici măcar nu-și ceruse scuze pentru purtarea lui.

Așa că, furioasă, intră în birou, închise ușa în urma ei și dădu roată măsuței până ajunse lângă el. Când băiatul o văzu stând nemișcată în fața lui, zise cu indiferență:

– Du-te și distrează-te, Sophie. Eu mă simt foarte bine aici. Nu intenționez să mă obosesc, fiindcă mâine dimineață mă întorc din nou la Londra.

Sophie îl privi, supărată că peste câteva ore avea să plece și n-avea să-l mai vadă câteva luni bune.

– Nu crezi că ești cam plictisitor? Stai aici, de unul singur, ca o domnișoară supărată!

Robert zâmbise, dar nu zisese nimic, iar Sophie își dorise să-i poată trage o palmă ca să-l trezească la viață.

– Nici măcar n-ai dansat cu mine! se bosumflă ea.

– Ai băieți de vârsta ta cu care să dansezi. Și, plus de asta, Simon e mai mult decât dornic să-ți facă pe plac.

Sophie își pierduse cumpătul atunci, îi aruncase cartea din mână și încercase să-l ridice de pe scaun. Dar el nu se urnise niciun centimetru când o trăsese și pe ea pe picioarele lui musculoase și o sărutase, așa cum nu îndrăznise nimeni s-o facă până atunci. După asta, îi dăduse drumul, bâlbâise o scuză și plecase din birou. De atunci nu-l mai văzuse, dar înțelesese că

relația lor nu va mai fi niciodată la fel.

De câte ori venise în vacanțe, de fiecare dată se nimerea să fie plecat undeva. Trecuseră optsprezece luni de la acea întâmplare.

Știa că și Robert o evita, fiindcă o aștepta să crească și să se maturizeze înainte ca între ei să ia naștere ceva. Și chiar așa se și întâmplase în acest timp. Sophie se simțea o altă persoană acum. Fusese grea perioada liceului, dar acum școala se terminase. Avea o vacanță de șase luni în care se putea hotărî dacă să urmeze sau nu o facultate, șase luni în care se puteau întâmpla multe lucruri frumoase...

Oftă. Ce multe lucruri se puteau întâmpla în această perioadă și în mai puțin de o oră avea să-l revadă pe Robert.

Se întoarse cu spatele la fereastră și observă privirea plină de dorință a unuia dintre soldați. Știa că era o fată atrăgătoare. Se transformase din toate punctele de vedere, iar Laura îi promisese că-i va cumpăra o nouă garderobă deoarece a absolvit cu note maxime.

Se uită din nou pe geam și simți cum i se strânge stomacul. Trecuseră de un indicator care le arăta că mai aveau puțin până la Hereford.

Privi la picioarele sale. Două valize și o geantă plină cu cărți îi dăduseră multă bătaie de cap până când un hamal binevoitor i le cărase gratuit până la tren.

– Pot să te ajut? o întrebă unul dintre soldați când ajunseră în stația de la Hereford.

– Ă, cred că mă descurc, zise ea.

– Dar nu e nicio problemă. Toți coborâm aici. Te așteaptă cineva?

– Cred că da.

– Oh, ce noroc avem! zise el bosumflat, iar fata zâmbi.

Trenul opri în cele din urmă și cei doi soldați îi coborâră ambele valize, lăsând-o să care doar geanta cu cărți. Era atentă la ce spunea unul dintre ei și abia de-l auzi pe bărbatul care i se adresă:

– Bună, Sophie. Îmi pare bine să te revăd!

Se uită la bărbatul care se apropiase de ea și începu să tremure ușor. Nu se schimbase aproape deloc. Poate se mai subțiase puțin dar...oare ochii aceia negri aruncau priviri de oțel ca acum? Pielea bronzată trăda lunile petrecute în zone cu climat blând, iar părul, acum mai des, se ondula în cascade scurte, pe gât. Purta blugi strâmți și un tricou răsfrânt la gât, care îl făcea să radieze de masculinitate. Și în ciuda faptului că n-o mai văzuse de multă vreme, părea foarte furios. Dar de ce? Oare era supărat că reușise să-i găsească pe cei doi soldați s-o ajute?

Sophie așteptase întâlnirea asta de aproape un an. Nu va permite nimănui s-o strice!

Lăsă geanta jos și se repezi spre el. Îl luă în brațe și își presă buzele pe ale lui. Bărbatul o cuprinse și el cu brațele ca să nu se dezechilibreze, după care încercă s-o îndepărteze de el.

– Sophie! murmură el, nervos. Sophie, pentru Dumnezeu! Cei doi soldați lăsară jos valizele și se îndepărtară zâmbind jenați. Își trecu mîna prin păr și privi în jur să vadă dacă-i

observase cineva.

Dar Sophie nu avea remușcări pentru gest. Simțise că la un moment dat și el îi răspunsese sărutului, așa că știa cel puțin că nu-i era indiferentă. Zâmbi și zise:

– La ce te așteptai? Să ne dăm mâna?

– Ăsta e tot bagajul tău? o întrebă Robert, impacientat.

– Nu te bucuri să mă vezi? întrebă ea.

– Bineînțeles că mă bucur, Sophie. Deja ți-am spus asta. Luă cele două valize în mâini. Te descurci cu geanta?

– Da, mă descurc, mulțumesc.

Merseră amândoi spre ieșirea din gară și ajunseră în parcare, unde o mașină sport îi aștepta.

– E nouă, nu-i așa? comentă ea admirativ. Ce e? Un Aston Martin?

– Nu. Un Jensen, zise el, mândru. Intră. Nu e încuiată.

Fata intră încântată și când studia interiorul mașinii, își făcu și el apariția la volan. Oh, Dumnezeule! Deja nu mai conta nimic altceva pentru ea. Oare ce ar fi făcut dacă l-ar mai fi sărutat o dată? Se întoarse spre el să-l privească.

– Mai bine ți-ai prinde centura, zise el, iar fata făcu întocmai, nedorind să-l supere.

– E o mașină super! Mi-aș dori să pot conduce și eu!

– Cred că tatăl tău va avea grijă să iei lecții de șofat, acum că ți-ai terminat școala. Porni mașina și adăugă: apropo, felicitări! Am auzit că te-ai descurcat excelent la examenele finale.

– Mulțumesc, zise ea, cu ironie.

– Acum, ce s-a mai întâmplat? Cred că ai o șansă bună să mergi la Oxford. Tu nu?

– Nu vreau să mai vorbesc despre școală și examene. Am lăsat totul în urmă. Se întoarse din nou, să-l privească. Tu ce mai faci, Robert? De când ești acasă? Și cât mai stai, de data asta?

– Sunt bine, zise el, cu ochii la drum. De fapt, sunt în Anglia de câteva luni. Acum lucrez la North Wales.

– Serios? Asta e minunat! Înseamnă că ajungi acasă aproape la fiecare sfârșit de săptămână.

– Nu chiar, Sophie. Mai am și alte lucruri de făcut, zise el, cu răceală.

Sophie se mai potoli puțin. Era atât de serios! N-avea să ajungă la el cu atitudinea asta. Schimbă subiectul.

– Ce mai fac cei de acasă? Mama și tata sunt bine? Și Simon? Am primit o scrisoare de la el săptămâna trecută. Tu de ce nu mi-ai scris niciodată, Robert? Am crezut că o vei face.

Robert îi ignoră ultima întrebare și răspunse:

– Părinții sunt bine, iar Simon e foarte încântat de slujba pe care o are. Ba chiar intenționează să rămână la catedră, în Conwynneth, toată viața.

– Și de ce să n-o facă? E fericit acolo. Nu e neliniștit ca tine.

– Așa sunt eu? Neliniștit?

– Printre altele, zise ea. Ei bine, nu ești? Sunt sigură că ultima firmă la care ai lucrat nu voia să te piardă.

– Mi s-a oferit șansa de a avea o slujbă mai bine plătită și șansa de a vedea lumea, înainte să fiu prea în vârstă ca să mă mai

bucur de ea. Nu văd ce mă neliniștește aici. Sunt sigur că și tu vei fi de aceeași părere când...

– N-o să fiu!

– Cum să știi asta de pe acum?

– Pentru că nu sunt...genul aventuros. Sunt mai degrabă...o fată de casă. Își privi degetele fără inele. Bineînțeles, dacă m-aș căsători și soțul meu ar avea o slujbă care să-l facă să călătorească...

Urmă o pauză, după care Robert zise:

– De fapt, Sophie...

Dar nu continuă, fiindcă afară începu să tune și să fulgere și o văzu cum tresare.

– Ți-e frică de furtună, nu-i așa? Nu trebuie. Ești în siguranță în mașină.

– Știu, îmi pare rău, zise fata, încercând să-și ascundă teama. Continuă, te rog.

– Cine erau soldații aceia din gară?

– Nimeni cunoscut. Am fost nevoită să stau în picioare din Paddington și am împărțit cu ei același culoar. Apoi, la coborâre, au insistat să-mi care bagajul. Nu înțeleg de ce. Tu pricepi?

Dar bărbatul n-apucă să răspundă, fiindcă o ploaie torențială începu să curgă din cer și să îngreuneze vizibilitatea. Tunetele nu mai conteneau și Sophie nu știa cât va mai rezista fricii pe care o simțea. Spre ușurarea ei, Robert trase pe dreapta și opri motorul.

– Nu putem continua acum, zise el. Orium, nu va dura mult.

E o furtună de vară. Ar trebui să te obișnuiești cu ele.

– Știu. Își scoase centura și se întoarse spre el. Măcar dacă îl vedea, mai uita de tunete. Măcar avem timp să mai vorbim, zise ea. Spune-mi ce aveai de gând să zici.

– Da, zise bărbatul, după care scoase o țigară dintr-o tabacheră și, după ce și-o aprinse, inhală adânc.

Nu spuse nimic, ci o privi câteva clipe cu seriozitate. Sophie se simțea tare ciudat. Tunetele nu conteneau și frica o făcea să fie vulnerabilă în fața lui, a bărbatului iubit, care se purta ciudat...Oare ce se întâmpla cu el? Și ce se întâmpla cu ea? Își privi mâinile transpirate și observă că doi nasturi de la piept se deschiseseră. Uniforma îi rămăsese mică, dar asta n-o împiedica să nu se simtă jenată. Cu degete tremurătoare, încercă să-i închidă, dar dădu greș. Robert puse țigara deoparte și-i închise el.

Până să-și dea seama ce se întâmplase, atmosfera fu dintr-o dată luminată de un fulger puternic și un copac fu despicat în două la câțiva metri de ei, iar de sus turna cu găleata și zgomotul picăturilor de ploaie pe capotă era infernal.

Sophie începu să tremure incontrolabil, și Robert o trase lângă el și o sprijini de corpul lui cald și puternic.

– Liniștește-te! Totul va fi bine, crede-mă!

– Îmi pare rău, Robert, dar mi-e frică de furtună, nu mă prefac. Te rog să nu te enervezi!

– Nu m-am enervat. Stai liniștită.

Fata se lipi și mai mult de el și-i mângâie pielea cu mâna.

Robert începu s-o mângâie, s-o sărute pe față, iar ea nu se opuse. Bărbatul începu să respire greu, să asude și, la un moment dat, o îndepărtă de el. Mai trase un fum din țigară și exclamă:

– Oh, Doamne!

– Robert... zise ea.

– Nu spune nimic, o rugă el. Nu spune nimic. Doar lasă-mă să gândesc limpede. Știam că n-ar fi trebuit să-l las pe tatăl tău să mă convingă să vin după tine.

– Să te convingă? A fost nevoie...să te convingă?

– Nu, cred că nu...Doamne, Sophie, ești sora mea!

– Sora ta vitregă! îl corectă ea.

– Bine, bine, sora vitregă. Dar chiar și așa, sper că-ți dai seama că e ridicol!

– Ridicol? De ce e atât de ridicol?

– Nu fi naivă, Sophie. Ți-a venit ideea asta de acum câțiva ani, de Crăciun, când se întâmplase să beau mai mult decât...

– Nu e adevărat!

– Ba da. Ce alt motiv ar mai fi pentru...ce s-a întâmplat?

– Și acum?

– Știam eu că nu trebuia să vin. Bănuiam ce scenă ți-ai plănuit pentru întâlnirea noastră, după acel incident.

– Incident?

– Da, Sophie, incident. Pentru Dumnezeu, cum te aștepți să-i spun? N-ai idee ce am simțit după...ce te-am atins. Mi s-a făcut rău, înțelegi? Rău! Eu, un bărbat experimentat de douăzeci și opt de ani, sărutam un copil de șaisprezece!

– N-a fost chiar așa!

– Ba da, așa a fost. M-am disprețuit pentru ce am făcut.

– Și te disprețuiești și acum? întoarse capul să-l privească.

– Tu ce crezi?

– Nu știu ce să cred.

– Nu? Doamne, Sophie, știi ce tocmai ai făcut? Ești o fată frumoasă, știu că asta nu e o scuză, dar mă ademenești.

– Serios?

– Oh, te rog, oprește-te. Știi la fel de bine ca și mine de vina pe care o ai. Știi bine și de ce soldații aceia s-au oferit să-ți care valizele. Nu credeam că vei fi așa o bătaie de cap când vei crește.

– Oh, nu mă mai răni!

– De ce nu? Ție nu-ți pasă dacă-i rănești pe cei din jurul tău. Nu mai face o tragedie din asta. Bine, îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat. Cred că a fost vina mea!

– Nu vorbi așa!

– Bine, nu-mi voi cere scuze, dacă nu vrei. Am uitat în ce societate permisivă trăim!

– Oh, Robert, îmi pare rău, zise ea, aproape izbucnind în plâns.

Robert respiră adânc.

– Bine, Sophie, e în regulă. Cred că putem s-o luăm de la început, ce zici? Uite, tu uiți de sentimentalismele, astea iar eu ...Ei bine, poate tatăl tău avea dreptate până la urmă. Poate a fost bine că am venit să te întâmpin.

– Tata? Ce știe tata despre asta? La ce te referi?

– Firește că i-am spus ce s-a întâmplat.

– Oh, sper că nu vorbești serios!

– De ce nu? Sophie, mi-era greață de ceea ce am făcut. Trebuia să le dau un motiv că nu mă întorc acolo când vii tu!

– Dar...nu erai plecat din cauza muncii...?

– Nu, Sophie. Trebuia să-i spun, înțelegi? Mi-era rușine...

– Rușine? Nu-i venea să creadă. Nu i se putea întâmpla ei una ca asta. Nu după toate câte trăise alături de el. Nu! Oh, Robert, zise ea, n-o să te iert niciodată!

– Dar nu încerc să te fac să mă ierți. Pur și simplu vreau să-ți spun cum stau lucrurile. Nu vreau să continui să-ți imaginezi că ceea ce s-a întâmplat atunci de Crăciun, a fost mai mult decât un impuls.

– Dar a fost!

– Ba nu, Sophie. Oftă. Credeam că ești mai matură. Cred că asta a fost prima ta experiență, dar la mine nu era așa și cu siguranță că n-a fost mai mult decât o experiență!

– Nu și pentru mine, zise ea, cu hotărâre. Oh, nu înțeleg cum de poți spune lucrurile astea după...după ceea ce tocmai s-a întâmplat.

– Oh, Doamne, Sophie! Sunt și eu om! Tu ai provocat ce s-a întâmplat adineauri. Știu că și eu te-am ajutat, dar ... Nu sunt mândru de ceea ce am făcut, însă, Sophie, voiam să te fac să te simți în siguranță, din cauza furtunii. Am mai făcut asta, îți amintești? Într-o noapte, ai venit la patul meu din cauza furtunii. Aveai opt ani pe atunci. Erai îngrozită. Te-am lăsat să stai cu

mine. Te-am luat în brațe ca acum. Dar ce s-a întâmplat acum, după asta, n-a fost din vina mea!

– Ești îngrozitor! exclamă ea. N-am crezut niciodată că poți fi atât de crud, Robert!

Bărbatul își trecu exasperat o mână prin păr. Se uită pe geam și văzu că, spre fericirea lui, ploaia se oprise. Porni mașina și demară.

– Mai bine te-ai aranja puțin, zise el. Ne apropiem de casă. Sau poate vrei să dai explicații pentru ceea ce s-a întâmplat?

Fata își aranjă enervată hainele pe ea, scoase din geanta de umăr o perie cu care își descurcă părul răvășit și se pregăti fizic, dacă nu și sufletește pentru reîntâlnirea cu familia. Pe plan psihic, nu era în stare de nimic.Toate speranțele și fanteziile pe care și le făcuse în legătură cu Robert se evaporaseră în neant. N-avea chef să vadă pe nimeni acum. Voia doar să se târască într-un colț, ca să-și lingă rănile însângerate.

Capitolul 2

Casa familiei Kemble era una veche, situată la periferia satului. Cei doi soți o modernizaseră, dar rămăsese dominant aerul de vechime. Tuturor le plăcea așa cum este acum și n-ar fi schimbat-o pentru nimic în lume.

Sophie își aducea aminte cu drag de copilăria și de adolescența petrecute în acea casă: zilele lungi de vară, când mergea să pescuiască sau să înoate cu băieții, să joace tenis sau crichet în grădina mare din spatele casei; toamna, când începeau să facă focul și să coacă castane; iarna când zăpada dădea o înfățișare de poveste copacilor din curte, iar ei stăteau cu toții în jurul focului și beau vin fiert. Dintotdeauna fusese fericită în acea casă, iar acum îi venea greu să realizeze că fericirea ei depinde atât de mult de Robert.

În dimineața care urmase după venirea ei, se trezi cu o senzație stranie și cu o ușoară durere de cap. Se întrebă de la ce

se simțea așa, dar imediat își aminti de lucrurile care se întâmplaseră în ziua precedentă și-și îngropă fața în pernă. Oh, Doamne, se gândi ea cu disperare, ce o să fac?

Când ajunsese, seara trecută, era aproape ora cinei. Spre ușurarea ei, tatăl era plecat la un pacient și doar Laura și Simon erau prezenți s-o întâmpine. Se gândi la Simon cu afecțiune. Era un băiat atât de normal, atât de bun și de blând. O făcuse să se simtă bine și în largul ei și, chiar dacă uneori Sophie îl surprinsese că o privește ciudat, își zise că n-avea cum să bănuiască ce se întâmplase.

Când tatăl ei ajunsese acasă, cei patru terminaseră deja cina și Sophie se simțea puțin mai liniștită. Robert plecase imediat după masă. Scornise o scuză că trebuie să se vadă cu unul dintre vechii lui prieteni, cu care fusese coleg la universitate, așa că nimeni nu comentă nimic. Și dacă Sophie n-ar fi fost atât de preocupată de problema ei, ar fi observat că și mama ei și Simon s-au simțit mai relaxați la plecarea lui.

Fata încercă să le povestească bucuroasă despre ultimele luni petrecute la liceu și era aproape sigură că-i convinsese că singura ei grijă era alegerea unei universități la care să se înscrie.

Se uită la ceas. Oh, nu putea fi trecut de zece, nu? Așteptase trează să audă un zgomot de la mașina lui Robert și chiar și după venirea acestuia, se mai foi în pat înainte să adoarmă. Dar de ce n-o trezise nimeni? se întrebă ea. Dar, până la urmă, de ce să vrea să o trezească? Era mai bine să doarmă și să uite cele întâmplate.

Oricum, nu putea sta în pat toată ziua. Le datora asta

părinților săi, să se adune și să se poarte normal. Până la urmă, nu se schimbase nimic, ăsta era cel mai minunat lucru. În ceea ce-l privea pe Robert, era tot surioara lui, de care avusese mereu grijă.

Încercă să nu se mai gândească la asta. Acum, îi era foarte dificil să creadă că fratele ei n-o văzuse și altfel decât așa. Va trebui să accepte asta, dar deocamdată, va trebui să încerce să se poarte cu el așa cum o făcuse dintotdeauna. Relația lor a fost mereu una profundă și serioasă. Nu credea că se distrusese și ea. Cine știe? Poate cândva, în viitor, lucrurile se vor schimba și chiar s-ar putea simți atras de ea...

Se ridică din pat și făcu baie, după care își puse lenjeria și chiar când căuta o pereche de pantaloni în șifonier, se auzi o bătaie în ușă.

– Cine e? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată, dar își reveni când auzi vocea mamei sale.

– Oh, te-ai trezit! zise femeia care intră, aducând o tavă cu micul dejun. Ți-am adus aici mâncarea. Aseară arătai cam palidă și i-am spus tatălui tău că ai nevoie de odihnă.

– Mă simt bine, mamă, dar e foarte drăguț din partea ta.

– Ei, de ce nu te îmbraci din nou în pijama și te întorci în pat? zise femeia, așezând tava pe o măsuță. E o dimineață răcoroasă și n-ai nimic de făcut. Tatăl tău se va întoarce de la spital abia după o jumătate de oră, apoi vei putea coborî ca să bei cafeaua cu el.

– Bine, zise fata, care prefera să stea în pat decât să mănânce

toată mâncarea adusă de mama ei.

Laura îi așează tava pe picioare și luă și ea loc lângă ea.

– Ești bine, draga mea? întrebă ea, studiind-o.

– Desigur, zise fata, care deja începea să se îmbujoreze. De ce n-aș fi?

– Sigur, ai dreptate. Făcu o pauză. Graham White a trecut pe aici săptămâna trecută, ca să întrebe când vii. Abia așteaptă să te vadă.

– Graham White? Oh, adică băiatul acela din Trefyddol.

– Da, îl știi pe Graham. Tatăl lui și al tău obișnuiau să joace golf împreună.

– Oh, da, zise fata care, conștientă de privirea mamei sale, luă o furculiță în mână. Nu prea-l cunosc atât de bine. E la facultate, nu?

– Da, a termitat primul an. De fapt, chiar l-am invitat la sfârșit de săptămână. M-am gîndit că poate jucați tenis împreună.

– Oh, mami! zise fata, fără să-și mai ascundă tristețea. Dar pot juca tenis cu Simon și cu Robert!

– Știu asta, și mai știu că Simon ar fi încântat să petreacă timp cu tine, dar cred că Robert va fi mai...ocupat.

Sophie își concentră toată atenția în farfurie.

– Bine, atunci pot să mă joc și singură.

– Dar ar trebui să ai prieteni de seama ta, Sophie! Ai petrecut prea mult timp cu Simon și cu Robert.

– Sincer, mamă, nu trebuie să faci planuri pentru mine. Sunt în stare să mă distrez și singură. De fapt, chiar mă gândesc să mă

angajez.

Ideea aceasta tocmai i se năzărise, dar Laura n-avea cum să știe asta, iar când o auzi, păru îngrijorată.

– O slujbă, Sophie? Oh, nu cred că tatăl tău te va lăsa.

– De ce nu? Până la urmă, nu era o idee atât de rea, se gândi ea.

– Ei bine...pentru că abia ai terminat liceul. Cred că speră să-ți petreci anul ăsta cu noi, înainte de a pleca la universitate.

– Încă nu m-am hotărât dacă vreau să merg la universitate.

– Cum? Să nu mergi? întrebă femeia, îngrozită. Nu fi prostuță, Sophie, bineînțeles că vei merge la universitate. Tatăl tău are vise mari pentru tine. Sunt sigură că nu vrei să-l dezamăgești!

– Universitatea nu înseamnă totul, insistă ea.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ei bine, poate vreau să fac altceva. De exemplu, să mă căsătoresc.

– Să te căsătorești? Sophie, știi bine că spui prostii! Doamne Sfinte, ai doar șaptesprezece ani! Sper că nu te gândești să-ți abandonezi studiile pentru...a te căsători!

– După cum am mai spus, încă nu m-am hotărât, zise fata, enervată.

– Ei bine, sunt sigură că dacă o să-i spui asta tatălui tău, îl vei supăra foarte tare. Sophie, știu că îi iubește pe băieți, știu că i-a ajutat cum a putut, dar tu ești speranța lui! Ești fiica lui! Sunt sigură că asta trebuie să însemne ceva pentru tine. Sunt sigură că o să-l lași să facă și pentru tine ce a făcut pentru băieți.

Sophie se foi, neliniștită. Laura avea dreptate, ca întotdeauna. Dacă decidea să nu-și continue studiile, tatăl ei avea să fie foarte dezamăgit. Și rănit.

– Îmi pare rău, mami, nu prea mi-e foame, zise ea, împingând tava la o parte.

Laura luă tava și, spre ieșire, zise:

– Îmi cer scuze, Sophie. E prima dimineață acasă și deja te supăr. Nu e nicio grabă. Putem lăsa lucrurile așa și decizia ta, oricare va fi aceea, mai poate aștepta.

– Oh, mami, zise ea, venind spre Laura și luând-o în brațe. Nici eu n-am vrut să te supăr. Dar aș putea să-mi iau o slujbă. Mulți tineri fac asta. Și aș putea să lucrez până să merg la universitate.

Laura se uită la ea cu afecțiune. Dintotdeauna, între ele fusese o relație frumoasă. De ce să vrea să strice asta?

– Bine, draga mea. Vom vorbi despre asta, dar nu acum. Lasă-l pe tatăl tău câteva zile pentru a se obișnui cu tine aici. Știi că i-a fost foarte dor de tine.

– Bine, zise ea. Cred că acum o să mă îmbrac și o să ies afară, să revăd locurile. Știi că mereu îmi place să fac asta.

Laura luă tava și plecă, părând mulțumită de noua preocupare a fiicei sale vitrege. Fata luă din șifonier o pereche de blugi pe care și-i trase pe ea și observă cu stupoare că-i rămăseseră mici și erau foarte strâmți, cu toate că anul trecut chiar picau de pe ea. Va trebui să-i poarte până va putea merge la cumpărături. Trase pe ea și un tricou albastru și-și perie părul

lung, de culoare blond-argintie.

Își întâlni fratele, Simon, la ieșirea din cameră și acesta se arătă îngrozit:

– Oh, Doamne! sper că n-ai de gând să ieși din casă îmbrăcată așa!

– De ce nu? Nu-ți place cum arăt?

– Oh, ba da, mie îmi place, dar ceva îmi spune că nu-i va plăcea și tatei.

– N-am ce face. Nu înțeleg, anul trecut îmi veneau bine, iar acum abia am reușit să-i îmbrac.

– Ia-ți haina și o să mergem în Hereford să-ți cumpăr eu câteva perechi. Sunt liber în dimineața asta.

Sophie era tentată de oferta lui, dar încă nu-l văzuse pe Robert și nu știa care-i sunt planurile. Singurul lucru pe care-l știa cu certitudine era că sigur el n-o va dori în preajmă.

– Nu sunt sigură, începu ea.

– Rob nu e aici, zise Simon, parcă citindu-i gândurile. A plecat să pescuiască împreună cu prietenul lui, John. Au stabilit asta, aseară.

– Oh, înțeleg, zise Sophie și se îndreptă spre scări. Tati s-a întors?

– Cred că acum se aude mașina lui. Ce facem? Mergem la Hereford?

– Bine, dacă vrei, zise ea. Dar am promis că voi bea cafeaua cu tata.

– Bine, zise băiatul. Atunci, voi fi gata într-o jumătate de oră.

Simon avusese dreptate că doctorului Kemble nu-i va plăcea s-o vadă în acei blugi.

– Sophie, nu poți ieși nicăieri îmbrăcată așa, îi zise el, în timp ce își beau împreună cafeaua.

– Simon mi-a spus că mă duce la Hereford ca să-mi cumpere câteva perechi. Doar că...

– Știu, n-ai bani.

– Cum de-ai ghicit? De fapt, mami mi-a promis că o să-mi cumpere niște haine. Toate mi-au rămas mici.

– Nu mă miră, exclamă bărbatul. Ai crescut. Ești o domnișoară, de acum.

– Da, zise ea și nu știa de ce, dar cuvintele lui îi aminteau de respingerea lui Robert.

– Du-te la Levinson. Mama ta are cont acolo, așa că-ți poți cumpăra tot ce-ți dorești.

– Mulțumesc. Dar nu voi cumpăra multe azi. Voi aștepta până va putea veni și ea.

– Bine, cum vrei, zise tatăl ei, care acum îi scria un cec. Poftim, zise el, oferindu-i cecul, iar Sophie rămase uimită când îl citi.

– Dar, tati...

– Pune-l la bancă, într-un cont pe numele tău. Nu vreau să vii la mine de câte ori ai nevoie de o pereche de șosete sau de un ruj nou.

– Dar tati, ăsta îmi ajunge ani de zile.

– Mai bine. Dar ceva îmi spune că nu va fi chiar așa. Totul se

scumpește și nu vreau ca fiica mea să aștepte reducerile pentru a-și cumpăra ce dorește.

– Oh, tati, zise ea, sărind de pe scaun și luându-l în brațe. Te iubesc!

Bărbatul o așeză pe genunchii lui și o privi cu afecțiune. Fata nu putea rezista privirii lui. Începu să plângă și tatăl o lăsă s-o facă, ținând-o tot timpul în brațe. Când se mai liniști, îi dădu o batistă și zise:

– Știu tot ce s-a întâmplat. Rob mi-a povestit. Dar ai suportat cam rău. E firesc să se întâmple așa. E un bărbat foarte atrăgător. Orice fată ar simți același lucru. Dar trebuie să te gândești că Rob are cu doisprezece ani mai mult ca tine. El are viața lui, și tu pe a ta. Acum, haide, du-te și spală-te pe față și pregătește-te să pleci cu Simon. Și, Sophie, te rog, nu începe să-ți faci idei cu el, da?

***

Sophie merse și se schimbă într-o fustiță pe care o primise cadou cu un an în urmă și un tricou crem. Cu părul prins într-un coc la modă, părea mai în vârstă și Simon o privi cu luare aminte când urcă în mașină.

– Drăguț, comentă el. Ești gata?

– Da, zise ea, în timp ce făcea semn cu mâna tatălui și mamei, care ieșiseră să-i conducă. Să mergem.

Pe drum, cei doi vorbiră puțin și Sophie simțea cum se relaxează în compania fratelui ei.

În Hereford, au găsit cu greu un loc de parcare, fiindcă era înțesat de turiști.

Au mers apoi spre magazinul Levinson, și, înainte să intre, Sophie zise:

– Nu trebuie să vii cu mine la articole de damă.

– De ce? Nu vrei asta?

– Am crezut că tu nu vrei, zise fata.

– Cum? Crezi că vreau să cumperi pantaloni asemănători cu cei pe care-i purtai mai devreme? o tachină el.

– Bine, răspunse fata, zâmbind. Mulțumesc.

– N-ai pentru ce. O să-mi facă plăcere parada ta. O zisese privind-o intens.

În cele din urmă, Sophie își cumpără câteva perechi de pantaloni și câteva tricouri și fratele ei se dovedi încântat de alegerile făcute. Când se întoarseră la mașină, Simon sugeră să ia prânzul în oraș.

– Dar nu se va supăra mami? Nu ne așteaptă cu masa?

– Nu, i-am spus că s-ar putea să nu ajungem pentru prânz.

– Bine, Simon. Hai să mergem.

– Bine. Unde vrei?

Au mâncat la un restaurant italian, pe care Simon obișnuia să-l frecventeze când venea în oraș. Mâncarea a fost excelentă și Sophie era mulțumită că-i acceptase invitația.

– Ți-a plăcut? o întrebă el, văzându-i expresia senină.

– Mm, a fost minunat!

– Ei bine, e prima masă pe care ai mâncat-o de când ai ajuns acasă. Aseară abia ai ciugulit câte ceva, iar dimineață am văzut că mama s-a întors cu tava plină cu mâncare.

Sophie încercă să schimbe vorba:

– S-a deschis de mult localul ăsta? Parcă de Paște nu era aici.

– De trei luni, cred, zise Simon. O privi cu atenție. Știi că părinții au aranjat să mergem în august în Franța?

– În Franța? întrebă Sophie, surprinsă. Dar...să mergem cu toții?

– Tu, eu, mama, tata, familia Page...

– Oh, nu! Nu Vicky Page!

– Și părinții ei. Mama și tata au închiriat o vilă în Britania. N-ar trebui să-ți faci griji. Ea după mine umblă și o știe toată lumea. Până la urmă, e partida perfectă. E localnică și mai e și fata veterinarului. Din păcate, nu e pe gustul meu.

Sophie îl privi cu multă compasiune.

– Cred că au ajuns la concluzia că e timpul să te așezi la casa ta, zise ea.

– Cred că da, spuse el, privind-o. Dar nu cu Vicky Page, zise, urmărind-o cu ochi arzători.

Sophie se îmbujoră. Oh, Doamne, nu! Probabil că-și imagina lucruri. Nu se putea ca Simon să fie interesat de ea!

– Cred că...sunt destule fete în sat cu care poți începe o relație. Și...până la urmă, Hereford nu e departe...

– Sophie, zise băiatul, care-i acoperi mâna cu a lui. Nu mai

vorbi prostii! Știi bine la ce mă refer. Nu mă interesează alte fete. Tu ești cea pe care mi-o doresc și sunt sigur că știi despre ce e vorba.

– Oh, Simon!

Sophie retrase mâna de sub a lui și le puse în poală pe amândouă.

– Nu-i nimic, zise băiatul. Știu că tu nu simți la fel. Dar deocamdată ești prea tânără ca să știi ce vrei. Scoase un pachet de țigări și luă una pe care o aprinse. Sunt pregătit să aștept. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi găsești o soție între timp.

– Oh, Simon, de ce mi-ai spus asta?

– Păreai foarte tristă după ce ai vorbit cu Rob. Uite ce e, Robert ne-a povestit tuturor ce s-a întâmplat. M-am înfuriat foarte tare atunci, dar acum am trecut peste moment. Bănuiesc că e firesc să se mai întâmple asemenea lucruri. Probabil că fac parte din procesul de maturizare. Știu că mereu l-ai divinizat pe Rob, dar sunt sigur că asta a fost tot. Rob e prea mare pentru tine. Prea experimentat. Lui îi trebuie cineva ca...Emma.

– Emma? Emma Norton? Sophie simți că i se face rău. Deci, mai era încă în preajma lui această fată? Știa că nu se înșelase când își zisese că ea nu putea fi la fel de ușor de îndepărtat ca celelalte fete.

– Ei, oricum, hai să nu mai vorbim despre asta, acum, zise el, chemând chelnerul. Mai bem niște cafea, după care mergem la Brecon Beans. Ne-ar prinde bine o plimbare, nu? Și am ajunge la timp pentru ceai. Zâmbi când Sophie îl privi ciudat. Nu-ți face

griji. N-o să-ți fac avansuri! Cel puțin, dacă nu vrei și tu asta.

Brecon Beans era un parc național care cuprindea cele mai frumoase dealuri din ținut. Sophie venise de multe ori aici, împreună cu părinții ei, iar când mai crescuse, mersese cu băieții și rămăsese peste noapte cu cortul.

Era o zonă minunată și era atât de bine să iasă din mașină și să facă o plimbare în aer curat! Peste tot, munții erau împăduriți și adăposteau izvoare cu apă curată și cascade spectaculoase. Simon se ținu de cuvânt și nu mai făcu nicio aluzie la ceea ce-i spusese la masă, iar Sophie se relaxă pe deplin.

Au ajuns acasă puțin înainte de ora cinci și au observat o mașină parcată lângă cea a lui Robert.

– E mașina lui John, răspunse Simon privirii ei întrebătoare. Îl știi pe John?

– Cred că mi-aduc aminte de el, vag. Nu prea a venit pe la noi când eram eu în vacanțe.

– Ei bine, vino să-l cunoști. O să-ți placă. E logodit cu Joanna White. Când vine și Emma, ies în oraș toți patru. O știi pe Joanna, nu?

– E cumva sora lui Graham White?

– Da, așa e...Oh, am uitat, ai făcut o cucerire în familia lor, nu-i așa? Fratele ei a trecut pe aici săptămâna trecută și a întrebat de tine.

– Știu. Mi-a spus mami. L-a invitat la sfârșit de săptămână. Dar nu înțeleg de ce. Am jucat tenis cu el de Paște, atâta tot.

– Cred că e din cauza farmecului tău irezistibil, zise el și

amândoi izbucniră în râs.

Robert și John erau în sufragerie, bând cafea și amândoi se ridicară când cei doi intrară.

John Meredith nu era la fel de înalt ca Robert, dar părea mai bine făcut decât el. Zâmbetul lui era dulce și i se adresă Sophiei cu multă admirație.

– Bună, Sophie! Tu ești, nu? Doamne, cât te-ai schimbat! Îi luă mîna într-a lui și i-o reținu mai mult decât era necesar. Ultima dată când te-am văzut abia de-mi ajungeai la umăr. O privi din cap până-n picioare.

– Mă tem că nu prea-mi amintesc de tine, zise fata, cu privirea plecată.

– Mda, cred că am efectul ăsta asupra oamenilor. Dar...

– Putem termina ce am început? întrebă Robert, oarecum iritat. Am ceva de făcut în seara asta, știi doar.

– Bine, bine, nu mai fi atât de morocănos! răspunse prietenul lui. Dar tu ai tot timpul șansa să vorbești cu fata asta minunată...

– John, te rog! aproape izbucni Robert, iar bărbatul veni lângă el, fără să mai facă un alt comentariu. Unde ai fost, Simon? îl întrebă pe fratele lui, care se pregătea să se retragă cu Sophie.

– Pe aici, răspunse vag băiatul.

– Pe unde, anume?

– Am mâncat în Hereford și apoi am mers să ne plimbăm în Brecon Beans.

– Ați fost plecați toată ziua?

– Da, și dacă vrei un raport, o să-ți întocmesc unul.

– Nu crezi că ar fi fost mai indicat ca Sophie să-și petreacă prima zi acasă, cu tatăl ei?

Sophie se îmbujoră și chiar și John părea oarecum deranjat de situația la care era nevoit să fie martor. Dar Simon își păstrase calmul.

– Cred că mai bine ți-ai vedea de treaba ta.

– E treaba mea.

– Ba nu e. Și eu locul tău, aș tăcea din gură. Ori ești cu Emma, ori nu ești? Sau oamenii vor începe să creadă că ești gelos?

Atmosfera se încinsese și, când Sophie credea că nu va mai fi mult până la bătaie, John interveni:

– Acum, Robert, dacă ai terminat, poate putem continua. Știi, și eu am planuri pentru seara asta.

Simon se întoarse și ieși pe ușă, iar Sophie îl urmă. Nu-i mai văzuse niciodată pe cei doi băieți purtându-se așa, iar lucrul ăsta o neliniștea foarte mult. Îl prinse pe Simon exact când intra în bucătărie.

-Simon?

– Stai liniștită, Sophie, nu te mai îngrijora! Nu s-a întâmplat nimic!

– Serios?

– Serios, zise Simon, calm. Sophie, uneori cred că Robert intervine acolo unde n-ar trebui să o facă. După ce zise asta, deschise ușa și intră.

Capitolul 3

Următoarele două săptămâni au fost agitate. Doctorul Kemble aflase că în comună e epidemie de pojar, așa că Sophie îl însoțise în fiecare dimineață la spital ca s-o ajute pe doamna Lewis, asistenta lui, să împartă medicamente și vaccinuri. Îi părea bine că avea o ocupație și că-l vedea mai mult pe tatăl ei decât pe cei doi frați.

Robert se pare că-și petrecea o scurtă vacanță înainte de a se întoarce la muncă, în North Wales, dar era tot timpul plecat de acasă și fata nu îndrăznea să-l întrebe unde merge și cu ce se ocupă. Pe de altă parte, Simon era încântat de concediul lui și apărea mereu pe la spital, inventând o scuză jalnică, cum că prefera cafeaua făcută de doamna Lewis.

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni, Simon a plecat la Hereford cu mama lui, iar Sophie se întoarse mai devreme de la spital. Îi plăcea să se plimbe prin sat, să vadă că nu erau multe

lucrurile care se schimbaseră în timpul în care fusese la școală și adora să hrănească rațele sălbatice de pe lac cu biscuiți crocanți.

Casele erau majoritatea albe și aveau pervazurile pline de flori, iar oamenii erau mereu binevoitori și politicoși. Se plimba pe alee, apropiindu-se de casă, când observă că o mașină încetinește în spatele ei și la un moment dat, chiar oprește. Îl recunoscu pe John Meredith la volan.

– Bună, Sophie, zise el, măsurând-o cu privirea.

– Bună, John, zise fata, acoperindu-și ochii din cauza soarelui. Nu-i așa că e o dimineață minunată?

– Încântătoare, răspunse el, fără să-și dezlipească ochii de la ea.

Sophie îl privi oarecum jenată.

– Bine, eu mă duc acasă. E foarte cald și abia aștept să beau ceva rece.

– Asta sună a invitație, zise el, deschizând ușa de lângă scaunul șoferului. Și mie mi-ar plăcea o astfel de băutură.

– Oh...n-am vrut să crezi...ăăă, adică, dacă vrei, sunt sigură că mama va fi încântată să-ți pregătească una.

– Oh, poate nu m-am făcut bine înțeles. Voiam să spun că mi-ar face plăcere să te servesc eu cu ceva rece.

– Nu cred...

– Ei, haide! Casa mea nu e departe. Vino să bem o bere. Nu ți-ar plăcea să și înotăm? făcu o pauză. Tata a construit o piscină anul trecut.

Sophie nu știa ce să zică. Invitația lui era foarte tentantă, dar

nu-l cunoștea prea bine, iar faptul că Robert era prietenul lui n-o ajuta cu nimic.

– Va...trebui s-o întreb pe mama, zis ea în cele din urmă.

– Bine, fu el de acord. Urcă-te în mașină și o să te duc eu acasă. Poți să-ți iei și costumul de baie.

– Ești foarte sigur că o să mă lase să vin, nu-i așa?

– De ce nu? Ți se pare că invitația mea e suspectă?

Sophie nu răspunse. Imediat cum ajunseră acasă, alergă înăuntru.

Doamna Forrest, menajera, tocmai ștergea praful.

– Doamnă, Forrest, unde e mama?

– A plecat la Hereford, cu Simon. De ce? S-a întâmplat ceva?

– Cum? Ă, nu. Robert e acasă?

– Nu, sunt singură. Ai băut cafea? Vrei să-ți fac una?

– Oh, nu, am băut cu tata, la spital. De fapt, am venit doar ca să-mi iau costumul de baie.

– Costumul? Dacă mergi să faci baie, ai grijă de piele, să nu te arzi. Soarele e prea puternic acum!

– O să am grijă, zise fata, care se grăbi pe scări.

Când coborî, avea pe sub fustă și tricou un costum albastru și aduse cu ea și un prosop.

– Gata? o întrebă John, când o văzu.

– Gata.

Nu mai fusese niciodată în casa familiei Meredith și era foarte emoționată că o va face acum, fiindcă familia lui John era înstărită și de obicei era cea care aducea noutățile în oraș.

Ajunseră repede și Sophie admiră încântată casa bărbatului. Era construită în mai multe stiluri arhitectonice și culoarea dominantă a fațadei era cea a mierii.

John parcă mașina în curte și o ajută pe Sophie să coboare.

– Pe aici, zise el, arătându-i o alee, printre tufișuri, care ducea spre casă. Se pare că Veronica și prietenii ei folosesc deja piscina.

Sophie avu un moment de ezitare. N-o cunoștea pe sora lui John, iar gândul că va petrece următoarele ore în compania ei și a unor oameni necunoscuți nu-i surâdea prea mult.

– Poate ar fi mai bine să plec...zise ea.

– De ce? Doar nu ți-e teamă să cunoști oameni noi, o provocă el.

– Nu, dar...Cum să-i spună? Știa că locul ei nu era acolo. Nu era logodnica lui și nu avea ce căuta lângă el. Cum rămâne cu Joanna? întrebă ea, în cele din urmă?

– Lasă-mă pe mine să mă gândesc la ea, da? zise el zâmbind, după care o conduse într-o curte luminoasă.

O piscină frumoasă ocupa centrul terenului și era înconjurată de o alee cu șezlonguri și măsuțe colorate. Câțiva tineri se bălăceau în apă și râdeau zgomotos.

John fu recunoscut imediat și cu toții îl salutară, iar Sophie simți că și ei i se acordă o atenție aparte.

– Hai să bem ceva mai întâi, sugeră el, după care o conduse la barul de pe alee. Ce-ai dori? O bere, un lichior, o cola?

– O cola, te rog.

John îi zâmbea necontenit și după ce scoase capacul de la

sticlă, o întrebă:

– Pahar sau pai?

– Cred că mă descurc așa.

Fata luă o gură din suc și observă că o roșcată, puțin mai în vârstă decât ea, ieși din apă și se îndreptă spre ei.

– Ei bine, cu ce te-ai ocupat azi, John? întrebă ea, cu ochii la fată.

– Bună, Ronnie, ți-o prezint pe sora lui Rob, Sophie. Sophie, ea e sora mea, Veronica.

Fata dădu mâna cu ea, afișând o grimasă pe față.

– Ei, Sophie, abia ai terminat școala, nu-i așa?

– Așa e.

– Mda, spuse fata, care privi plictisită în jur. Cred că-i știi pe băieți, nu? John, poate faci tu prezentările. Făcu o pauză. Apropo, Joanna a sunat mai devreme. Cred că voia să ia prânzul cu tine sau ceva de genul ăsta.

– Ești sigură, Ron?

Spre surprinderea Sophiei, Veronica se îmbujoră instantaneu și adăugă:

– Ei bine, a sunat, poate că va mai suna, ce știu eu?

– Și eu sunt de aceeași părere, zise John, apoi către Sophie: acum ești gata să înoți? Sau mai vrei să bei ceva?

Sophie o văzu pe Veronica privind-o ciudat și plecând de lângă ei.

– Nu cred că surorii tale i-ar plăcea asta.

– Știi ceva, zise John, mângâind-o pe păr, nu prea-mi pasă.

Celorlalți invitați nu părea să le pese atât de mult de comportamentul băiatului. Era tare plăcut să te joci în apă, iar Sophie se obișnui repede cu răcoarea ei. Se trezi abordată de ceilalți tineri și îi făcea plăcere să vadă că toată lumea o admira și căuta să intre în vorbă cu ea. Se distra de minune și habar n-avea cât era ceasul până când văzu un bărbat înalt, care stătea lângă piscină și care o scruta cu privirea. Era îmbrăcat într-un costum impecabil, verde, care-i scotea în evidență bronzul și trăsăturile hotărâte ale feței. Era Robert și John îl observase, pentru că ieșea din bazin și se îndrepta spre el.

– Bună, Rob!

– Nu vii și tu? întrebară cei din apă, dar bărbatul nu-i privi.

– Cred că fratelui tău nu i-a plăcut că John te-a adus aici, veniră comentariile din partea Veronicăi.

– Nu înțeleg de ce.

– Oare? Știi că John e logodit, nu? Ție ți-ar plăcea ca logodnicul tău să se joace cu altcineva?

– John și cu mine...nu ne jucam...

– Îmi cunosc fratele mai bine decât tine, Sophie. Am văzut cum te privește. Crede-mă, John e interesat de tine. Făcu o grimasă. Poate n-ar fi trebuit să-ți spun asta, dar cred că nu ești genul de fată care să profite de o asemenea situație.

– Mulțumesc, zise Sophie și se aventură să iasă din apă și să meargă până la prosop, sub privirea lui Robert. Dar John o văzuse și o strigă, așa că Sophie se înfășură în prosop și merse spre ei. Își concentră atenția asupra lui John și încercă să nu se

lase intimidată de furia din privirea lui Robert.

– Mă tem că va trebui să pleci, Sophie, zise el, cu regret. Fratele protector a venit după tine. Încercam să-l conving că nu te-am răpit. Dar zice că n-ai spus nimănui unde mergi.

– Nu aveam cui să spun, zise Sophie privindu-și în ochi fratele vitreg. Mama era plecată cu Simon la Hereford și tata rămăsese la spital.

– Ai fi putut să-i spui doamnei Forrest. Îți dai seama că te caut de o oră peste tot? Tatăl tău e mort de îngrijorare. Ai noroc că mama și cu Simon nu s-au întors încă, fiindcă i-ai fi preocupat și pe ei!

Sophie se făcu palidă, iar John încercă s-o salveze.

– Hei, Rob, cred că ești cam dur, nu? Până la urmă, pe mine ar trebui să dai vina, nu pe ea. Eu am invitat-o aici!

– Ia-ți hainele, Sophie. Plecăm, zise Robert.

Fata ezită un moment, după care merse la unul dintre șezlonguri, unde își lăsase hainele, se șterse cu prosopul și le îmbrăcă.

– Sunt gata, zise ea, după ce veni la cei doi bărbați.

– Bine, zise Robert și o luă înainte. Sophie vru să-l urmeze, dar John o prinse de mână.

– Îmi pare rău, zise el.

– Nu e vina ta.

– Poate nu în totalitate. Dar cine ar fi crezut că Rob se va enerva așa? Dădu din umeri. Când te mai pot vedea?

Sophie știa că Robert se oprise și o aștepta.

– Sper că nu ești serios!

– De ce nu?

Chiar, de ce nu? se întrebă Sophie.

– Trebuie să plec, zise ea, retrăgându-și brațul din mâna lui.

– Pot să te sun? insistă el.

– Cred...că da, zise ea încurcată și se grăbi să-l ajungă pe fratele ei.

Ajunseră la mașina parcată în curte și se urcară amândoi.

– Vrei să deschizi tu porțile? întrebă el.

– Deschide-le singur! replică ea.

Bărbatul o privi furios, dar nu zise nimic. Ieși din mașină și le deschise singur, după care reveni, și scoase mașina în stradă. Ieși, le închise și apoi porni din nou.

Sophie îi văzu privirea și era sigură că depășise limita. Mai bine cobora ea și deschidea afurisitele alea de porți!

– Sper că nu ți-am creat multe neplăceri. Îmi pare rău că tata e îngrijorat. Dar asta nu-ți dă dreptul să-mi vorbești așa în fața...unui străin zise ea, iritată.

Robert nu mai zise nimic și continuă să conducă.

– Ce-ai vrea să-ți spun? izbucni ea, în cele din urmă.

Robert o privi. Oh, oare cine era străinul acesta? Cine era cel care parcă voia acum s-o ucidă? În mod clar că nu cel cu care copilărise, nu cel căruia îi încredințase iluziile primei iubiri.

Robert privi din nou drumul. Casa părintească se ivea la orizont.

– Nu vreau să-mi spui nimic, zise el, în cele din urmă. Doar

să nu mai dispari așa fără să spui cuiva unde te duci!

– Of, ce încurcătură!

– Știu, și nu te-aș sfătui să ai de-a face cu John Meredith. Are o logodnică și sunt sigur că dacă află, se va supăra.

– Știu asta. Nu sunt un copil! Privirea lui Robert o făcea să plângă. De ce trebuie să te porți așa cu mine? Pe vremuri eram prieteni!

Bărbatul nu spuse nimic. Ajunseră în fața casei și opri mașina. Sophie vru să iasă cât mai repede, ca să nu-l mai vadă, dar nu reuși.

– Vrei, te rog să deschizi ușa? E blocată.

– Imediat, zise el. Trase aer în piept și adăugă: îmi pare rău, Sophie, n-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa, în fața lui John. Am exagerat. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic, Robert, zise fata, iertându-l imediat și dorindu-și s-o fi privit-o, în loc să fixeze volanul.

Se întoarse spre ea și adăugă:

– Trebuie să merg la Gloucester, după-amiaza asta. Vrei să vii cu mine?

– Tu vrei?

– Altfel nu te-aș fi întrebat, nu?

– Sunt tare răvășită, zise ea.

– Vrei să vii?

– Știi că vreau, îl privi ea cu ochi verzi și luminoși.

Robert se uită la ea câteva clipe lungi, apoi se întoarse și deschise portiera.

– Atunci, îți sugerez să nu mai vorbești prostii și să mergi să te pregătești. Plecăm imediat după prânz.

Spre ușurarea Sophiei, tatăl ei nu se supără atât de mult când află unde fusese și, considerând că Robert a certat-o destul, i-a ținut doar o predică despre cum trebuie să anunțe pe cineva unde se duce. Apoi a plecat în birou.

Simon și Laura ajunseră exact până la masa de prânz, iar Sophie era pregătită să-i întâmpine.

Robert le spusese în timpul mesei că va merge cu ea la Gloucester și vestea fu primită diferit de către membrii familiei. Mama era puțin entuziasmată, tatăl avea îndoieli, iar Simon firbea de nervi.

– Eu voiam s-o duc pe Sophie pe țărm, în după-amiaza asta, din moment ce e atât de cald afară, zise el, iritat. Ce naiba să facă ea la Gloucester? Orașul nu e un loc potrivit unde să petreci o după-amiază ca asta! I-ar plăcea să stea la plajă și să înoate, nu-i așa?

Înainte ca Sophie să zică ceva, Robert adăugă:

– Cum Sophie a înotat toată dimineața, poate îi va plăcea o schimbare de decor, nu crezi?

– Sophie...a fost să înoate...

Simon și Laura păreau surprinși.

– Am fost la familia Meredith, explică fata. Când...mă întorceam de la spital, l-am întâlnit pe John și el m-a invitat.

– Nu mi-ai spus, zise Simon, supărat.

– Nici n-am avut când.

– Dar de ce te-a invitat John acasă la el? întrebă Laura.

– Nu cred că trebuie să-ți răspundă cineva la întrebarea asta, nu? întrebă Robert.

– Dar Sophie e atât de tânără, zise ea.

– În noiembrie va împlini optsprezece ani! adăugă Simon.

– Chiar și așa, continuă mama lor, încă surprinsă de ceea ce auzise. John e logodit...

– Dacă e logodit, Laura, zise doctorul Kemble, asta nu înseamnă că a și orbit! Acum, adăugă el, ridicându-se, vă rog să mă scuzați, dar merg în birou să-mi beau cafeaua. Trebuie să mă pregătesc să merg la spital. Apoi voi trece pe la Doris. Nu-i place să vină în cabinetul meu, așa că preferă să merg eu la ea. Din nou are probleme cu tensiunea.

După ce terminară de mâncat, Sophie strânse farfuriile murdare.

– Le spăl eu, zise ea, dar Laura se împotrivi.

– Nu-ți bate capul cu ele. Doamna Forrest mă va ajua să le pun la loc, mai târziu. Se uită la Robert. Plecați acum?

– Da, în cinci minute, zise el, ridicându-se și ieșind din cameră. După o clipă, se ridică și Simon și merse după el, iar Sophie îi aruncă mamei sale o privire disperată.

– Ce să fac? o întrebă ea.

– Du-te cu Robert, nu așa i-ai spus?

– Da, dar...

– Amintește-ți de Emma, zise ea, și atunci nu se va întâmpla nimic.

După ce femeia ieși din bucătărie, Sophie căzu pe gânduri. Oare ce voise să spună cu asta? Doar relația fratelui ei cu Emma Norton nu era una serioasă, nu?

– Ești gata? întrebă Robert și fata reveni la realitate.

Era îmbrăcat elegant, cu un costum albastru care se potrivea cu ochii lui. Fata se uită oarecum ciudat la hainele ei.

– Eu sunt îmbrăcată cum trebuie? întrebă ea, zâmbind.

– Sigur că da, veni răspunsul lui.

– Ești sigur? Unde mergem? Poate ar trebui să port ceva mai elegant?

– Ei, haide, Sophie! N-am toată ziua la dispoziție, zise el, impacientat.

– Ei bine, atunci poate ar fi mai bine să te duci singur, spuse ea, bosumflată.

Robert veni la ea și-i puse mâinile pe umeri.

– Arăți bine, zise el. Îmi place fusta, Îți vine foarte bine. Acum, putem pleca?

Sophie îi zâmbea când observă că Simon îi privea cu ciudă pe amândoi. Niciunul dintre ei nu-l simțise când intrase.

– Până la urmă te duci, nu? zise mai mult ca o declarație decât ca întrebare.

– Da, mă duc, zise Robert. Dacă, bineînțeles, n-ai nimic de obiectat, adăugă el.

– Ba am multe de obiectat, le tăie el calea. Ce joc ai de gând să faci?

– Oh, Simon, te rog!

Sophie se simțea cumplit. Era a doua oară pe ziua de azi când era motivul certei dintre doi bărbați. N-a crezut niciodată că viața ei ar putea fi atât de complicată.

– Păstrează-le pentru tine, Simon, zise Robert, pe un ton periculos.

– Și dacă n-o fac?

– Ce naiba se petrece aici? zise Laura, care intră enervată. Interveni între cei doi. Pleci Robert, sau nu? Îți amintești că familia Page vine la cină, da? N-au văzut-o pe Sophie de când a ajuns acasă.

Fata crezu că cearta dintre cei doi avea să continue, dar se relaxă când văzu că nu era așa.

– N-o să întârziem, zise Robert. La revedere! adăugă el și, cu Sophie de mână, părăsiră camera.

Capitolul 4

Sophie își dădu seama că tremură când se urcă în mașină. N-ar fi crezut niciodată că Simon, acel Simon drăguț și blând, ar putea avea un astfel de comportament. Robert.... ei bine, el avea alt caracter. Întotdeauna fusese destul de imprevizibil, iar ea, mai mult ca oricine, n-ar trebui să se mire de purtarea lui.

Robert porni mașina și, aproape de ieșirea din orășel, scoase o țigară din pachet și o aprinse. Abia atunci, observă Sophie că nu era singura care tremura de nervi. Of, nu-i făcea deloc plăcere ca frații să se certe din cauza ei. Se sprijini de banchetă și încercă să se relaxeze. Oftă. Avea toată după-amiaza în fața ei și atâtea ore plăcute de petrecut în compania lui Robert! De ce să nu încerce să se bucure de aceste momente?

Robert îi observă oftatul și întrebă, pe un ton care se dorea a fi normal:

– Ce e între tine și Simon? Ce ți-a spus despre mine?

Sophie rămase surprinsă.

– Nu-mi amintesc să-mi fi spus ceva anume despre tine.

– Nu? veni întrebarea lui sceptică. Atunci ce ți-a spus despre el?

– Ce ar putea să-mi spună?

– Sper că nu e supraveghetorul tău, nu?

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea, cu indignare.

– Nu-mi place cum se poartă cu tine. Ca și cum s-ar simți responsabil pentru siguranța ta.

Urmă o tăcere, după care zise:

– Nu vreau să-ți faci iluzii în privința lui.

– Nu cred că e treaba ta! zise fata, iritată.

– Ba cred că e.

– Și bănuiesc că pretinzi că și John Meredith se află pe aceeași poziție cu Simon, nu?

– Bineînțeles.

– Bineînțeles, repetă ea, cu ironie. Și bănuiesc că atunci cînd vei găsi pe cineva potrivit pentru mine, o să-mi spui, nu-i așa?

– Ți-am mai spus deja, ești prea tânără ca să te implici într-o relație. Oh, și pentru Dumnezeu, Sophie, doar nu te gândești să ai o relație cu Simon!

– Am spus eu asta?

– Nu, dar știu ce simte Simon pentru tine.

– Și ar trebui să-mi spui asta?

– De ce nu? Sunt sigur că ți-a spus-o și el deja, nu?

– De unde știi?

– Pentru că mi-a spus-o!

– Înțeleg, zise Sophie. Dar orice aș decide, tu n-ai nicio treabă cu asta. Tu o ai pe Emma, așa e?

– Cine ți-a spus asta?

– Mai contează? Important e că e adevărat. Și chiar te gândești să te logodești cu ea, nu?

– Mai bine n-am discuta despre asta acum, zise el.

– Oh, nu, doar n-am dreptul să-ți pun întrebări, nu-i așa? Tu vrei ca toate să se întâmple după bunul tău plac. Ei bine, să știi că am să fac ceea ce doresc, da? Iar dacă prietenul tău, John Meredith, îmi cere să ies cu el în oraș, o voi face.

Tăcerea care se așternu între ei dură mai mulți kilometri. Sophie privea absentă pe geam. Oare de ce aceptase să vină cu el? Ar fi trebuit să fie mai precaută. Când credea că Robert va întoarce și va merge spre casă, îl auzi spunând:

– Uite ce e, avem toată după-amiaza la dispoziția noastră. Crezi că am putea încerca să ne purtăm ca doi oameni civilizați? Nu cred că mai suport atmosfera asta tensionată.

Sophie îl privi indiferentă:

– N-ar fi mai bine să ne întoarcem?

– Nu vreau asta, zise el și-i puse mâna pe picior.

– Oh, Robert, zise fata, aproape să izbucnească în plâns. Își puse mâna peste a lui și continuară drumul așa.

Gloucester era un oraș turistic și în acea perioadă a anului era plin de vizitatori. Casele străvechi purtau amprenta arhitecturii elisabetane, iar hanurile și parcurile completau această

atmosferă străveche. Sophie petrecu câteva ore frumoase în catedrală, bucurându-se de picturile somptuoase.

Când ieșiră, Robert îi zise:

– Sophie, trebuie să rezolv câteva lucruri în centru, așa că voi fi puțin ocupat. E o treabă plictisitoare pentru tine. Prin urmare, te rog să petreci o oră pe undeva până voi fi și eu liber, da?

Sophie, nu-și putu ascunde dezamăgirea. Deja magia se rupsese. Parcă încerca să scape de ea.

– Nu te mai bosumfla așa! zise el. Uite ce e, lângă catedrală e o bibliotecă foarte frumoasă. Sunt sigur că acolo nu-mi vei simți lipsa și promit să nu întârzii mai mult decât ți-am spus.

– Pariem? zise Sophie, încă îmbufnată.

Robert voia să mai spună ceva, dar adăugă doar:

– Bine, ne vedem acolo, la patru și un sfert, da? Să fii cuminte!

Și, dând din cap în semn de la revedere, se îndepărtă.

***

În bibliotecă, se întâmplă ca Sophie s-o întâlnească pe una din vechile ei colege de școală. Sally Vincent locuia în Gloucester, dar terminase școala până-n Crăciun și cele două fete nu mai păstraseră legătura.

– Cred că e minunat! zise ea, îmbrățișând-o pe Sophie printre

rafturile de cărți. Trebuie să facem schimb de adrese, Sophie. Am vrut să te sun după ce am plecat, dar știi cum sunt lucrurile astea...

– Da, zâmbi Sophie. Eu...

– Ei bine, de fapt am fost plecată în străinătate. Știi, mama are o verișoară care s-a căsătorit cu un om de afaceri austriac și am stat cu ei. A fost minunat! Ai fost vreodată în Austria?

– Nu, dar...

– Anotimpurile parcă se întrepătrund acolo. Și tot timpul te trezești făcând fel de fel de sporturi: Schi...și altele. E minunat! Și vara e atât de cald și...Oh, dar și tu ai terminat școala acum, Sophie, nu-i așa? Te-ai hotărât ce ai de gând să faci?

Sophie abia reuși să mai scoată câte un cuvânt, ici și colo, dar oricum, îi făcu bine pălăvrăgeala fostei sale colege, după tensiunea de mai devreme. Iar până la venirea lui Robert, făcuseră deja schimb de adrese și Sally era de părere că Sophie trebuia să participe la una din petrecerile date de părinții ei.

Robert ajunse chiar mai devreme decât planificase și, când o zărise pe Sophie, nu fu mirat să vadă că nu era singură. Sally se arătă încântată de el și-i șopti prietenei sale:

– N-ai de gând să mă prezinți?

Sophie făcu întocmai și observă cu gelozie cum Sally începe să-și încerce farmecele cu Robert. Acesta se mai relaxă în compania fetei și Sophie se simțea ignorată total.

– Ce zici, începu Sally, dacă tu și fratele tău vitreg ați veni la mine acasă la cină, în seara asta? Sunt doar eu și părinții mei, și

tatei i-ar plăcea un om cu care să poarte o conversație inteligentă. Toți prietenii mei sunt cam plictisitori și evită să rămână singur cu ei. Spune-mi că o să veniți, zise ea cu ochii la Robert.

– Mă tem că n-o să putem onora invitația. Părinții noștri au oaspeți diseară la cină, și ne așteaptă să ne întoarcem.

– Oh, ce păcat! se întristă Sally. Totuși, am numărul de telefon al Sophiei! Poate altă dată!

– Poate, zise Robert cu indiferență, spre plăcerea surorii sale.

– Ei bine, mi-a făcut mare plăcere să te revăd, Sophie, sper să ținem legătura.

– Sigur că da, zise fata, fără entuziasm.

– Cred că ar trebui să plecăm. Robert o luă pe Sophie de braț.

– Oh, chiar trebuie? întrebă Sally. Nu contează. O să vă sun curând. Abia aștept să mai vorbim, zise ea, privindu-l pe Robert.

Își luară rămas-bun și Robert, când ieșiră, zise:

– Era cam sufocant acolo, nu-i așa? Cum ai suportat-o timp de o oră?

– Oh, eu...doar Sally a vorbit. Uneori, nici nu eram atentă.

– Vorbește cam mult, nu?

– Crezi? întrebă ea.

– Tu nu? Doamne, e obositoare!

– Da?

– Bineînțeles.

– Mie mi se pare că e o persoană foarte vioaie.

– Crezi asta?

– Bineînțeles.

– Bine, atunci n-o să te contrazic.

– Credeam că-ți place.

– De ce? Pentru că a vorbit atât cu mine? Oh, Sophie, nu te mai purta așa! Dacă e prietena ta și o placi, e problema ta! Dar asta nu înseamnă că trebuie s-o plac și eu!

– Am crezut că-ți place.

– Cunosc o sută de fete ca ea. Londra e plină de acest gen. Crede-mă, pentru mine nu e o noutate.

Și Sophie îl crezu.

– Ce zici dacă am bea un ceai? întrebă el.

Dar la ora aceea toate localurile erau pline, așa că, după ce au așteptat douăzeci de minute la o coadă, Robert zise:

– Cred că e inutil. Ce zici, mai bine cumpărăm niște suc și niște sandvișuri și mergem undeva în afara orașului, să le mâncăm.

– Hm, ar fi super! exclamă fata voioasă, așa că făcură întocmai.

Era atât de bine să mai iasă din oraș, iar Robert nu părea dornic să se întoarcă repede. Găsiră un loc lângă un pârâu și, înainte să coboare, Robert își dădu jos cravata și sacoul și se făcu mai lejer. Apoi scoaseră mâncarea și băuturile și se așezară pe iarba înmiresmată.

– E mult mai bine aici decât într-o cafenea aglomerată, comentă el. Sunt ani de când n-am mai ieșit la un picnic!

Mâncară în liniște și admirară priveliștea. Se auzea doar apa

care curgea lin în pârâiașul de lângă ei. După ce terminară sandvișurile, Robert bău dintr-o cutie de bere și apoi se întinse pe iarbă.

Sophie bău și ea o cutie de Cola, apoi strânse pungile, le duse în mașină și se întinse lângă Robert. Nu avea chef de nimic. Era atât de bine să stea alături de el, în soarele cald al amiezii, nu voia să adoarmă și știa că poate rezista, dar atmosfera părea atât de încețoșată și ochii atât de grei...

Simți că ceva o gâdilă pe față. Deschise ochii și-l zări pe Robert stând lângă ea cu un pai în mână, încercând s-o trezească.

– Știi că e șase și jumătate? întrebă el, amuzat.

– Șase și jumătate? Dar familia Page vine la ora șapte și știi că mamei îi place să servească cina la opt și un sfert!

– Știu, zise el, dar nu părea deranjat.

– O să întârziem!

– Așa e!

– Nu-ți pasă?

– Nu chiar, zise și-i mângîie obrazul, apoi curbura gâtului, sânul și talia. Privirea lui era arzătoare, și vocea sună delicios de senzual când o întrebă: ce-ai zice, dacă, în schimb, ai lua cina cu mine? În apropiere e un restaurant care are mâncare excelentă...

– Dar, Robert, i-ai spus lui Sally...

– Că nu putem lua cina cu ei? Oh, știu. Ți-ai fi dorit asta?

– Știi bine că nu, zise ea, relaxându-se sub mîngâierile lui blânde. Dar ce va zice mama ta?

Robert aplecă capul și o sărută pe gât.

– Nu vreau să-mi petrec seara cu mama. Vreau s-o petrec cu tine.

– Dar Robert...zise fata, căreia i se părea tot mai greu să fie coerentă. Pe drum, ai zis...

– Pe drum, încercam să nu mă mai port ca acum. Dar, oh, Sophie, haide, s-ar putea să fie ultima oară...Haide, nu mai căuta motive pentru orice. Sărută-mă. Nu, nu așa, așa...Iar gura lui o acapară pe a ei într-o dulce contopire.

O sărută de multe ori. Săruturi lungi, care o făceau să-și piardă mințile. Avea mereu impresia că visează, și știa că dacă se va trezi se va simți foarte rău. N-o sărutase niciodată astfel și avea impresia că făceau ceva greșit, dar nu știa ce. O mângâia într-un fel care o făcea să se arcuiască de plăcere și să vrea mereu mai mult. Și când știu că nu mai poate rezista dacă nu primește mai mult, îl simți retrăgându-se. Stătea lângă ea, cu capul în mâini.

Sophie își dădu seama că dacă el nu avea puterea să se oprească, ea nu l-ar fi oprit pentru nimic în lume. Faptul că n-a profitat de vulnerabilitatea ei, însemna foarte mult pentru ea. Se ridică și ea și-l luă în brațe. Își odihni capul pe umărul ei, și zise:

– Te iubesc, Robert. Îmi pare rău, dar nu pot să nu simt asta.

– Și mie îmi pare rău, Sophie, zise el, după o clipă de tăcere. Fiindcă mi-e teamă că și eu te iubesc...

– Oh, Robert, îl privi ea în ochi. Să nu-ți pară!

– Haide, zise el, ajutând-o să se ridice. Cred că avem nevoie de lumină, de oameni și de muzică. Locul ăsta mi se pare prea liniștit pentru acest moment.

Au mâncat la un local mic, pe care l-a ales Robert. Mâncarea a fost delicioasă, așa cum i-o descrisese bărbatul și Sophie nu-și mai amintea dacă s-a mai simțit vreodată atât de bine și de fericită. Au vorbit mult la cafea și s-au sorbit din ochi, iar când a venit momentul plecării, au mers fără grabă până la mașină.

Sophie se simțea bine, dar ceva o îngrijora. La masă nu discutaseră nimic din ceea ce-i preocupa pe amândoi, iar ea simțea nevoia s-o asigure de ceea ce simțea pentru ea. Din punctul ei de vedere, lucrurile nu fuseseră niciodată mai simple și mai clare.

În mașină, el părea concentrat să iasă din parcare, iar Sophie, în timp ce-și prindea centura cu degete tremurătoare își spunea că trebuia să-i spună ceva pe drum. Doar acum erau singuri, nu?

Dar n-a făcut-o, și călătoria spre casă s-a desfășurat într-o liniște deplină. Când ajunseră, mașina familiei Page mai era încă parcată în curte.

– La naiba! Exact ce-mi trebuia!

Fata îl privi nedumerită.

– Ei bine, mulțumesc pentru o seară minunată, zise ea înțepată, și vru să coboare, când simți cum mâinile lui o trag mai aproape de el.

– Nu-mi mulțumi, Sophie, zise el, îngropându-și fața în părul ei. Oh, Sophie, cât de mult vreau să fac dragoste cu tine! Respirația lui era întretăiată. Știam că nu trebuia să încep niciodată asta! Știam că dacă va fi așa, nu mă voi putea opri!

Gura lui era înfometată și posesivă, iar Sophie o primi cu

pasiune. Îi ținea fața în mâini și o săruta neîncetat când ușa din dreptul șoferului se deschise și de afară intră aer rece.

– Porcule! începu Simon, cu ură. Nu puteai s-o lași în pace, nu?

Robert și Sophie ieșiră din mașină în liniște. Fata era sigură că se va lăsa cu bătaie și se temea pentru amândoi.

– Simon, te rog, începu ea, luându-și fratele de mână, dar acesta se smuci de lângă ea.

– Intră, Sophie. Asta e între Robert și mine!

– Ba nu! Nu e! Robert, te rog, nu face nimic din ce-ai putea regreta mai târziu!

– Tu ai căutat asta, Simon, zise el.

– Oare? Și mă întreb, tu ce ai căutat? O femeie nu-ți este de-ajuns, nu-i așa? Trebuia s-o ai și pe a mea!

Sophie interveni între ei:

– Nu sunt femeia ta, Simon!

Dar bărbatul o ignoră.

– Oricum, Robert, acum, din păcate, nu poți regla conturile cu mine. Ai musafiri. Oh, nu familia Page, care e și ea aici și e tare curioasă unde ai dus-o pe Sophie toată seara, ci și Emma, Robert, logodnica ta! Nu crezi că ar fi indicat să intri și s-o saluți înainte să se întrebe, ca și mine, ce te-a reținut atât pe autostradă?

Capitolul 5

Sophiei i se făcuse rău, incredibil de rău, și nu voia decât să urce în camera ei și să zacă în pat. Părinții îi văzuseră paloarea, așa că nu interveniseră în decizia ei și nu insistaseră să coboare pentru musafiri.

După dezvăluirea lui Simon, Robert își reveni în câteva secunde, dar, încă sub puterea șocului, plecă în casă, lăsând-o pe Sophie tremurând lângă mașină. Lui Simon i se făcuse milă de ea, și încercă să o încurajeze în timp ce aproape că o căra înăuntru.

Abia ajunsă în camera ei, o greață de la tot ce i se întâmplase o făcu să fugă în baie preț de câteva minute. Când se întoarse, îl găsi pe Simon lângă ușă, cu un prosop în mână, pe care i-l întinse să-și șteargă fața.

Acum era din nou în pat, simțindu-se rău și tremurând. Îl rugă pe Simon s-o lase singură.

– Dar...ești sigură că te simți bine?

– Oh...da, cred că mi-e rău de la ceva ce am mâncat.

– Oh, nu-mi spune minciuni, Sophie, izbucni băiatul. Mai bine ai recunoaște că habar n-aveai că Robert e logodit! Nu ți-a spus! Și ăsta era și motivul pentru care tatăl tău l-a trimis să te ia de la gară: ca să-ți spună asta! Dar se pare că a uitat.

– Simon, te rog, zise fata, cu buzele uscate.

– Oh, aș fi în stare să-l omor, serios!

– Sunt obosită, Simon...

– Fratele meu! Fratele meu sfânt! Știi că l-am admirat întotdeauna? Dar nu e nimic altceva decât un...mare porc!

– Simon! îl reduse la tăcere mama lui care intrase în cameră. O privi o clipă pe Sophie, apoi i se adresă lui: du-te jos, Simon. Vicky te așteaptă să-și ia la revedere de la tine.

Simon arăta de parcă voia să se împotrivească, dar văzând fața palidă și obosită a Sophiei, ieși fără să mai spună ceva, trântind ușa în urma lui.

Laura se apropie de pat și o ajută pe fată să se dezbrace de haine și apoi să îmbrace pijamaua. Sophie o privi apoi așteptând să se întâmple ce e mai rău.

Dar Laura o întrebă simplu:

– Cum te simți?

– Sunt bine.

– Oare? Oh, draga mea, nimeni n-a vrut să te rănească.

– Să mă rănească? Nu știu la ce te referi.

– Ba da, știi. L-am auzit pe Simon în timp ce vorbea cu tine.

Robert nu ți-a spus, nu-i așa? Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-a făcut-o. Erai prea fericită în preajma lui ca să fi știut. Dădu din cap. Ar fi trebuit să-l ascult pe tatăl tău. Știu că nu era de acord cu asta. Ar fi trebuit să te opresc atunci când ai plecat cu Robert. Dar am crezut cu toții că știai...Se opri. Ei bine, până la urmă, tot ai fi aflat. Emma a venit aici pentru câteva zile. Robert se va întoarce săptămâna viitoare la Cymtraeth, dar ea va rămâne în continuare. S-au logodit și plănuiesc să facă nunta în cursul anului.

Sophie, care credea că nu va mai putea suporta o durere mai mare, își dădu seama că tocmai o făcea. Fără să-i pese de ceea ce ar putea gândi mama ei, se rostogoli pe pat și-și îngropă fața în pernă, izbucnind în lacrimi.

– Oh, Sophie! o mângâia mama ei pe păr. Sophie, nu reacționa așa rău! Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu, iar tu ar fi trebuit să știi asta! Într-o zi, trebuia să găsească fata potrivită – o femeie pe care s-o poată iubi...

– Dar n-o iubește! El mă iubește pe mine!

– Știu că te iubește, draga mea, doar ești surioara lui. Amândoi băieții mei te iubesc...

– Nu, nu! țipă fata. Nu așa. El mă iubește! Chiar mă iubește!

– Oprește-te, Sophie! Laura începea să se enerveze. Nu trebuie să-ți pierzi controlul în felul ăsta! Nu e bine pentru tine, și cum crezi că s-ar simți Emma dacă te-ar auzi?

– Nu-mi pasă de Emma!

– Atunci, nu ești foarte drăguță, nu-i așa? Sophie, Emma va fi

cumnata ta. Ar trebui să te bucuri pentru amândoi. Cred că vor fi foarte fericiți împreună și gândește-te cât de bine ți-ar fi să ai o soră...

Răspunsul Sophiei fu să-și tragă o pernă peste cap, pentru a nu-și mai auzi mama.

– Sophie, cred că te porți ca un copil! zise ea, cu dezaprobare în glas. Am încercat să am răbdare cu tine, să te înțeleg, dar nu pot suporta un comportament atât de egoist! Cred că mai bine te las să-ți revii! Vorbim mai târziu. Făcu o pauză. Dar te implor să nu-i spui Emmei nimic despre asta. Nu vreau s-o supăr și o să mă dezamăgești dacă încerci să strici relația pe care o are cu Robert!

Sophie nu răspunse nimic. Își auzi mama deschizând ușa și exclamând:

– Robert! Ce cauți aici?

Sophie se opri din plâns și ascultă conversația.

– Te căutam, mamă. Familia Page pleacă. Se uită peste umărul ei, în dormitor. Unde e Sophie?

Laura încercă să-i blocheze vederea, dar fata se ridică și-l privi.

– Oh, Doamne, Sophie, exclamă el și ar fi dat-o la o parte pe mama lui ca să intre, dacă aceasta nu l-ar fi împins și nu i-ar fi tras o palmă peste față, singura pe care îndrăznise să i-o dea în toată viața ei.

– Să nu îndrăznești să te apropii de ea! Nu crezi că ai făcut destule?

Robert își privi mama surprins, acoperindu-și obrazul cu palma.

– Ce s-a întâmplat cu Sophie? întrebă el, mirat.

– O doare capul, replică mama lui, cu un ton care se dorea calm. O durere de cap îngrozitoare.

– Vreau să vorbesc cu ea.

– Nu poți, îl opri femeia. Robert, te rog!

Sophie nu putea răbda tonul implorator al mamei sale. Se acoperi cu pătura și nu se mai ridică .

– Sophie! Sophie, vorbește cu mine! îl auzi ea pe Robert spunând.

– Pleacă, bombăni ea. Pleacă! Nu vreau să vorbesc cu nimeni!

Auzi că ușa se închise după câteva clipe și dădu pătura la o parte, sperând că mama ei rămăsese înăuntru, cu ea. Dar era singură.

***

Sophie dormi un somn greu și se trezi a doua zi dimineață devreme, când primele raze ale soarelui își făcură apariția în camera ei. Avea o puternică durere de cap și un gust ciudat în gură și abia ajunse la baie unde reuși să ia două aspirine și să bea un pahar cu apă. Pentru câteva clipe, uită ce se întâmplase cu o zi în urmă, dar amintirile neplăcute nu întârziară să revină.

Acum nu se mai mira că Robert ezitase să-i declare dragostea. Poate chiar nu simțea nimic pentru ea. Chiar se întreba dacă n-o făcuse fiindcă se simțise vinovat că ea îi spusese că-l iubește.

Ridică ochii și se privi în oglindă. Arăta îngrozitor. Era palidă și avea cearcăne profunde. Doamne! Oare ce a crezut Robert când a văzut-o în asemenea hal?

Îi era groază de ziua care începuse. Îi era groază de întâlnirea cu Emma. O durea să și-l imagineze pe Robert alături de această fată. Oare chiar o iubea? Sau avea un alt motiv pentru care se căsătorea cu ea? Dar ce alt motiv să fie? Nu era o fată bogată și n-avea nici relații în domeniul afacerilor, cum aveau celelalte fete cu care mai ieșise Robert. Era o fată frumoasă, dar Robert cunoscuse o mulțime de fete frumoase. Dădu din cap. Oh, oare cum să treacă peste aceste momente ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Robert ce aștepta de la ea? Cum dorea să se poarte după tot ce trăiseră împreună? Oare aseară, voia să-i spună ceva important? Venise în camera ei ca să-i spună că avea de gând să rupă logodna cu Emma?

Oh, atâtea gânduri, atâtea îndoieli! Știa că se va îmbolnăvi dacă se mai gândea mult la asta! Deja durerea de cap o făcea să se simtă rău, iar aspirinele nu păreau s-o ajute.

Se ridică din nou de pe pat și merse în baie unde făcu un duș rece. Apa o învioră și-i mai dădu puțină energie, și fata reuși să se îmbrace ca să coboare. Se pieptănă și își ciupi puțin obrajii ca să se îmbujoreze, și când se uită în oglindă îi plăcu ce văzu. Parcă nu mai arăta ca și cum ar fi fost pe jumătate moartă!

Era doar puțin trecut de ora șapte când coborî în sufragerie și văzu că nimeni nu mai era treaz. Puse un ibric de ceai pe foc și aduse ziarele în sufragerie.

Camera încă mai mirosea a tutun, așa că deschise toate geamurile ca s-o aerisească. Aerul de afară era răcoros și înviorător și respiră de câteva ori adânc. Apoi se așeză pe canapea, așteptând ca ceaiul să fie gata și încercând să se concentreze, între timp, la știrile zilei.

Titlurile se derulau în fața ochilor ei fără ca fata să le acorde vreo importanță anume. Câțiva parlamentari țineau o conferință de presă, la un bal de caritate se strânsese o sumă frumușică pentru un orfelinat, fata unui premier francez se logodise cu un băiat din Hereford...

Ibricul începu să fiarbă și Sophie lăsă ziarul și merse să pregătească ceaiul. Pregăti și pentru părinții ei două cești pe o tavă și adăugă biscuiții preferați ai tatălui său. Se gândi chiar să le ducă un ceai și băieților, dar apoi își dădu seama că trebuia să facă asta și pentru Emma, pe care n-avea nicio intenție s-o vadă mai devreme decât trebuia.

Laura era deja trează când fata ciocăni la ușa dormitorului părinților și păru ușurată când o văzu intrând.

– Bună dimineața, șopti Sophie, nedorind să-și trezească tatăl. Unde să pun asta?

– Aici, zise femeia, eliberând măsuța de lângă pat. Cum te simți în dimineața asta?

– Oh, sunt bine, zise ea, pe un ton convingător.

– Sophie...îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat...

– Nu-i nimic, serios, zise ea, și dădu să iasă. N-avea chef să vorbească despre asta acum. Ne vedem mai târziu, zise repede, după care ieși pe ușă.

Pe hol, se gândi să meargă la Robert, să lămurească situația. Se apropie, ezitând ușor, și deschise ușa. Oh, patul lui nu era făcut. Nici măcar nu dormise în el. Oare...a îndrăznit să doarmă cu Emma?

Cum a putut să-i facă asta? După tot ce s-a întâmplat ieri...

Coborî și încercă să se mai liniștească, luând o gură de ceai. Oh, cum a putut să facă una ca asta? se întreba ea, încontinuu.

Era atât de supărată când se gândea la asta, încât nu băgă de seamă că cineva traversează curtea. Dar când ușa din spatele ei fu deschisă, sări ca arsă, aproape să-și verse ceaiul pe ea.

– Îmi pare rău dacă te-am speriat, zise Robert. Nu credeam că s-a trezit cineva.

– Unde...ai fost? întrebă fata surprinsă. Purta același costum verde de ieri.

Robert nu-i răspunse imediat. Merse la bucătărie și își turnă și el o ceașcă de ceai.

– M-am plimbat. Tu ce faci?

– Abia m-am trezit.

– Ai dormit bine?

– Tu ai dormit?

– Nu m-am culcat.

– Robert!

– Am vorbit cu tatăl tău până la patru dimineața. Apoi, n-am putut suporta atmosfera de aici, așa că am mers pe jos până la High Apsdal, explică el.

Sophie rămase uimită.

– Dar sunt patru kilometri până acolo!

– Știu, zis el, trecându-și o mână prin păr. Doamne, sunt un dezastru. Am nevoie de un duș.

– Cred că ești epuizat, zise ea. Făcu o pauză. Ce...ai vorbit cu tata?

Despre una, despre alta...

– Despre mine?

– Printre altele, zise el, golindu-și ceașca de ceai. Acum, te rog să mă scuzi. N-am mult timp la dispoziție. Trebuie să fac un duș și apoi să mă schimb înainte să plec.

– Pleci? Dar...nu poți să pleci!

– De ce nu?

– Nu trebuie să faci asta, zise ea. Adică, știu că aseară m-am făcut de râs, dar îți promit că nu se va mai întâmpla. Te asigur. Nu pleca din cauza mea! N-o să te fac să te simți prost. Îți promit.

Urmă un moment de tăcere, după care Robert trecu pe lângă ea bombănind:

– Nu fi ridicolă, Sophie!

Tânăra rămase în urma lui, privindu-l cum se îndepărtează. Oare ce a vrut să spună cu asta? De ce pleca acum? Și cum rămânea cu logodnica lui?

Sigur aseară, după ce adormise ea, urmase o ceartă teribilă.

Oare tatăl ei era în stare să-i spună să plece? Oare Laura știa despre asta? Sau Robert decisese că e mai bine așa? Și unde se va duce? Când? Va mai rămâne la micul dejun, sau nu?

Nu avea nici pe cine să întrebe, dar dacă se gândea bine, poate era mai înțelept să plece. Nu dorea să-și distrugă relația cu tatăl ei și nici s-o îndepărteze pe Laura de fiul ei.

Ce-ar putea să facă? Încercase să-și ceară scuze lui Robert, dar nu reușise decât să-l enerveze și mai mult. Oare dacă încerca să-l facă să rămână de dragul mamei sale, avea sorți de izbândă sau nu? Oare ar fi ascultat-o? Se îndoia.

Stătea pe canapea, gândindu-se la asta, când mama ei vitregă coborî cu tava.

– Tatăl tău încă doarme, zise ea. Nu vreau să-l trezesc. Am vorbit cu Robert. Se pregătește să plece.

– Da. Abia a venit. S-a plimbat până acum.

– Știu. Mai e ceai? Mi-ar mai prinde bine o ceașcă.

– Sigur, zise fata, umplându-i-o. Poftim.

– Mulțumesc. După ce-l beau, pregătesc micul dejun. Ți-e foame?

– Nu.

– Nici mie. Robert vrea să mănânce?

– Nu știu. Nu l-am întrebat. După o pauză: unde pleacă?

– Merge acasă, la Londra, să rămână în acest sfârșit de săptămână, după care luni pleacă la Cymtraeth.

– Dar de ce? Doar...Emma e aici, nu?

– Sunt sigură că știe și el treaba asta. Oh Doamne, dădu ea

din cap, nu credeam că se va ajunge vreodată aici!

– La ce să se ajungă? Mamă, ce s-a întâmplat aseară?

Laura își termină ceaiul și împinse ceașca la o parte.

– Nimic care să te preocupe pe tine, Sophie. Sunt sigură că în cele din urmă lucrurile se vor aranja. Iar în ceea ce o privește pe Emma, ea trebuie să știe că Robert a fost nevoit să se întoarcă mai devreme la serviciu, da?

Sophie nu înțelegea nimic. Ce însemnau toate astea? Ridică din umeri. Ce mai conta acum? Dacă Robert avea ceva să-i spună, o făcea când o văzuse. Cu siguranță, tot ce trăiseră va fi dat uitării și peste câteva săptămâni singura grijă a lui și a Emmei va fi nunta.

Laura începu să scoată mâncarea din frigider. Sophie simți că i se face greață la gândul că va trebui să mănânce ceva. Ieși în sufragerie și acolo o găsi și Robert, când coborî în viteză din camera lui.

– Unde e mama? întrebă el, cu răceală.

– În bucătărie. Încercă să se calmeze și adăugă: Robert, de ce pleci? Nu vreau s-o faci din cauza mea!

Robert veni în fața ei și zise:

– Nu-ți mai plânge atâta de milă! Am treabă la Londra. Asta e tot.

– Și...ieri? reuși ea să întrebe, cu voce tremurătoare.

– Cred că mai bine ai încerca să uiți ce s-a întâmplat ieri.

Sophie îngheță. Până atunci, credea că Robert pleacă pentru că nu suporta să-și vadă logodnica suferind fiindcă el iubea pe

altcineva. Probabil că arăta îngrozitor, când își dădu seama de asta, fiindcă Robert zise enervat:

– Nu mă privi așa, Sophie! Oh, pentru Dumnezeu! E pentru binele tău! Îți pierzi timpul cu mine!

Și, pufnind, trecu pe lângă ea și merse în bucătărie.

Capitolul 6

Singura persoană care se pare că dormise bine în acea noapte era Emma. Coborî la două ore după ce Robert plecă spre Londra și nu părea să se întrebe dacă s-a întâmplat ceva până atunci.

Sophie și mama ei erau în bucătărie, bând cafea și evitând să vorbească despre lucruri personale, când Emma a părut timid în ușă, cerându-și scuze că le-a întrerupt.

– Îmi pare rău, doamnă Kemble. Cred că am dormit prea mult. Aveți niște paturi atât de confortabile!

– Nu-i nimic, Emma. Intră.

Laura o privi ciudat pe Sophie, care în cele din urmă își ridică privirea spre fată. Era neschimbată. Aceeași timiditate prefăcută, același zâmbet forțat...Arăta drăguț în rochița ei simplă și cu părul negru, ondulat ușor, care-i încadra fața cu trăsături delicate. Era o fată căreia nicio mamă nu i-ar refuza nimic. Doar ea era în stare să vadă adevărul din spatele acestui chip de

păpușă. Oh, sau nu era așa? se întrebă ea, și coborî privirea în ceașca ei cu cafea. Oare cum altfel putea s-o vadă pe Emma dacă gelozia o rodea pe dinăuntru?

– Bună, Sophie, zise fata, venind spre ea. Îmi pare rău că nu te-ai simțit bine aseară. Acum ești mai bine?

Sophie o privi și încercă să se stăpânească.

– Bună, Emma. Da, mulțumesc.

Emma se așeză lângă ea.

– Cred că ai mâncat ceva care nu ți-a priit, zise ea, privind bucuroasă bucătăria. Mm, e o cameră foarte frumoasă, schimbă vorba. E atât de intimă! Îmi plac la nebunie casele vechi. Ție nu? Mi se pare că au mai mult caracter decât cele noi. Nu ești de aceeași părere?

Sophie nu zise nimic, iar Emma continuă vesel:

– Chiar îi spuneam lui Robbie că după ce ne vom căsători, trebuie să ne cumpărăm o căsuță la țară. Poate chiar ceva aici, în Conwynneth. Ar fi frumos, nu-i așa? Cum eu nu am părinți, m-aș simți minunat să fac din nou parte dintr-o familie.

Laura îi aruncă din nou o privire Sophiei.

– Și nouă ne-ar plăcea, Emma...

– Unde e Robbie? Nu m-am uitat în dormitorul lui. Am ascultat puțin la ușă și mi s-a părut că sforăie. N-am vrut să-l deranjez.

– Cred că era soțul meu cel pe care l-ai auzit, zise Laura. Te rog, servește-te, îi întinse ea ceașca de cafea, după care zise: de fapt, Robert a plecat.

– A plecat?

– Da, a intervenit ceva neprevăzut și...a trebuit să se întoarcă mai devreme decât era planificat. Și cum tu dormeai...

– Înțeleg, zise fata, luând o gură de cafea. A spus când se întoarce?

– Nu cred că se mai întoarce până pleci tu, draga mea. Dar nu-ți face griji, o să încercăm cu toții să te facem să te simți bine în micul tău concediu.

– Sunt sigură de asta, doamnă Kemble. Și știți că mereu îmi place să stau aici. Doar că-mi pare rău că Robbie a trebuit să plece...Dar nu-i nimic. Ne vedem destul la Londra.

Sophie strânse și mai tare cana de cafea în mână.

– Sigur, Emma, știam că vei înțelege. Ești o fată așa de bună!

Sophie nu mai putea suporta una ca asta. Se ridică și zise:

– Cred că ies la o plimbare. E o dimineață atât de frumoasă...

– Dacă mă aștepți câteva minute, vin cu tine, exclamă Emma imediat, bând pe fugă cafeaua.

Sophie își privi mama rugător, dar nu primi niciun ajutor.

– Bine, ceda ea. Te aștept în grădină.

Aerul de afară era răcoros și proaspăt. Nu-și dădea seama cum putuse suporta tensiunea din bucătărie. Se plimbă puțin prin grădină, și se auzi strigată:

– Sophie! Bună, Sophie!

Fata se întoarse și văzu un bărbat înalt, îmbrăcat în pantaloni scurți și tricou și purtând o rachetă în mână. Grozav! Exact ce-i lipsea acum! Enervantul Graham White! Se forță să surâdă când

bărbatul se apropie de ea.

– Bună, Sophie. Îți mai amintești de mine?

– Sigur că da, Graham, bună.

– Am trecut să văd dacă ai timp pentru un joc, zise el, arătându-i racheta. Apoi continuă. Trebuia să vin săptămână trecută, dar am fost foarte răcit și abia mi-am revenit...

– Ghinion, nu?

– Așa e, da. Răcelile de vară sunt cele mai greu de suportat. Oricum, acum sunt aici. Jucăm?

– Oh, nu pot, zise fata, încercând să pară credibilă. I-am promis Emmei că ies la o plimbare cu ea. O știi pe Emma?

– Nu. Dar e logodnica lui Robert, nu? Sigur că am auzit de ea. Sora mea e logodită cu John Meredith și...

– Știu, ies cu toții în oraș, zise ea, dorindu-și să nu mai audă asta. Uite-o că vine. O să-ți fac cunoștință.

Și în timp ce făcea asta, îi trecu prin cap o idee.

– Din moment ce Graham e aici, am putea juca noi tenis, iar Graham ar juca apoi cu campioana. Ce zici, Emma?

Fata ezită.

– Nu joc prea bine tenis, zise ea.

– Oh, nici eu, minți Sophie.

Curtea din spatele casei găzduise multe jocuri de-ale ei cu Robert și Simon, însă niciodată nu fusese martor la un meci atât de prost din partea Sophiei. Dacă Graham observase că ceva nu era în regulă, nu făcuse nimic ca să evite asta. După ce meciul dintre ea și Emma se încheiase, Sophie plecase și-i lăsase pe cei

doi să joace.

Urcă în camera ei, simțind că n-are chef să vorbească cu nimeni. Se gândea îngrozită că va trebui să suporte câteva săptămâni bune această atmosferă.

***

În următoarele zile, Sophie reuși să evite orice conversație cu Emma, lucru care, spre surprinderea ei, n-a fost deloc greu. Își ajuta tatăl în fiecare dimineață la spital și mama ei îl delegase pe Simon să se ocupe de fată. Așa că Sophie avu timp la dispoziție să se gândească la viitorul care i se așternea în față.

Într-o zi, Simon o prinse singură în sufragerie și o încolți:

– Ce faci, Sophie? Mă eviți?

– Nu fi ridicol! De ce să fac asta?

– Nu te-am mai prins singură de mult.

– Asta pentru că ești mereu ocupat cu Emma.

– Da, să nu-ți iasă ție în cale! Simon vârî mâinile în buzunare. Oh, Sophie, ești supărată pe mine?

– Vorbești prostii și știi bine asta, zise ea. Acum, vrei te rog, să mă lași să trec?

– Ești supărată pe mine, nu-i așa? nu cedă băiatul. De ce? Pentru că ți-am spus adevărul despre Robert? Nu voiai să afli, asta e, nu?

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta, dacă nu te superi.

– Mai devreme sau mai târziu, va trebui s-o faci.

– Oare? Simon, te rog, mama ne așteaptă la masă.

– La naiba cu masa! izbucni el. Sophie, spune-mi ce vrei să spun și o să spun!

Sophie îl privi deznădăjduită și-și puse mâna pe brațul lui.

– Simon, eu...

– Oh, aici erai, Simon! interveni Emma veselă, iar Simon oftă și se întoarse spre ea. Te-am căutat peste tot. Uite, aici sunt pozele despre care ți-am povestit.

Sophie se întoarse să iasă, iar Simon merse să vadă fotografiile. Ar fi plecat din cameră, dacă Emma n-o striga:

– Vino și tu, Sophie, să le vezi. Sunt unele pe care le-am făcut în Portugalia în aprilie. Nu e așa că sunt reușite?

Sophie se încordă. Știa că fratele ei vitreg lucrase în Portugalia din februarie până în mai, dar nu știa că primise vizite de la prietena lui. Însă Emma nu era doar o prietenă, nu?

Pe Sophie o sfâșie să vadă poze cu ei doi dansând într-un club, stând la plajă, sau plimbându-se pe străzile orașului.

– Foarte drăguțe, zise ea încordată și, evitând privirea lui Simon, plecă din cameră.

După-amiază, când stătea în dormitorul ei și încerca să citească un roman, ușa se deschise și Simon intră în cameră.

– Ce faci aici? E o după-amiază superbă.

– Atunci, de ce nu te bucuri de ea? i-o tăie fata.

– Am venit după tine. Știi că diseară e un bal în oraș? Vor fi

muzică bună și băuturi răcoritoare. Cred că va fi o seară frumoasă. Vrei să mergi?

– Nu, mulțumesc.

– Sophie!

– Ei bine, nu vreau să merg.

– De ce nu?

– Fiindcă n-am chef de dans. Făcu o pauză. Du-te tu. Ia-o și pe Emma. Sunt sigură că va fi încântată să meargă cu tine...

– Nu mai fi așa de nesuferită! Emma chiar merge. John Meredith și Joanna au invitat-o cu ei.

– Oh, atunci, ghinionul tău!

– Sophie, nu mai fi sarcastică. Știi bine că nu mă interesează Emma. Ea e problema lui Robert.

Sophie îi evită privirea.

– Sophie, te rog, tu mă faci să spun asta! Te rog, vino la bal cu mine.

– Invit-o pe Vicky!

– Nu vreau s-o iau pe Vicky! Oh, Sophie, ce vrei să fac? Cum vrei să-ți demonstrez că te doresc pe tine? Că am și eu sentimente?

– Îmi...pare rău, Simon. Îl privi resemnată. Până la urmă, de ce trebuia să sufere și el? Dacă vrei să merg cu tine la bal, voi merge.

– Oh Sophie, cât mă bucur! zise el și o sărută.

Fata nu simți nici repulsie nici afecțiune pentru el. Doar compasiune. Dar îl lăsă să se retragă primul și când o făcu, zise:

– Mai bine ai pleca acum, Simon. Nu mi-ar plăcea să aud ce ți-ar spune mama ta dacă te-ar găsi aici, așa.

– Nu-mi pasă de ce spune ea, zise el, vrând s-o sărute din nou, dar Sophie se retrase.

– Mie îmi pasă. La ce oră trebuie să plecăm, diseară?

– John și Joanna o iau pe Emma la opt. Cred că am putea pleca și noi atunci.

Bărbatul ieși mulțumit și, rămasă singură, Sophie se gândi dacă era bine să-l lase pe Simon să credă că va putea simți ceva pentru el.

***

Sophie coborî abia după ce Emma plecase. Îmbrăcase o rochie lungă, verde, care-i venea de minune. Fusese un cadou de la Luara și știa că așa le va demonstra părinților că-și revenise după cele petrecute. Dacă tatăl ei avea vreo obiecție în ceea ce privește ieșirea cu Simon, atunci o ținea pentru el, fiindcă nu-i spusese nimic Sophiei.

Simon o privi cu multă admirație și, deși tânăra știa că niciodată el nu va stârni în ea ceea ce făcuse fratele său, îi plăcea să se bucure de acest sentiment.

Când ajunseră la bal, petrecerea era în toi. Sala era spațioasă și era plină de tineri. Formația cânta deja pe scenă și răcoritoare

și gustări erau răspândite pe mesele care înconjurau ringul de dans. Dansară cu toții și chiar și Emma părea să se simtă bine. O invitaseră câțiva băieți la dans. Doar Simon nu intervenise, monopolizând-o toată seara pe Sophie.

Însă la un moment dat, între ei apăru John Meredith, care o rugă pe tânără să danseze cu el. Sophie își dori curând să nu fi acceptat invitația lui John, fiindcă imediat formația începu să cânte o melodie lentă, ceea ce-l făcu pe bărbat s-o tragă aproape în brațele lui și să-și pună capul pe umărul ei.

– E mai bine așa, nu? murmură el, în timp ce-i săruta urechea.

– Cred că ar trebui să ai grijă cum te porți, John. Nu mi-ar plăcea ca logodnica ta să spună că te-am încurajat.

– Oh, ce romantică ești, Sophie, zise el cu ironie și fata simți în respirația lui mirosul de whisky.

– Iar tu cred că ai băut prea mult, îl mai îndepărtă ea.

– Ba nu, pe onoarea mea. Am băut doar două pahare.

– Și cât de mari erau?

– Ah, asta nu se pune! zâmbi el.

Sophie, simțind că n-o slăbește cu privirea, zise:

– Sunt mulți oameni aici. Crezi că e organizată cu mult timp înainte o seară ca asta?

– Poate, zise el, cu indiferență. Apoi continuă, cu ochii la ea: fratele tău vitreg ți-a spus oare că arăți delicios de bine în seara asta?

– Nu folosind cuvintele astea.

– Mă gândeam eu. Ei bine, o să-ți spun eu: arăți minunat!

Deveni serios. Vrei să ieși la cină mâine seară cu mine?

– Bineînțeles că nu!

– De ce nu?

– Pentru că nu pot!

– Din cauza Joannei?

Sophie tăcu. Avea impresia că toată lumea le auzea conversația, cu toate că știa că nu poate fi așa, din cauză că muzica era foarte tare.

– Ei bine? întrebă din nou bărbatul. E din cauza Joannei?

– Așa ar trebui.

– Atunci, înseamnă că nu e doar din cauza asta.

– Oh, John, de ce mă inviți la cină? Știi bine că ar trebui să-i fii credincios logodnicei tale!

– Asta e treaba mea! Dar tot aș vrea să luăm cina împreună, mâine seară.

– Îmi pare rău.

– Ți-e teamă de ceea ce ar purtea spune părinții tăi? Făcu o pauză. Sau ți-e teamă de ceea ce ar putea spune Robert?

– La ce te referi?

– Oh, nu-mi veni mie cu astea, Sophie! Toată lumea știe ce simți pentru Robert, sau, mă rog, ce crezi că simți.

Sophie îl privi uimită.

– Nu știu la ce te referi.

– Nu mă face s-o spun, Sophie!

– Ce să spui?

– Sophie, toată lumea știe că ai făcut o pasiune pentru Robert

de ani de zile. Oh, și când părinții tăi și-au dat seama de asta, te-au trimis la un liceu cu internat.

Sophie era îmbujorată.

– Înțeleg. Mulțumesc că mi-ai spus.

– Oh, haide, Sophie! Chiar știa toată lumea. Iar eu am aflat printre primii, doar eram prietenul lui Robert.

– Și ai vorboit cu el despre asta?

– La naiba! Nu! Ar trebui să-l cunoști pe Robert! Privi în jur. Hai să bem ceva.

Fata îl urmă fără să se împotrivească, deși știa că nu era bine să fie văzută în compania lui.

Merse și luă două sucuri, după care zise:

– Hai să le bem pe hol. Aici e prea cald.

Sophie ezită puțin, dar își spuse că nu făcea nimic rău, iar dacă Joanna se simțea ofensată de comportamentul ei, atunci ar fi fost mai bine să-și țină în frâu bărbatul.

– La ce te gândești acum? o întrerupse John. Sper că nu te-ai supărat din cauza a ceea ce ți-am spus?

– Nu, de fapt mă gândeam la Joanna, zise ea, deschizându-și cutia cu Cola.

– Ce e cu ea? întrebă bărbatul, sprijinindu-se de perete.

– O iubești?

– De ce mă întrebi?

– O iubești?

Bărbatul dădu din umeri

– Cred că da.

– Atunci, de ce vrei să ieși cu mine?

– Dacă o iubesc pe Joanna, asta nu înseamnă că nu sunt conștient de farmecele altor femei.

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai spus femeie. E prima oară când cineva face asta.

– Dar nu ultima. Oh, Sophie, o să ieși cu mine mâine seară, nu-i așa?

– O să mă gândesc la asta, ezită fata.

– O să trec să te iau mâine, la șapte și jumătate, zise el.

– Părinții mei vor afla, îl avertiză.

– Și?

– Se pare că ești foarte sigur de Joanna.

– Așa e. Dar nu și de tine, Sophie. Sper că n-o să mă lași baltă.

– Va trebui să aștepți ca să afli, zâmbi ea.

Dintr-o dată, se auzi zgomot și câțiva tinerti, printre care și Simon, Emma și Joanna, ieșiră pe ușa de lângă ei.

– John! Aici erai! exclamă Joanna, venind spre el și privind-o suspicios pe Sophie. Parcă dansați.

– Am dansat, dar ne era prea cald și sete și...își privi logodnica, nu cred că e vreo lege care să interzică să bei prea multă Cola, nu-i așa?

Joanna își controlă cu greu iritarea și zise:

– Nu, nu cred. Apoi, spre Sophie: tu ești bine? Sper că logodnicul meu nu ți-a făcut avansuri, nu?

– Nu, de fapt, chiar vorbeam despre tine, Joanna, răspunse ea zâmbind, după care plecă de lângă ei și intră din nou în salon.

Simon intră în urma ei și o prinse de mână. O privea furios.

– Ce naiba crezi că faci? întrebă el, abia șoptit.

– Nu știu la ce te referi, răspunse fata, refuzând să-l privească.

– Ba știi. Cum crezi că s-a simțit Joanna când a văzut că ați dispărut amândoi?

– Sincer, nu-mi pasă.

– Ce se întâmplă cu tine? aproape zbieră el.

– Poate încerc să-mi acopăr spatele.

– Nu ești coerentă în ceea ce spui.

– Nu? Ei bine, cred că tu știai de ce sunt trimisă la școală cu internat, nu? Și cu siguranță, știai și motivele.

– La ce te referi?

– Știi bine ce spun. Ai fost de partea lor și ai știut tot timpul ce se petrece.

– De partea cui?

– De partea părinților noștri!

Simon aruncă o privire în jurul lui, ca să se asigure că nu sunt ascultați, apoi zise:

– De unde știi asta?

– De la John.

– John? Ce știe el despre asta?

– Se pare că totul

– Atunci, ar face mai bine să-și țină gura.

– Să înțeleg că acum știi despre ce vorbesc, nu-i așa?

– Totul face parte din trecut.

– Oare? Eu nu cred.

– Nu e important.

– Nu? Atunci, de ce am fost trimisă de acasă?

– Probabil că oricum ai fi plecat.

– Oricum, repetă ea.

– Ei, până la urmă nu înțeleg de ce te superi așa.

– Nu cred că mă supăr degeaba când vine vorba despre viața mea personală.

– Nu cred că asta era ideea, iar dacă John ți-a spus asta, să știi că e un mare mincinos.

– Nu a spus exact așa, zise Sophie, oftând. Oh, hai să uităm de tot. Dansează cu mine. Grupul nostru a intrat pe ușă și simt nevoia să fac ceva nebunesc.

Simon o trase spre el și zise:

– Sărută-mă! Așa o să le spulberi toate bănuielile că-l iubești pe Robert.

– Nu, Simon, îl împinse ea. Tu ești prea drăguț ca să fii folosit.

Începură să danseze și după câteva melodii, preotul din Hereford îi făcu semn lui Simon să se apropie. Cei doi merseră spre el.

– Bună, Sophie. Simon, îmi pare bine să te văd. Am o propunere pentru tine. Știu de la colegii tăi profesori că ai făcut niște poze minunate când ați mers în Cornwall și mă întrebam dacă ai dori să faci o prezentare pentru enoriașii mei. Ne-ar

prinde tare bine cineva care să ne povestească despre asta. Vrem să mergem într-o excursie acolo și am dori să cunoaștem mai bine locurile.

– Oh, aș fi încântat. Dar nu sunt un povestitor prea grozav.

– Oh, te rog, nu e o cerință pretențioasă.

– Atunci, sigur, aș fi chiar încântat.

– Domnule Evans, i se adresă Sophie, aceea e cumva doamna Tarrant, profesoara de istorie? întrebă ea.

– Da, o cunoști, Sophie?

– Oh, nu, dar am citit un articol despre ea în ziar și voiam să știu dacă e ea, asta e tot. În liceu am făcut greaca și cărțile ei mi s-au părut absolut fascinante.

– Ai vrea s-o cunoști? întrebă vicarul, cu entuziasm.

– Oh, sigur că da, zise fata.

– Atunci, vino cu mine.

O conduse la un grup de oameni de vârsta a doua și se adresă femeii:

– Harriet, am adus pe cineva, care vrea să te cunoască. E fiica doctorului Kemble, Sophie.

Prezentările fură făcute și, după câteva minute, femeia exclamă:

– Ce drăguț e să afli că tinerii din zilele noastre învață în școală greaca! Toată lumea e preocupată acum de franceză, germană, italiană, și mulți sunt cei care uită de limbile clasice, cum ar fi greaca și latina.

– Mă tem că la latină nu sunt prea bună, zise fata.

– Dar îți place greaca, nu-i așa? Și te interesează și mitologia, nu? După o pauză, femeia zise: nu-ți cauți cumva o slujbă?

Sophie era prea surprinsă ca să răspundă, dar Simon i-o luă înainte:

– Sophie va merge la universitate la anul.

– Oh, serios? întrebă femeia. Și ce-ai de gând să faci până atunci?

– Nu...m-am gândit serios până acum, zise ea.

– Atunci, poate ar trebui. Uite ce e, am nevoie de un traducător, adică de o persoană care să știe mai mult decât cuvintele de bază.

Sophie își privi fratele și acesta răspunse în locul ei:

– Nu cred că tatăl Sophiei și-ar dori ca ea să-și găsească o slujbă.

– De ce nu? Are nevoie de bani, nu?

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră să vă oferiți...spuse și fata.

– Prostii! Am nevoie de un translator și mi se pare că tu ești cea mai potrivită.

– Și ce ar trebui să fac, mai exact, doamnă Tarrant?

– Ar însemna să petreci șase luni în Grecia, cu mine. Acolo am oameni care strâng informații și mereu îmi place să fiu mai aproape de sursă, ca să-i simt vibrațiile. Apoi, când ne vom întoarce, vei avea mult de citit și de conspectat, și corespondență...

– Eu nu știu să bat la mașină.

– Prostii! Toată lumea știe să bată la mașină! Și, plus de asta, eu nu vreau o secretară. Pe mine nu m-ar putea ajuta decât o persoană care să cunoască limba.

Era o mare tentație, Sophie nu putea nega asta, dar doar când se gândea că vor fi atâția kilometri între ea și Robert, simțea cum i se strânge inima...

– Poate ar fi bine să plecăm, zise Simon, văzând-o pe Sophie palidă.

– Ei bine, Sophie? Cum rămâne? o provocă femeia. Vrei să te gândești la asta? Pot să te las câteva zile, ca să vorbești cu părinții tăi.

– Mi-ar plăcea să mă mai gândesc, zise ea. Pot să vă sun când iau o decizie?

– Bineînțeles.

După ce se îndepărtară de cei doi, Simon o întrebă furios:

– Cum adică vrei să te mai gîndești la ce ți-a propus femeia aceea? Știi bine că nu poți accepta una ca asta!

– De ce nu?

– Pentru că nu vreau eu. Mi-a fost de ajuns că Rob a...Oh, Doamne, nu vreau ca vreun nespălat de grec să pună mâna pe tine.

– Oh, Simon!

– Nu mă lua pe mine cu asta. Și, plus de asta, tatăl tău nu va fi niciodată de acord.

– Eu n-aș fi prea sigură de asta! Oare nu asta așteaptă? Să se ivească în viața mea un prilej care să mă îndepărteze de Robert?

– Oh, mereu Robert! exclamă el, exasperat.

– Cred că vreau să merg acasă, zise fata.

Emma ajunse la ei și-i întrebă:

– Plecați?

– Da, răspunse Simon.

– Oh, atunci voi merge și eu cu voi. M-a obosit zgomotul ăsta. Și, plus de asta, nu-i la fel fără Robbie.

Sophie nu mai spuse nimic și merse să-și ia haina de la garderobă. Indiferent ce spunea Simon, nu era o idee așa de rea să plece pentru o vreme din Conwynneth.

Capitolul 7

Dar decizia în ceea ce privește propunerea doamnei Tarrant a trebuit să fie amânată, fiindcă în ziua următoare balului, Sophie se trezi cu o răceală cruntă. Se duse totuși la spital să-și ajute tatăl, iar acesta o trimisese imediat acasă, cu o rețetă și cu ordinul strict de a nu părăsi patul. Astfel a petrecut toată săptămâna, agonizând între febră și tuse și nefiind capabilă să facă vreun plan anume pentru viitorul ei apropiat.

Firește, deși îngrijorat pentru starea în care era, Simon era totuși încântat de această amânare a deciziei. Fără să-i pese că ar putea lua răceala de la ea, petrecea cu ea ore întregi, citindu-i și glumind, făcând-o să nu se simtă izolată.

Singura problemă fusese John Meredith, care, neștiind de răceala ei, venise a doua zi, așa cum stabilise, s-o scoată în oraș. Când aflase de starea ei, pusese zeci de întrebări și în zilele următoare îi umpluse camera cu zeci de buchete de flori. Soții

Kemble, ca și Simon, nu-i aprobau comportamentul, dar nici nu doreau să se certe cu el sau să fie nepoliticoși.

Emma plecă la sfârșit de săptămână și, înainte de asta, veni la Sophie să-și ia rămas-bun. Simon avea s-o ducă la Londra și se pregătea și el de plecare. Era prima oară când cele două erau singure, însă Sophie nu se simțea deloc în stare să poarte o conversație. Oricum, Emma nu dorea să riște să contacteze vreun virus, așa că-i spusese din ușă:

– Sper să-ți revii repede, Sophie. E păcat să stai în pat când afară e o vreme așa de frumoasă! Totuși, ai primit niște flori minunate!

– Sunt sigură că tata mă va lăsa să ies săptămâna viitoare.

– Sper că da. Și ai de ce să fii bucuroasă – concediul în Britania, îi aminti fata. Eu și cu Robbie vom veni câteva zile să stăm cu voi!

Sophie zâmbi, dar o făcu atât de fals, încât aproape se simți jenată de comportamentul ei. În fond, cu ce drept o judeca ea pe Emma? Era o fată drăguță până la urmă.

– Ți-a făcut plăcere să stai cu noi? se forță ea să întrebe.

– Cred că da, cu toate că nu sunt prea multe lucruri de făcut aici.

– Depinde și de ce vrea fiecare să facă.

– Mă chestionezi? zâmbi Emma.

– Oh, nu, nu. Doar că sunt multe lucruri pe care le poți face aici: poți juca golf, sau tenis, te poți plimba sau cățăra pe munți.

– Mda, zise ea, plictisită. Eu nu prea sunt genul care să

prefere activitățile în aer liber.

Sophie vru s-o întrebe ce gen era dar se abținu, gândindu-se că ar părea sarcastică, iar în starea în care era nu-i trebuia o discuție în contradictoriu cu Emma.

Spuse doar, pe un ton inocent:

– Bănuiesc că la Londra îți fac plăcere activitățile artificiale, nu?

– La ce te referi? întrebă fata, vizibil iritată.

– Ei, nu trebuie să te enervezi, dar cum locuiești singură, bănuiesc că-ți face plăcere să mergi la teatru, la restaurant, chestii din astea.

– Dar nu locuiesc singură, zise fata. Oh, și știu că ți-ar plăcea să crezi că e așa. Doar că atunci când Robbie e acasă, nu mai avem nevoie de nimic altceva. Noi ne suntem suficienți unul altuia.

Sophie înghiți cu greu. Oare ce auzise? Cum se putea așa ceva?

– Nu m-am referit la asta... începu ea, dar Emma o întrerupse.

– Oh, ba da, exact la asta te-ai referit. Crezi că sunt oarbă, Sophie? Crezi că sunt proastă? Crezi că nu știu ce simți pentru Robbie? Te-am văzut cum îl privești, cum îi vorbești...

– Emma! Emma! Ești gata?

Vocea lui Simon o chema jos.

– Da, Simon, sunt gata. Cobor imediat! Se întoarse din nou în dormitor. Sophie, grăbește-te să te faci bine, da? Vreau să fii domnișoara mea de onoare la nuntă!

Și arborând zâmbetul ei obișnuit, închise ușa și coborî la Simon.

***

Simon nu înțelese de ce plecarea Emmei o deprima atât de mult pe Sophie. Se așteptase ca imediat ce fata va pleca din casă ea să-și revină repede, dar nu s-a întâmplat așa. Sophie era mai morocănoasă ca niciodată.

Însă, dacă psihic nu se simțea bine, pe plan fizic își revenise și tatăl ei îi dăduse voie să iasă în grădină și să stea la soare.

Cam așa își petrecu următoarele zile, când marți, John Meredith veni s-o vadă. Laura ezită să-l primească, dar bărbatul îi spuse că are vești de la doamna Tarrant pentru Sophie.

Mama fetei aflase câte ceva de la Simon despre această slujbă, și, dacă la început fusese reticentă, apoi aprobase, dar spusese mereu că mai întâi tatăl trebuia să-și de acordul.

Cu un zâmbet slab, Laura îl invită pe John în sufragerie și merse s-o cheme pe Sophie.

– A venit John, zise femeia, intrând în camera fetei.

– John?

– Da. Are un mesaj pentru tine, de la Harriet Tarrant.

Fata nu se mai gândise la oferta femeii. Nu fusese în stare s-o facă și își spusese că e mai bine să nu ia o decizie pripită. Acum

însă știa că avea de dat niște explicații.

– Probabil că te întrebi ce are să-mi spună Harriet Tarrant.

– Nu chiar, răspunse Laura. Simon mi-a povestit ce s-a întâmplat la bal.

– Ah, înțeleg. Cred că ți-a spus și că mi-a oferit o slujbă.

– Așa e, dar el nu era entuziasmat. Tu ești?

– Nu sunt sigură.

– Cum adică?

– Nu știu. Mi-ar plăcea să lucrez în Grecia. Dar abia am venit, nu cred că aș dori să plec din nou.

– E o ocazie minunată! spuse Laura.

Pentru cine? aproape întrebă Sophie.

– Da, cred, bombăni ea. Cum arăt?

– Ești cam palidă, dar în rest arăți bine. Plus de asta, nu cred că vrei să arăți bine pentru John Meredith, nu?

– Unde e? evită ea să răspundă.

– În sufragerie. O s-o trimit pe doamna Forrest să vă aducă niște cafea.

– Mulțumesc, zise Sophie zâmbind, și coborî.

John se ridică în picioare când o văzu.

– Palidă, dar interesantă, fu comentariul lui. Spune-mi, a fost nevoie de răceala asta ca să eviți să ieși cu mine?

Sophie se relaxă auzindu-l glumind.

– Mi-a fost chiar rău, zise ea. Îmi cer scuze că n-am putut veni la întâlnire.

– Da? Atunci e bine. Asta înseamnă că nu vei obiecta dacă

fixăm alta.

Sophie se așeză pe un fotoliu.

– Parcă aveai un mesaj pentru mine?

– Da. De la doamna Tarrant. A cinat cu noi seara trecută și a adus vorba despre tine.

– Bănuiesc că a spus că mi-a oferit o slujbă. Asta o știam.

– Așa e. Se pare că ai fascinat-o cu ceea ce știi. Ai de gând să accepți oferta?

– Nu m-am decis încă. Asta te-a trimis să-mi spui?

– Nu. Asta era întrebarea mea. Dar Corfu e o destinație atât de îndepărtată...

– Corfu?

– Da. Știai că acolo lucrează, nu?

– Nu. Locul n-a fost menționat. Deci, care e mesajul?

– Nu e nimic grav. Doar că m-a pus să te anunț că mâine pleacă la Londra și va rămâne acolo până la jumătatea lunii. Îi era teamă să n-o contactezi între timp și să crezi că a plecat deja în Grecia.

– Oh, înțeleg. Sophie era încântată că mai avea câteva zile la dispoziție ca să se decidă.

Doamna Forrest apăru cu cafeaua și cei doi continuară conversația întrebându-se reciproc de membrii familiei.

– Acum, să trecem la treburi mai serioase, zise John la un moment dat. Ieși într-o seară cu mine la cină?

– Nu pierzi timpul, nu-i așa?

– Timpul înseamnă bani, cum ar spune tata.

– Chiar și așa...Oricum, trebuie să-ți mulțumesc pentru florile pe care mi le-ai trimis. Sunt minunate.

– Cu plăcere, zise el. Dar pot să adaug că niciuna nu e la fel de frumoasă ca tine.

Fata izbucni în râs. De mult nu se mai simțise atât de bine. La un moment dat, ușa se deschise și se aștepta ca Laura să apară să le strice cheful, dar, de fapt, Robert era cel care-i privea cu răceală.

– Bună, Rob, zise John, care sări imediat în picioare. Ce faci aici?

Robert intră în cameră.

– De ce n-aș fi aici, John? Este și casa mea.

– Nu te întrebam de ce anume ești aici. Pur și simplu sunt surprins că ai venit.

Sophie îl măsură din cap până-n picioare. Arăta la fel de bine, sau poate mai bine ca oricând. Privirea lui neagră se odihni într-a ei...

– Ce mai faci, Sophie? întrebă el, politicos.

– Mai bine, mulțumesc, răspunse ea.

Robert i se adresă apoi lui John:

– Ce faci aici?

– Am venit la Sophie. Să văd dacă se simte mai bine și să-i aduc un mesaj.

– Un mesaj? întrebă Robert, amuzat. Nu credeam că te-ai făcut curier, John!

John se încordă imediat. Era o ofensă directă.

– Nu, dar nici pe tine nu te-am crezut în rolul tatălui protector, replică el.

Sophie se ridică imediat. Se săturase de comportamentul certăreț al fratelui său.

– John nu trebuie să-ți dea raportul pentru ceea ce face, Robert! N-ai niciun drept să vii aici și să te porți de parcă ar comite vreo crimă! Am fost bolnavă și John mă întreba cum mă simt. Se aștepta ca din moment ce Emma a plecat la Londra, să-ți petreci timpul liber cu ea. Doar e logodnica ta, nu?

Îi fusese greu să spună toate astea, dar avusese efectul așteptat. Robert le întoarse spatele și ieși din cameră, trântind ușa în urma lui.

– Pfiu! exclamă John. Cred că s-a enervat!

– Nu fi ridicol!

– Nu sunt. Fratele ăsta vitreg al tău m-ar face carne tocată. Știu, fiindcă îl cunosc foarte bine.

– Îmi pare rău, îl scuză ea. Nu știu ce se întâmplă cu el.

– Eu știu. E gelos!

– Gelos? Sophie se întoarse și-l privi amuzată. Sper că nu ești serios!

– Ba da! Și nu e un lucru neobișnuit, Sophie! De ani de zile ai fost sclava devotată a lui Robert, adoratoarea lui, și nu s-a gândit niciodată că vei crește și-ți vei face prieteni de sex opus.

– Oh, John!

– Sigur că lui Robert nu-i place asta. Îi subminează autoritatea, continuă el. Ca toți oamenii, e egoist în ceea ce

privește lucrurile la care ține.

– Dar eu nu sunt un lucru, sunt o persoană!

– Exact! Și Rob abia acum începe să înțeleagă asta! Iar faptul că e logodit îl îngrădește și mai mult.

Sophie se gândi că poate exista ceva adevărat în afirmația lui. Iar pentru o clipă, chiar crezuse că se referă la alt gen de gelozie. Dar probabil că Robert era doar egoist și nu-i plăcea s-o vadă că se poate înțelege la fel de bine și cu alți băieți, în afară de el.

– Cred că mai bine plec, zise John în cele din urmă. Nu vreau să mă prindă și Simon aici, glumi el.

– Nu mă mai tachina.

– Bine. Atunci, cum rămâne cu întâlnirea noastră? Mâine seară e bine?

– Tot mai vrei să mă scoți în oraș?

– Știi cum se spune: Paza bună, trece primejdia rea. O să-mi iau o vestă antiglonț și o să port și pistol cu apă la mine.

– Oh, John, ești bun pentru mine. Știi asta, nu? chicoti ea.

John îi prinse bărbia în mâini și-i studie fața.

– Și tu ai putea fi bună pentru mine, zise el. Mâine seară, la șapte și jumătate.

– Bine, zâmbi ea, și-l conduse la ușă.

După ce se întoarse, Laura o aștepta în sufragerie.

– Ei bine? Care era mesajul?

– Nimic important, zise ea. Doamna Tarrant a plecat pentru câteva zile la Londra și voia să nu încerc să iau legătura cu ea.

– Asta era tot? Dar nu putea să dea un telefon?

– Cred că putea, dar cum cina aseară cu familia Meredith, cred că John s-a oferit să mă anunțe el. Apropo, ies la cină cu el, mâine seară.

– Înțeleg. Credeam că eu și cu tatăl tău ți-am explicat destul de clar că nu trebuie să ai o legătură cu acest băiat.

– Îl plac, zise ea simplu.

– E mult prea mare pentru tine și, în plus, e logodit.

– Asta e treaba lui!

– Sophie! izbucni mama ei. Ce se întâmplă cu tine? De când ai venit, se pare că-ți place la nebunie să iști certuri în casa asta!

– Îmi pare rău!

– Oh, draga mea, nu vreau să mă cert cu tine, dar...Știi că Robert e acasă?

– Da.

– Parcă a venit și a vorbit cu John, nu?

– Da, poți să spui și așa.

– De ce vorbești pe tonul ăsta?

– Fără niciun motiv. Sunt obosită, mami. Te superi dacă merg să stau puțin în grădină?

– Oh, bănuiesc că nu, zise ea. Du-te liniștită.

Fata ieși în grădină și se așeză pe șezlong. Încă se mai simțea slăbită și se întreba când avea să-și revină. Poate putea să-i ofere doamnei Tarrant un răspuns când va reveni în localitate. Dar deocamdată se simțea atât de debusolată!

Soarele strălucea ușor și fata închise ochii. Păsările ciripeau deasupra ei și câteva albine zumzăiau vesele peste florile mamei

sale. Din casă, se auzea doar aspiratorul pe care doamna Forrest îl mânuia cu dexteritate în fiecare cameră.

Stătea acolo cam de o jumătate de oră când își dădu seama că aude niște voci din ce în ce mai ridicate. Nu înțelegea ce se spunea, dar recunoștea glasurile ca fiind ale mamei sale vitrege și ale lui Robert.

Se enervă și încercă să se ridice. Calmează-te! își zise. Poate n-are nicio legătură cu tine.

Dar de ce se certau?

Era clar, din vocile lor, că era un lucru serios. La un moment dat se făcu liniște, după care vocile explodară din nou, mai tari.

Următorul lucru pe care-l auzi fu o ușă de mașină trântită, apoi Robert dispăru într-un nor de praf.

Plecase din nou. De data asta, oare pentru cât timp?

Capitolul 8

Chiar dacă mama ei vitregă fusese cam distrată în timpul prânzului, Sophie fu surprinsă că n-a adus deloc vorba de cearta pe care a avut-o cu fiul ei. Le spusese doar că Robert trecuse în fugă pe la ei, în drum spre Londra.

Dar despre întâlnirea la care mergea Sophie, Laura povesti amănunțit și doctorul Kemble se arătă împotrivă, la fel ca Simon.

– Nu te condamn, Sophie. Dar Meredith ar trebui să se gândească mai bine înainte să propună întâlniri altor fete de familie bună, spuse tatăl său.

– Asta înseamnă că dacă eu nu eram de familie bună nu conta? întrebă ea, enervată.

– Nu vorbi așa tatălui tău! interveni Laura.

– Stai liniștită, Laura, mă descurc. Sophie, de ce vrei să ieși cu bărbatul ăsta? Nu sunt destui tineri de vârsta ta cu care să ieși?

– Tinerii de vârsta mea mă plictisesc!

Doctorul Kemble dădu din cap.

– Trebuia să mă aștept la asta. Ai stat prea mult în preajma lui Robert și a lui Simon.

– Nu-i adevărat! Am fost plecată cinci ani de acasă! Și, în orice caz, îmi place John. Este...o companie plăcută.

Apariția doamnei Forrest îi distrase de la subiectul discuției și continuară să servească masa. Dar dialogul fu reluat în grădină, de Simon.

– Știi că nici lui Rob nu i-ar plăcea să ai de-a face cu John Meredith.

– Crezi că-mi pasă de ce nu i-ar plăcea lui Robert?

– Da, cred că da.

– Cred că o să accept oferta doamnei Tarrant, spuse Sophie, gânditoare. Așa, o să scăpați cu toții de mine.

– Oh, nu mai vorbi prostii! zise John, cu mâna pe umărul ei. Știi bine că Rob se ascunde în spatele întregii povești. Atitudinea ta față de John, resentimentul împotriva părinților, tentația de a accepta o slujbă care-ți va permite să evadezi... Crezi că dacă fugi, lucrurile se vor rezolva de la sine?

– Și atunci, ce sugerezi? Să trăiesc aici, ca o izolată?

– Bineînțeles că nu. Îți sugerez să începi să te gândești la viitorul tău și nu la ce vei face câteva luni.

– Slujba doamnei Tarrant presupune mai mult decât câteva luni.

– Ce vrei să spui cu asta? Că ai renunța la studii ca să devii translator? Să fii asistenta altcuiva când ai putea avea și tu o

diplomă?

– Ar fi o muncă interesantă, Simon. Cred că mi-ar face plăcere.

– Să-ți facă plăcere! Oh, ce pierdere de timp!

– Dar tu? Tu nu ești ambițios? Se pare că-ți place să lucrezi în Conwynneth.

– E altă poveste.

– De ce?

– Eu nu sunt ca tine și ca Rob. N-am o minte strălucită. Îmi cunosc limitele.

– Poate mi le cunosc și eu pe ale mele.

– Dar tu ai putea face asta. Sunt sigur.

– Poate. Dar dacă nu vreau?

– Știi ce vrei să faci?

– Știam, zise Sophie, abia șoptit.

– Rob, bănuiesc, zise băiatul, aruncându-i o privire fulgerătoare. Ei bine, Rob se căsătorește cu Emma, și cu cât accepți mai repede asta, cu atât mai bine.

– Crezi că n-am făcut-o deja?

– Ar fi trebuit să-ți dai seama că nu era bine. Părinții au fost întotdeauna împotriva acestei legături.

– Dacă-ți amintești bine, eu am aflat asta de curând. Și, în fond, dacă lucrurile stau așa, tu de ce încerci să mă cucerești? Știi că se va repeta povestea.

– Ah, dar eu sunt pregătit să folosesc o mică strategie. Nu mă grăbesc. Pot să aștept până îți iei diploma, până faci ceva cu viața

ta. În cinci sau șase ani se pot întâmpla o mulțime de lucruri, iar o tânără gândește diferit de o adolescentă.

Sophie îi evită privirea. O enerva planul lui rece și bine calculat. Oare mama lui știa ce simte pentru ea? Și va accepta relația asta, la timpul potrivit?

– S-ar...putea să cunosc pe cineva la universitate. De unde știi că lucrurile se vor derula așa?

– Dacă va fi așa, atunci mă voi descurca ușor cu problema asta, dacă va fi cazul.

– Oh, Simon, nu vorbi așa! Nu poți aranja viețile oamenilor după bunul tău plac!

Urmă o pauză, după care Simon zise:

– I-am promis preotului că-i voi arăta fotografiile acelea, după-amiaza asta. Vrei să vii?

Sophie dădu din cap în semn că nu și întoarse privirea. Bărbatul se ridică de lângă ea cu o grimasă pe față. Îl privi până intră în casă. Oh, oare nu va scăpa niciodată de acest cerc vicios? Laura, Robert, Simon, toți încercau să-i manipuleze viața pentru propriile lor beneficii.

***

În seara următoare, John o duse pe Sophie să cineze la un restaurant la periferia orașului Hereford. Era un local deschis de

curând, dar care era înțesat de lume și, în timp ce au fost conduși la masa lor, câteva perechi îi recunoscură și-i salută. Sophie deveni agitată, știind că atâtea perechi de ochi o privesc, dar John o făcu să se relaxeze cu glumele lui. Ochii lui îi spuneau că e atrăgătoare și glumele că se simte bine în compania ei.

După masă, merseră la bar și discutară despre filmele văzute, despre locurile prin care au fost, despre cărți și despre muzică. Era o atmosferă ușoară și relaxantă, iar Sophiei îi făcu mare plăcere să discute cu însoțitorul ei.

Înainte de ora zece, au plecat spre casă și John a parcat mașina la capătul străzii, ca s-o conducă pe jos până la ușă.

Casa era întunecoasă și părea pustie, iar Sophie își aminti că părinții ei și cu Simon plecaseră la familia Page în acea seară. În ușa casei, Sophie se întoarse spre John și zise:

– A fost o seară minunată. Mulțumesc că ai fost atât de drăguț.

Deși încerca să fie serioasă, Sophie părea amuzată.

– Sunt sigur că asta e replica pe care o folosești ca să tai elanul admiratorilor, zise el. Frumos, o să-mi amintesc asta.

Sophie chicoti.

– Știi la ce mă refer. Ești drăguț. Mi-aș dori...Nu mai continuă și deschise poșeta ca să scoată cheia. Noapte bună, John.

John se încruntă.

– Nu e nimeni acasă?

– Nu cred. Părinții au ieșit la cină la familia Page. Vor fi acasă curând.

– Vrei să intru cu tine?

– Eu...nu cred. Sunt sigură că nu le-ar plăcea asta.

Bărbatul încuviință.

– Bine, atunci ne spunem noapte bună aici. Noapte bună, Sophie, zise el și, înainte ca ea să răspundă, îi depuse un sărut pe buze.

Fata scoase o exclamație când fu eliberată, mai ales că în același moment, pe terasă se aprinse lumina. Îl privi din nou pe John și zise, descurajată:

– Se pare că m-am înșelat. Au ajuns deja.

– Ești sigură? Nu vrei să intru să verific?

– Dar, de ce? Oh, nu...Niciun hoț n-ar aprinde lumina! Deschise ușa. Vezi, nici nu e încuiată. Intrară pe terasă. Mamă, tată, am venit!

John o urmă, împotriva protestelor ei. Fata intră în casă și, văzând ușa deschisă de la biroul tatălui ei, zise:

– Tată, ești acolo?

Aproape că se sperie când un bărbat ieși din biroul doctorului. Dar nu era altul decât Robert.

– Bună, Sophie, zise el, privind-o când pe ea, când pe bărbatul din hol. Bună, John. Mă gândeam eu că tu erai.

John părea surprins.

– Parcă erai plecat, Rob. Ce faci, vizite fulger? Sau ai adus-o și pe Emma cu tine?

Sophie își dăduse seama că adusese intenționat vorba despre ea, dar Robert doar dădu din cap.

– Sunt singur, John. Foarte singur. Unde sunt părinții? întrebă el, cu ochii la Sophie.

– Sunt la familia Page. Cred că a mers și Simon cu ei.

– Înțeleg. Intri sau ieși? zise el spre John.

– Am de ales?

– Cred că rămâne la latitudinea Sophiei. Apoi se întoarse și intră în birou, trăgând cu putere ușa în urma lui.

– Ei bine, Sophie?

– Cred că mai bine ai pleca, îl conduse ea. Mulțumesc pentru această seară minunată.

– Bine, zise el, părând că vrea să mai adauge ceva. Și mie mi-a făcut plăcere să ieșim. Ne mai vedem.

Sophie închise ușa cu un sentiment de ușurare. Și asta nu fiindcă John plecase, ci mai mult pentru că Robert nu iscase un nou scandal.

Oftând, își lăsă poșeta pe canapea, se descălță și merse în bucătărie. Luă din frigider o cutie de Cola și când o turna într-un pahar, își dădu seama că e privită.

Robert stătea sprijinit de perete, îmbrăcat lejer. Era evident că ajunsese acasă de ceva vreme.

– A plecat, zise el, privind prin bucătărie.

– Da. Vrei și tu una? îi arătă spre pahar.

Robert dădu din cap.

– Unde ați fost?

Sophie se forță să ia o gură de Cola înainte de a răspunde.

– Am cinat la un hotel din Hereford. Cred că Swan se

numește. Ai fost vreodată acolo?

– Presupun că te-a invitat ieri, când a trecut pe aici, nu-i așa?

– Da, așa e. De fapt, m-a invitat acum două săptămâni, dar cum în acea perioadă răcisem, n-am putut ieși cu el.

– Oh, când a fost asta?

Sophie mai luă o înghițitură de suc.

– Când Simon m-a luat la un bal în sat. John și logodnica lui erau acolo. Se întâmpla când Emma era aici. Ei au invitat-o să-i însoțească. Nu ți-a spus nimic?

– Și ți-a plăcut de el? întrebă Robert, care părea să audă doar ce-i convine.

– Ce întrebare! zise Sophie, îmbujorată. Bineînțeles că mi-a plăcut!

Nu-și dădu seama că Robert putea ajunge la ea doar din doi pași.

O luă de umeri.

– Cât de mult ți-a plăcut? Spune-mi! Vreau să știu!

– Doar...îmi place, începu ea să se bâlbâie.

– Așa cum îți place de Simon? Sau de mine?

– Nu cred că asta e treaba ta!

– Nu? O luă în brațe și o ținu atât de strâns, încât îi putea simți bătăile inimii. Oh, Sophie, nu te întreb așa, pur și simplu. Nu am un sentiment de curiozitate care îmi cere să aflu ce simți exact pentru mine. Dar vreau să știu, o privi în ochi de data asta, dacă Simon sau John, sau oricine altcineva te poate face să uiți lucrurile pe care ni le-am spus acum câteva săptămâni.

– Cum mă poți întreba așa ceva? Oh, cum poți face asta? se tângui ea.

– Asta voiam să știu, zise Robert, privind-o cu dragoste.

O eliberă și după o clipă ar fi îmbrățișat-o iar, dacă Sophie nu i-ar fi spus pe un ton disperat:

– Te rog, pleacă și lasă-mă singură. Respira greu. Nu știu ce vrei de la mine, dar nu pot să-ți dau.

Robert veni la ea, ignorându-i vocea plângăcioasă, ignorând tremurul mâinilor ei. O sprijini de un perete și veni aproape de ea. O ținea așa, înlănțuită, admirând trăirile care se derulau pe fața ei expresivă.

– Oh, Robert, te rog, dă-mi drumul!

Bărbatul se apropie și mai mult de ea și, cu o precizie de felină, începu s-o sărute. Sophie uită tot și răspunse cu pasiune sărutului și mângâierilor care o făceau parcă să plutească. Nu-i păsa că părinții se puteau întoarce în orice clipă și-i puteau găsi așa.

Și de fapt, zgomotul mașinii tatălui său o aduse pe Sophie cu picioarele pe pământ. Se eliberă din brațele lui și, tremurând, ieși din bucătărie, închizând ușa în urma ei, ca să-i lase timp și lui Robert să-și revină, și merse în sufragerie să-i întâmpine. Se așeză pe un fotoliu, luând o carte în mână.

– Am văzut luminile, zise Laura, intrând. Știam că ești acasă.

– De fapt, zise ea, încercând să nu pară atât de răgușită, Robert a venit înaintea mea.

– Robert? întrebă ea încruntată. E aici?

– Oh, da! zise ea și nu se abținu să nu pară ușor iritată.

Acum își revenea din ceea ce trăise în bucătărie, și sentimente de rușine și de dezgust începeau s-o acapareze. Oare cum de s-a purtat atât de indecent? Cum a putut să-l lase s-o atingă așa? Simon avusese dreptate. Era un porc care tânjea după ea, în timp ce logodnica lui era la Londra!

Sau poate ceea ce simțea pentru ea îl făcea să-și piardă capul?

Legătura dintre ei existase de mult, dar era o fraieră dacă-l lăsa să facă lucruri care lui i se păreau că i se cuvin. Oare dacă nu ajungeau la timp părinții, i-ar fi cedat? Și atunci, ce s-ar fi întâmplat?

– De când te-ai întors, Sophie? întrebă Simon și era clar, din tonul lui, că dorea să știe cât timp fusese singură cu Robert.

– Nu știu, dădu ea din umeri. Douăzeci de minute. Poate chiar o jumătate de oră. De ce?

– Întrebam și eu, zise el, vârându-și mâinile în buzunare. Vrea cineva cafea?

– Eu aș vrea o ceașcă, zise doctorul Kemble care se așezase în fotoliu și-și luase pipa în mână. Tu vrei, Sophie?

– Nu, mulțumesc. Se ridică în picioare. Te superi dacă merg la culcare, tati? Mă simt cam obosită.

– Deloc, draga mea, zise tatăl ei, zâmbind, dar părea cam neliniștit.

Sophie se aplecă să-i sărute obrazul.

– Ne vedem mâine dimineață. Noapte bună, Simon.

În timp ce se apropia de bucătărie, auzi vocile mamei și a lui

Robert, dar trebuia să le spună noapte bună și lor. Deschise ușa ușor.

– Mamă, eu merg la culcare. Noapte bună.

Robert stătea pe un scaun și bea o bere și când o văzu, îi aruncă o privire răscolitoare. Sophie și-ar fi dorit s-o ia din nou în brațe, s-o țină strâns pentru totdeauna, să nu-i mai dea drumul niciodată...

– Bine, Sophie, noapte bună! o trezi mama ei din visare.

Nu o lăsă s-o sărute, așa cum făcea de obicei. Sophie închise ușa și fugi în camera ei. Se dezbrăcă și merse să facă un duș. Amintirile cu ea și cu Robert îi reveneau obsesiv în minte. Nu era corect să profite așa de ea. Nu era corect ca în câteva clipe s-o facă să uite de ea.

Scrâșni din dinți. Nu avea dreptul să-i răpească șansa de a fi fericită cu alt bărbat. Nu avea dreptul s-o facă să se simtă așa. Mai ales că nu va mai dura mult până se va însura...

Strânse pumnii, simțind că îi dau lacrimile. Trebuia să se controleze, își zise. Trebuia să-și dea seama ce fel de om era Robert de fapt. Ieși din baie, înfășurată într-un prosop. Ridică privirea și-l văzu pe bărbat, stând în ușă.

– Vreau să vorbesc cu tine, Sophie.

– Mama ta știe unde ești?

– Vino! o rugă el.

– Nu cred că ar trebui să fii aici. E târziu și sunt obosită...

– La naiba cu tine! Vino odată aici! O trase din ușa băii și o aduse pe pat.

– Ce vrei?

– Am rupt logodna cu Emma ieri dimineață.

– Cum? Sophiei nu-i venea să creadă.

– M-ai auzit, zise el. Și știi și de ce.

Sophie începu să tremure și abia reuși să spună:

– Nu sunt sigură că știu.

Robert ridică privirea.

– Te iubesc, Sophie, zise el, fără emoție. Întotdeauna te-am iubit și cred că mereu voi simți așa.

Sophie se înfășură și mai bine în prosop.

– E...cam repede, nu-i așa?

– Oh, Sophie! Oprește-te! Bărbatul părea enervat. Dintr-o dată, se albise la față. Bine, e adevărat! Meriți o explicație și ți-o voi da. Tatăl și mama ta sunt împotriva relației noastre. Au fost dintotdeauna. Cred că sunt prea mare pentru tine și așa și e.

– Robert....

– Te rog, Sophie, lasă-mă să termin. Mai erau și alte lucruri care nu puteau fi ignorate. Vârsta ta era unul dintre ele. Au mai spus și că ne cunoșteam prea bine. Am fost prea apropiați, iar tu n-ai avut ocazia să mai cunoști și alți băieți, să ai și alte relații. Au insistat să n-am de-a face cu tine. Acum doi ani, după cum ți-am mai spus, după ce te-am atins, m-am disprețuit. Erai atât de tânără, aveai toată viața în fața ta. Încă o mai ai. În fine, le-am povestit părinților ce se întâmplase. Trebuia să-mi ușurez cumva conștiința și parțial am reușit. Cât erai plecată, credeam că au dreptate. Mi-am spus că voi trece cu timpul peste ce simt pentru

tine. Trebuia să-mi spun asta mereu, altfel înnebuneam.

– Oh, Robert! exclamă ea, dorind să-l îmbrățișeze, dar el o opri.

– Slujba mea era – e – interesantă, iar tu erai la școală. Munceam de fiecare dată când tu veneai în vacanțe, iar Emma era...disponibilă. Recunosc că am folosit-o, dar asta doar pentru că ea a dorit să fie folosită.

– I-ai spus vreodată Emmei despre mine?

– Cândva, i-am spus că te-am sărutat. După aceea i-am explicat, dar cred că a ghicit restul.

– Și...acum?

– Nu mai puteam continua logodna cu ea. Nu sunt mândru pentru ce am făcut. Când am primit slujba asta în Wales, am intrat în panică. Și asta pentru că știam că tu vei veni acasă în vacanță și eu nu puteam avea încredere în mine! Atunci, m-am îmbătat. Foarte rău. Și în cursul serii aceleia, am cerut-o pe Emma în căsătorie. Nu-mi mai amintesc exact cum s-a întâmplat, dar știu că eram disperat să fac ceva. Își trecu o mână prin păr. Cam asta e tot. Doar că...trebuia să-ți spun de logodnă când am venit să te iau de la gară. Și aș fi făcut-o, dacă nu ne-ar fi prins furtuna și...

– Și cum te-ai simțit după aceea?

– Cum crezi că m-am simțit? Am încercat să nu-ți mai ies în cale. Cu toate astea, aveam timp liber, dar n-aveam ce face cu el.

– Te-ai dus la Londra, s-o vezi pe Emma.

– Da, așa am făcut. Ea lucra, bineînțeles. Am mers la pește cu

John, am mai făcut niște cercetări, am urcat pe munte. Am încercat să mă obosesc cât pot de mult ca atunci când vine seara să dorm profund și să nu mă mai gândesc la tine. Ridică din umeri. Dar n-a mers.

– Și ce-ai făcut?

– Stăteai mult cu Simon. Eram extrem de gelos. Iar apoi, când ai fost la piscină, la familia Meredith, Doamne! Aș fi putut să-l ucid pe John în ziua aceea!

– Cred că și-a dat seama de asta, zise ea, zâmbind.

– Sunt sigur. Așa că am trecut peste dorințele părinților și te-am scos în oraș. În ziua aceea, la Gloucester, știam că nu mă pot preface că nu-mi pasă. Și apoi, când ne-am întors, nu știam că Emma mă așteaptă. Îți jur că nu știam! Mama a invitat-o fără știrea mea. Când am venit în camera ta...Oh, cred că știi că în noaptea aia a fost o ceartă groaznică.

– Am bănuit.

– Așa e. Cred că tu ai surprins doar consecințele.

– Ai plecat în dimineața următoare.

– Da.

– Nu înțelegeam de ce, mama spunea că ai plecat la Londra, dar că Emma rămâne în continuare la noi.

– Da, am petrecut sfârșitul de săptămână acolo, gândindu-mă la toate câte s-au spus. Fuseseră aduse în discuție aceleași argumente care însă acum nu mi se mai păreau deloc plauzibile, cu toate că tatăl tău are un mare talent de a face ca lucrurile absurde să pară normale. Eram pregătit să fac efortul de a le

accepta astfel. Apoi te-ai îmbolnăvit, și nimeni nu m-a anunțat. Am sunat într-o zi ca să vorbesc cu mama și doamna Forrest mi-a răspuns și mi-a povestit tot. În orice caz, am reușit să aflu și de la mama și ne-am certat din cauza asta. Chiar și atunci, am stat departe de tine, dar când m-am întors, ce-am văzut? Beai cafea cu John și-ți făcea plăcere compania lui, și nu a mea.

– A zis că erai gelos!

– Așa și eram! Și furios! Atunci mi-am dat seama că farsa asta nu mai poate continua mult. Am vorbit cu mama și i-am spus că nu mai pot continua relația cu Emma.

– Cred că am auzit când vă certați.

– Nici nu mă îndoiesc. A fost foarte mirată când a văzut că nu mai puteam să-i accept dorințele ca pe ale mele. Am plecat la Londra imediat. Am vorbit cu Emma aseară.

Sophie încercă să asimileze ce auzea. Oare chiar era posibil ca tot ce sperase să se întâmple în ultimele săptămâni, acum să devină realitate? Se pare că așa era, dar își dorea să afle mai multe detalii despre cum se petrecuse totul. Voia să-l întrebe cum a primit Emma vestea, dar nu putea face așa ceva. Era un lucru care trebuia să rămână doar între ei.

Acum, Robert o privea neliniștit, așteptând o reacție din partea ei.

– Și acum? încercă ea să întrebe.

– Acum...cum am mai spus, depinde de tine. I-am spus mamei că am rupt logodna și fără îndoială acum îi dă tatei veștile. În ceea ce mă privește, ce se va întâmpla în continuare va

depinde în întregime de tine.

– Mama ta ți-a spus că mi s-a oferit o slujbă?

Robert oftă.

– Da, mi-a spus. Mi-a spus-o când erai bolnavă. Mi-a spus-o ca și cum ai accepta-o imediat ce ți-ai reveni.

– Așa a făcut? Sophie nu se mira. Doar știa că va aproba decizia ei, fiindcă așa ar fi scăpat de ea.

– Dar tu ce părere ai? Robert era mai calm acum. Ți-ar plăcea să lucrezi în Grecia?

Sophie începu să tremure. I-ar fi plăcut să lucreze în Grecia? Dacă nu era un lucru serios, ar fi izbucnit în râs. I-ar fi plăcut, decât să-l vadă pe el căsătorindu-se cu Emma. Dar nu i-ar fi plăcut, dacă ar fi cerut-o de soție. Oh, dar el nu făcuse așa ceva!

– Ai vreo alternativă?

– Nu te juca așa cu mine, Sophie!

– Dar...nu știu ce anume vrei de la mine.

– Nu știi? Robert o luă în brațe și o împinse pe pat. Ce naiba crezi că ți-am spus adineauri? O sărută așa cum făcuse și în bucătărie. Știi ce vreau, Sophie! Te vreau pe tine!

Fata îl îmbrățișă și răspunse mângâierilor lui, dar bărbatul o opri:

– Nu, Sophie! Nu aici. Trebuie să vorbim, mai întâi.

Bărbatul se ridică de pe pat și merse spre fereastră. Exact în acel moment se auzi o bătaie și imediat se deschise ușa. Laura și doctorul Kemble intrară. Sophie era încă întinsă pe pat și îmbujorată, iar Robert era la fereastră.

– Oh, stați liniștiți, zise Sophie, încercând să fie coerentă. Nu m-a sedus.

– Robert, începu tatăl ei, mama ta mi-a spus că te-ai despărțit de Emma. Nu vreau să te întreb dacă e adevărat, pentru că e evident. Îi privi pe amândoi. Vreau să știu ce ai de gând să faci acum.

– Nu ți-a spus mama și asta?

– Ba da, mi-a spus că vrei s-o ceri în căsătorie pe Sophie. Dar e adevărat?

Sophie îl privi bucuroasă, iar Robert îi întoarse privirea.

– Așa e, admise el, în cele din urmă.

– Și ai făcut asta?

– Nu încă.

– Atunci, mi-aș dori să n-o faci!

– Tată!

– Nu o poți cere de soție pe Sophie, continuă doctorul. Nu ți-am spus până acum niște lucruri, dar e timpul s-o fac. Cât a fost aici, Emma mi-a spus că e sigură că e însărcinată.

Capitolul 9

Aeroportul din Corfu era mic, dar eficient, iar drumul spre vila doamnei Tarrant a fost unul scurt. Casa era una tipică, cu pereți albi și acoperiș drept, cu ferestre mari și înconjurată de o grădiniță de flori. Avea în curte o piscină frumoasă, care părea excelentă pentru diminețile călduroase și pentru serile dogoritoare. În spatele vilei, terasa dădea spre o plajă privată, la Marea Ionică.

În primele zile la vilă, Sophie încercă să se obișnuiască treptat cu împrejurimile. Îi cunoscu pe Nana și pe Spiro, asistenții doamnei Tarrant și încercă să înțeleagă ce avea de făcut. Se trezea în zori și mergea devreme la culcare, tabletele prescrise de tatăl său ajutând-o să se odihnească.

Bănuia că părinții ei și Simon se aflau deja în Britania, la momentul acela. Încerca să se gândească mai mult la ei decât la Emma și la Robert, dar îi era aproape imposibil să uite ce se

întâmplase în ultimele două săptămâni.

După ce aflase de la tatăl său de starea Emmei, Robert fusese morocănos câteva zile, timp în care zisese că nu va fi făcut responsabil pentru copilul ei. Lui Sophie încă îi mai era rău când își amintea de acea nopate, în care tatăl ei, cu o simplă frază, îi distrusese toate visele. Nici nu se mai mira acum că Emma îl lăsase pe Robert atât de ușor liber. Doar știa că în curând avea să se întoarcă la ea și avea să rămână lângă ea.

Îi fusese frică de reacția lui Robert. Credea că avea să-i lovească tatăl, dar, din fericire, se abținuse și o întrebase pe ea dacă își crede tatăl.

Era nevoită s-o facă. Știa că tatăl ei nu-i putea spune minciuni doar ca să-i despartă. Dar când a încercat să-i spună lui Robert asta, nu se putuse stăpâni din tremur. Apoi, fără să mai aștepte ca doctorul Kemble să-i spună să plece, bărbatul ieși ca o vijelie din dormitorul ei, apoi din casă, și porni cu mașina, să se răcorească Dumnezeu știa unde.

Când se întorsese în dimineața următoare, era palid, dar calm. Își făcuse bagajele și-i spusese mamei sale că pleca la Cymtraeth. Când se întorsese săptămâna următoare, Sophie era pregătită să plece cu doamna Tarrant.

***

Munca pe care Sophie o avea de făcut nu era una complicată. Avea timp destul să admire peisajele și oamenii și, deși ar fi dorit să-și petreacă toată ziua plângând, reușea să-și facă bine treaba.

Harriet Tarrant părea să agreeze compania tinerei. Când nu aveau mult de muncă, venea adeseori la Sophie și stătea de vorbă cu ea, glumea, îi povestea despre fostul ei soț, și despre cum se hotărâse să scrie despre mitologia greacă. Sophie nu vorbea mult despre ea, dar din tonul cu care povestea despre frații și părinții ei, se citea că exista ceva în spatele a toate astea.

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni în Grecia, primi o scrisoare de la mama ei.

Era un răspuns la prima pe care le-o trimise ea când ajunsese, ca să-i înștiințeze că a călătorit bine și că a fost bine primită. Nu mai luase legătura cu ei de atunci, așa că deschise plicul cu oarecare curiozitate. Dar rândurile pe care le citi în grabă îi aduseră paloare în obraji, iar doamna Tarrant, care se afla la câțiva pași de ea, se îngrijoră. Fata împături scrisoarea și o puse pe birou.

– Ce ce, draga mea? Ce s-a întâmplat? întrebă femeia. Ești albă ca o coală de hârtie.

– Sunt...bine. E vorba despre fratele meu vitreg. E în spital!

Harriet se uită la scrisoare.

– Pot s-o citesc?

Fata i-o dădu și merse la fereastră, privind în zare, absentă.

Femeia nu înțelegea cum i-a ascuns Laura așa ceva fiicei sale. Se pare că Robert avusese un accident în Cymtraeth și acum era

în spital, cu câteva fracturi și plăgi multiple.

Harriet veni spre fată și o îmbrățișă cu compasiune.

– Oh, Sophie! Ce lucru îngrozitor! Cred că vrei să pleci să-l vezi, nu?

– Nu, răspunse fata.

– Nu? Dar am crezut că...

– Robert n-are nevoie de mine. Dacă citești mai departe, o să afli că logodnica lui stă acum în casa noastră.

– Și ce dacă ? Ești sora lui vitregă. Ai tot dreptul să fii acolo!

– Nu, nu vreau să merg.

– Nu te cred, Sophie. Făcu o pauză. Oh, știu că nu te cunosc destul de bine, dar pari genul de fată căreia să-i pese de familia ei.

– Sigur că-mi pasă de ei. Și sunt foarte supărată din cauza lui Robert. Doar că...nu vreau să merg.

– Și nu crezi că părinților tăi, mai ales mamei tale, i-ar prinde bine vizita ta acum? Doamne, Sophie, sigur că le-ar prinde bine să te vadă. Și cred că și fratele tău s-ar bucura...

– Nu! Nu mă mai întreba! Te rog, nu mă mai întreba! Și spre totala ei disperare, izbucni în plâns.

Harriet o lăsă să plângă câteva minute, după care îi șterse lacrimile și zise:

– Acum, poate-mi spui de când ești îndrăgostită de fratele tău vitreg, zise femeia, citindu-i gândurile.

Oh, cât de bine era să poată vorbi cuiva despre umilința prin care trecuse, despre dragostea imposibilă pe care o trăia...

– Deci, Emma s-a întors acasă. Și tu crezi că și-au reluat logodna? întrebă Harriet după ce află povestea.

– Așa trebuie.

– De ce?

– Cum poți întreba asta?

– Chiar dacă Emma e însărcinată, iar copilul e al lui Robert, nu există nicio lege care să-l facă să se căsătorească cu ea.

– Dar...trebuie!

– De ce? Mulți bărbați în aceeași situație n-au procedat așa!

– Dar...Robert nu e așa.

– Dar cum e?

– E un om de onoare.

– Crezi?

– Bineînțeles.

– Deci, crezi că acest om de onoare ar renunța la responsabilitățile lui?

– Nu înțeleg...

– Sophie, mi-ai spus că Robert a afirmat că acel copil nu e al lui.

– Da.

– Crezi că un om de onoare ar face asta? Adică, dacă ar fi sigur că e copilul lui?

Sophie era confuză. Începu să se plimbe prin cameră.

– Nu știu, răspunse ea.

– Exact. Deci există posibilitatea ca acel copil să nu fie al lui.

– Dar al cui ar putea fi?

– Poate nu e niciun copil, zise Harriet încet.

– Nici...un copil? Dar tata e doctor. Și-ar fi dat seama.

– A consultat-o?

– Nu știu. Nu cred.

– Deci, avem doar afirmația Emmei că ar fi însărcinată.

– Dar...n-ar îndrăzni!

– Oare?

– Cineva tot ar afla.

– S-ar putea să-și fi asumat acest risc. Bărbații nu pun niciodată la îndoială virilitatea lor. Și tu ai zis că Emma era amanta lui.

– Locuia cu el, da.

– Ți-a spus ea asta?

– Contează?

– S-ar putea.

– Da, cred că mi-a spus. Oricum, oamenii obișnuiesc să facă asta și...Robert mi-a spus că a folosit-o.

– Cu toate astea, nu vezi că e doar o supoziție? Dacă nu e însărcinată, Emma a fost o fată foarte isteață, nu vezi? Trebuie să fi observat că Robert nu mai avea aceleași sentimente pentru ea ca la început – dacă le-a avut vreodată. Și era o lovitură de teatru să se confeseze tatălui tău. Știa că el nu ți-ar permite niciodată să ai o relație cu Robert, dacă lăsase o fată gravidă.

– Oh, Harriett, dacă ai dreptate?

– Dacă am, atunci vi s-a făcut o mare nedreptate.

– Și acum, a avut acest...accident...

– Un accident, da, spuse femeia. O să mergi să-l vezi?

– Crezi că...ar trebui?

– Oh, nu Sophie, trebuie să decizi de una singură.

– Vreau să-l văd, zise fata. O, Doamne, dacă rănile lui sunt grave?

– Dacă era așa, cred că mama ta ți-ar fi spus.

– Da, da, ai dreptate.

– Du-te atunci și vorbește cu această Emma, și vezi dacă e sau nu însărcinată.

– Mă îndoiesc să nu fie.

– Atunci, trebuie să fii obiectivă. Du-te la Robert și vorbește cu el, dacă e în stare s-o facă. Oftă. Sophie, s-ar putea să te fi grăbit să tragi concluzii, dar dacă fata e însărcinată...atunci trebuie să te gândești bine înainte să iei o decizie. Dacă îl iubești cu adevărat pe Robert, poate te gândești să-l și ierți.

– Adică, ar trebui să-l las pe el să ia o hotărâre?

– Un copil nu e un motiv suficient pentru ca un bărbat să se căsătorească cu o femeie pe care n-o iubește. N-ar avea nimeni de câștigat din asta. Nici femeia, nici bărbatul, și copilul cu atât mai puțin.

– Oh, dacă tata v-ar auzi!

– Nu m-ar aproba? întrebă femeia când Sophie dădu din cap. Atunci, înseamnă că trăiește în trecut. Nimeni, ascultă-mă bine, nimeni n-ar trebui să-și sacrifice viața din cauza unei greșeli.

– Dar erau...logodiți.

– Știu că ți-e greu, dar trebuie să crezi că Emma era

conștientă de tot ce se întâmpla.

– Nu știu ce să mai cred...

– Atunci, îți sugerez să te gândești la Robert. S-ar putea să nu fie atât de grav rănit. Dar rănile lui par să fie foarte serioase. Te-ai gîndit ce se va întâmpla dacă orbește sau rămâne paralizat?

– Oh, nu!

– Te sperie asta?

– Da!

– Atunci, mai bine ai sta deoparte.

– Oh, nu! Crezi că-mi pasă de rănile lui? Nu-mi voi schimba sentimentele, dar voi suferi pentru el.

– Cred că m-am prostit, spuse femeia. Mi-am convins singură asistenta să mă părăsească.

Fata zâmbi.

– Dacă lucrurile nu merg bine...pot să mă întorc?

Harriet merse și-și aprinse o țigară.

– Nu cred că trebuie să mai pui întrebarea asta, Sophie, zise ea.

***

Sophie sosi acasă după trei zile. Deși își anunțase venirea, nu fusese surprinsă când nimeni nu o așteptase la aeroport. Merse la gară, luă un tren, și când nici pe peronul din Paddington n-o

aștepta nimeni, începu să creadă că se întâmplase ceva. Dar mergând spre ieșire, dădu de Simon. Cu lacrimi în ochi, îl îmbrățișă.

– Calmează-te, sunt aici, zise el.

Tânărul o duse la mașină și fu destul de drăguț ca să n-o întrebe nimic. Era plăcut să știe că măcar el n-o abandonase. Când porniră, Sophie întrebă:

– Cum se simte? E rănit grav? Ce s-a întîmplat?

– Ce ți-a scris mama?

– Oh, nu mai îmi amintesc exact. Parcă mi-a scris că avea câteva oase rupte, fracturi...S-a întâmplat pe teren, nu? Când făcea muncă de cercetare?

– Da.

– Dar cum? N-au măsuri de protecție?

– Ba da, de obicei au.

– Atunci?

– Dintr-un motiv sau altul, Rob nu-și luase măsurile astea. A căzut într-o prăpastie. A avut noroc că n-a murit pe loc.

– Oh, nu!

– Mi-e teamă că da.

– A fost o prostie din partea lui.

– Dar de ce? De ce a făcut-o?

– Spui că a făcut-o cu un motiv anume?

– Nu știu ce să cred.

– Să știi că și mie mi-a trecut asta prin minte. Mai ales...în acele împrejurări.

– Oh, Simon! Și rănile? Cât de grave sunt?

– Foarte grave. La început au crezut că are și craniul fracturat, dar și-au dat seama că era doar o contuzie. Te avertizez că e foarte rănit la față. Pietrele aproape i-au sfâșiat obrazul. A căzut în gol de la zece metri. Are câteva oase rupte, câteva coaste fracturate. Și zgârieturi peste tot.

– Oh, Doamne! Și când s-a întâmplat? Mama ta nu mi-a zis nimic.

– Acum zece zile.

– Zece zile? Dar eu am primit scrisoarea de la ea abia acum trei zile! N-a putut nimeni să mă anunțe mai devreme?

– Mama suportă cu greu asta, zise el, încercând să se concentreze la drum. Cred că...într-un fel, dă vina pe tine.

– Pe mine? Înțeleg. Poate are dreptate.

– Emma e la noi acasă. Ar fi vrut să stea cu mama la spital, la Caernarvon, dar Robert n-a vrut s-o vadă, așa că tata a luat-o acasă la noi.

– Oh, dar de ce e tocmai acolo internat? E așa departe! exclamă ea, apoi zise repede: vrei să mă duci tu la el?

-În seara asta, cu siguranță nu.

– Atunci, mâine dimineață.

– Asta depinde de tatăl tău. A vrut să-ți dea telefon ca să te convingă să nu vii, dar eu i-am spus că e inutil.

– Mulțumesc, Simon.

– Dar, să mergi la spital...

– Trebuie să merg. Nu înțelegi? Trebuie să-l văd pe Robert!

– De ce? Nu s-a schimbat nimic.

– Ce vrei să spui?

– Emma e însărcinată. Ne-a confirmat asta după ce și-a făcut analizele.

– Cine i le-a făcut? Tata?

– Bineînțeles că nu, Sophie. Oh, nu înțelegi? Așa trebuia să fie concediul nostru în Franța?

– Așa e.

– Au fost multe de făcut și nimeni n-a avut timp de Emma.

– Înțeleg. Și Robert tot mai susține că nu e copilul lui?

– Sophie, Robert nu e în stare să admită sau să nege ceva.

– Dar ai zis că a refuzat s-o vadă.

– A refuzat să vadă pe toată lumea. Chiar și pe mama.

– Cum?

– Da, nu l-a văzut nici măcar ea.

– Dar de ce?

– Oh, am câteva idei, dar sunt sigur că nu-ți vor fi pe plac.

– Te rog, spune-mi-le!

– Bine, cred că e vina ta. După ce ai fugit în Corfu, lui Rob nu i-a mai păsat de ce se întâmplă cu el. Cred că a intenționat să se rănească singur.

– Simon!

– Tu m-ai rugat să-ți spun, îi aminti el. Nu a reușit și acum s-a ales și cu cicatrice pe viață.

– Dar, Simon, ce era să fac? Chiar și tu ai spus că părinții nu vor fi niciodată de acord cu relația noastră.

– Știu că asta am spus, dar trebuia să-ți dai și tu seama că și eu am motivele mele pentru care vreau să fiu crezut. Crezi că eu nu-mi dau seama de vina pe care o am?

– Atunci, nu crezi că trebuie neapărat să-l văd pe Robert?

– S-ar putea ca nici pe tine să nu dorească să te vadă.

– Nu contează, o să încerc.

– Cred că ar fi mai bine să vorbești despre asta cu tatăl tău.

Au ajuns pe seară acasă și tatăl lor le ieși în întâmpinare.

– Deci, ai venit, Sophie, zise el, îmbrățișând-o. Cred că Simon ți-a spus că intenționam să te conving să nu vii, dar dacă tot ai făcut-o...Zâmbi. Mi-a fost dor de tine.

Sophiei îi fu cel mai greu când intră în casă și o găsi pe Emma pe canapea, tricotând. Arborase zâmbetul ei fals și-i întinse mâna.

– E plăcut să te văd din nou, Sophie, zise ea, după care scoase afectată o batistă și încercă să șteargă o lacrimă invizibilă. Nu că i-ar plăcea cuiva să se întâlnească în astfel de împrejurări...

– Așa e, zise ea, uimită că cei doi bărbați de lângă ea se lăsau păcăliți de ipocrizia ei.

Emma se prăbuși pe scaun, aparent îndurerară, iar doctorul Kemble merse spre bucătărie.

– Cred că ți-e foamne, Sophie. Ce ai vrea să mănânci?

Oh, nimic, zise ea. Am mâncat pe tren, minți, știind că nu s-ar putea atinge de mâncare.

– Atunci, poate bei niște cafea.

– O fac eu, zise fata. Tu așază-te, tati, pari obosit.

A fost o ușurare să meargă în bucătărie ca să mai scape de atmosfera tensionată, dar bucuria ei fu de scurtă durată, pentru că peste câteva clipe, Emma intră.

– Pot să te ajut? întrebă ea, destul de tare ca să se audă până în sufragerie.

– Mă descurc, mulțumesc.

– Iau eu ceștile, zise Emma.

Când așeza ceștile și zaharnița pe tavă, îi aruncă Sophiei o privire speculativă.

– Cred că Simon ți-a spus veștile bune?

– Care vești? întrebă fata, știind că mai devreme sau mai târziu tot va trebui să facă față acestui moment.

– Despre copil, bineînțeles. Nunta trebuie s-o facem mai devreme, așa a spus mama ta, dar din cauza accidentului, am întârziat lucrurile.

– Da, știam de copil.

– Vei fi mătușă, nu-i așa că e drăguț?

– Nu crezi că mai bine am aștepta până se face Robert bine, ca să nu ne bucurăm dinainte?

– Nu pot să aștept atât de mult.

– Am înțeles că Robert a refuzat să te vadă.

– Pe nimeni n-a vrut să vadă, spuse Emma, cu răceală.

– Eu vreau să-l văd.

– Nu va dori el! Te învinovățește pentru ce s-a întâmplat!

– Oricum, tot vreau să-l văd.

– Îți pierzi timpul.

– O să decid eu asta.

– Crezi că tatăl sau mama ta o să te lase să-l superi din nou?

– Nu l-am supărat.

– Ba da. Înainte să vii tu acasă, nu avea nicio problemă. Logodna, nunta, eram fericiți, foarte fericiți. Apoi ai venit tu și ai distrus totul!

– Nu cred asta.

– Nu vrei s-o crezi! Te face să suferi gândul că o altă fată îl poate face fericit. Ești geloasă, asta-i tot. Geloasă pe ceea ce avem și pe iubirea noastră.

Sophie ar fi vrut să țipe de ciudă. Să țipe și s-o facă să înțeleagă că știa adevărul. Că ea și cu Robert nu fuseseră niciodată...Oh, dar dacă avea dreptate?

După ce băură cafeaua, Emma merse să spele ceștile, iar Simon, înțelegând că Sophie vrea să vorbească singură cu tatăl ei, ieși și el.

– Tată, zise ea, așezându-se lângă el, pe canapea. Vreau să merg mâine, să-l văd pe Robert.

– Nu cred că e o idee bună, zise doctorul, privind-o neliniștit. N-a vrut să vadă pe nimeni.

– Știu. Dar vreau să încerc.

– De ce?

– De ce? Cum mă poți întreba așa ceva?

– Ce speri să rezolvi cu asta?

– Tată, îl iubesc pe Robert, știi asta. Și el mă iubește pe mine.

Urmă o tăcere de câteva clipe, după care doctorul vorbi:

– Chiar dacă aș accepta că lucrurile stau așa, tot m-aș împotrivi să te duci să-l vezi.

– Oh, tati!

– Sophie, te rog, înțelege! El e legat de Emma și în curând se vor căsători!

– Nu avem decât afirmația ei că e însărcinată.

– Sophie! Ce motiv ar avea să mintă? Ce motiv ar avea să se confeseze la mine? Oh, Dumnezeule, la momentul acela, nici nu se punea problema să se despartă de Robert!

– Crezi?

– La ce te referi?

– Oh, o femeie știe când un bărbat...Oh, tati, poate a ghicit...

– Nu vreau să mai aud nimic! O privi furios. Toată treaba asta a scăpat de sub control. Te rog să nu mă mai întrebi niciodată despre așa ceva!

– Asta înseamnă că nu-l pot vedea pe Robert? întrebă ea, cu buze tremurătoare.

– Nu cred că-ți pot interzice să mergi la spital. Dar amintește-ți că e foarte probabil să nu dorească să te vadă.

– Asta înseamnă că pot merge?

– Unde să mergi? întrebă Emma, care intrase în cameră.

– Sophie merge să-l vadă pe Robert, zise doctorul Kemble.

– Oh, serios? întrebă fata, iritată. Când?

– Nu știu. Sophie?

– Mâine, zise ea. Simon a zis că mă va duce.

– Atunci, merg și eu, spuse Emma.

Tatăl lui Sophie ezită.

– Da, de ce nu? zise el, în cele din urmă.

Sophie rămase perplexă, dar se abținu de la orice comentariu. Se scuză și merse să despacheteze. Deci, și Emma venea la spital cu ea. Și ce dacă? Asta nu schimba cu nimic lucrurile.

Capitolul 10

Spitalul nu era departe de centrul orașului. Ajunseră după-amiaza devreme și Laura îi aștepta la intrare. Se arătă extrem de dezamăgită de venirea Sophiei și ca s-o facă să nu se simtă bine, vorbi mai mult cu Emma, o lăudă pentru felul în care suportă toate astea și chiar o întrebă de starea de sănătate.

– Cum se simte? îndrăzni Sophie să întrebe, dar Laura nu o privi, când răspunse:

– E puternic, zise ea. De fapt, am reușit să vorbesc cu el ieri-seară, dar încă se simte rău din cauza cicatricelor și n-am reușit să stau prea mult.

– Ești sigură că doar din cauza asta e așa? întrebă Simon, iar Laura izbucni:

– Nu începe, Simon! Nu crezi că am destule pentru care să-mi fac griji?

– Sophie vrea să-l vadă, zise el, cu nonșalanță. Cu cine trebuie

să vorbească pentru a primi permisiunea?

– Mă îndoiesc că doctorii o vor lăsa la el. Până la urmă, nu e rudă de sânge, nu-i așa?

Sophie scoase o exclamație de uimire, iar Simon o luă după umeri:

– Nu-i nimic, Sophie. Știu eu drumul. Cu siguranță, asistenta lui Rob ne va ajuta.

– Așteptați! strigă Emma, impacientată. Venim și noi! Robert va hotărî pe cine vrea să vadă.

Camera lui Robert era la etajul patru. Până în ziua precedentă, fusese la reanimare, dar acum căpătase propriul lui salon.

Mirosul de spital și de dezinfectant și mai ales starea gravă a lui Robert, o făcură pe Sophie să-i fie rău.

Doamna Mallory era asistenta-șefă pentru etajul patru. Era o femeie de vârstă mijlocie. Îi salută politicos pe Laura, pe Simon și pe Emma și când se uită întrebător la Sophie, mama ei vitregă explică:

– Ea e fiica mea vitregă. Lucrează în Grecia, dar a venit acasă să întrebe de Robert.

– Ca să-l vadă, mamă, interveni Simon, chiar nu înțelegi? E posibil acest lucru, doamnă?

– Și eu vreau să-mi văd logodnicul, interveni Emma.

Femeia îi pofti pe toți în biroul ei și, cu o privire blândă, le zise:

– Doamnă Kemble, cred că știți că domnul Ydris a refuzat să

vadă rudele, chiar și pe dumneavoastră.

– Am vorbit cu el aseară, zise Laura încet.

– Știu asta, dar după aceea, domnul Ydris m-a rugat să nu vă mai dau voie să-l vedeți.

Laura se făcu parcă și mai palidă decât era și se sprijini de scaun. Sophie se simțea rău pentru ea.

– Îmi pare rău, spuse asistenta și chiar părea sinceră. Oricum, doamnă Kemble, vă pot asigura că fiul dumneavoastră își revine destul de repede. Cam într-o săptămână o să-i putem îndepărta plasturele de la operație și zgârieturile și vânătăile nu vor mai fi atât de profunde. Iar în ceea ce privește obrazul, va trebui să păstreze mai mult pansamentul pe el și după ce rana se va vindeca complet, vom face o operație de reconstrucție.

– Reconstrucție? întrebă Laura, oripilată. E chiar atât de rău?

– Știți cât de grav este, doamnă Kemble. Dar trebuie să știți și că putea fi mult mai rău de atât, puteau fi leziuni pe creier...

– Știu, știu, zise femeia, dând din cap cu amărăciune, iar Sophie merse la scaunul ei.

– Vă rog, zise ea, atrăgând toate privirile celor prezenți, îl puteți întreba pe...fratele meu dacă vrea să mă vadă pe mine?

– Cum poți întreba așa ceva, Sophie? izbucni femeia. N-ai niciun pic de rușine? De milă? Dacă n-ai fi fost tu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

Asistenta, simțind că e pe cale să izbucnească o ceartă, spuse:

– Oricum, domnișoară Kemble, acum doarme și nu vreau să-l deranjez. Dar când se va trezi, îi voi spune de

dumneavoastră.

– Oh, nu...mai contează, se bâlbâi fata.

Afară, aerul părea mai suportabil decât în spital. Cei patru merseră spre mașină, iar Laura întrebă:

– Emma, mergi acasă acum?

– Da, ce altceva să fac? întrebă ea, inocentă.

Laura ezită o clipă.

– Mă gândeam că ți-ar plăcea să stai cu mine la hotel în noaptea asta. Un drum atât de lung nu e bun pentru tine, în starea ta.

– Oh, înțeleg, zise fata. Mi-ar plăcea să rămân, dar cum voi ajunge mâine acasă?

– Mă îndoiesc că Simon nu s-ar putea întoarce după tine, nu-i așa, Simon? îl privi femeia, iar băiatul aprobă din cap, cu indiferență. Vezi, am aranjat, se întoarse ea spre Emma. O să ne simțim bine împreună, zise Laura.

Cele două porniră pe jos până la hotelul din apropiere.

În mașină, Sophie îl opri pe Simon, înainte să pornească:

– Mă întorc, Simon. Nu acum, în momentul ăsta, dar mai târziu, după ceai.

– Înțeleg.

– O să mă aștepți?

– Am de ales?

– Bineînțeles. Pot să iau un tren. Nu sunt neajutorată.

– După ceai? Nu cred.

– Atunci o să rămân peste noapte. Am ceva bani...

– Uită de asta. O să te aștept, ridică el din umeri.

– Te-ai schimbat, Simon, știai?

– Hai să spunem că îmi cunosc limitele, da?

***

Asistenta Mallory ieșise din tură la ora la care reveni Sophie, și locul ei îl luase asistenta Evans. Când Sophie îi explică cine era și ce dorea, femeia dădu din cap cu regret.

– Mă tem că domnul Ydris nu dorește vizitatori.

– N-ați putea doar să-l întrebați? Să-i spuneți cine sunt?

– Asta nu pot decide eu, trebuie să vorbiți cu doctorul Francis.

– Și unde este acest doctor?

– Mă tem că a ieșit din tură.

– Oh, atunci nu l-aș putea vedea? Printr-un geam, ceva?

Femeia ezită câteva clipe, după care zise:

– V-ați putea uita prin gemulețul de la ușa lui, dar va trebui să păstrați liniștea.

– Oh, așa voi face! zise fata, încântată.

– Bine, atunci, urmați-mă.

Merseră pe un coridor și se opriră la o ușă din capătul lui.

– Aceasta e camera domnului Ydris, domnișoară. Dacă vă uitați pe acolo...

Sophie se apropie de gemuleț și zări înăuntru o cameră albă, cu un pat în centru, pe care stătea un bărbat, răsfoind o revistă. Pieptul care nu era acoperit de bluza de pijama era înfășurat în bandaj alb. Era plin de zgârieturi și de vânătăi și fața îi era palidă. Obrazul afectat era bandajat și înconjurat de zgârieturi.

– Oh, Doamne, Robert! strigă ea, cu afecțiune, și involuntar înaintă cu un pas, moment în care se ciocni cu zgomot de ușă.

Imediat, Robert privi spre ușă.

– Cine e? Cine e acolo?

Aruncându-i Sophiei o privire impacientată, asistenta intră la el.

– Sunt doar eu, domnule Ydris. Cum vă simțiți astăzi?

– Mi s-a părut că aud voci. Cine e acolo?

– Nimeni, domnule...

– Eu sunt, Robert, spuse Sophie, care, nemaiputând îndura această situație, intră singură în cameră și se apropie de patul lui. Bună, Robert. Ce mai faci?

Urmă un moment de tăcere, timp în care bărbatul o privi cu răceală pe fată, iar asistenta Evans zise:

– Îmi pare rău, domnule Ydris. Domnișoara Kemble a insistat să vă vadă camera. Mi-a promis că nu va încerca să vorbească cu dumneavoastră.

Robert își întoarse privirea la revista pe care o ținea în mână.

– Nu-i nimic, zise el. Puteți pleca. Voi vorbi cu domnișoara.

– Serios? Asistenta nu știa dacă să se bucure sau nu. Bine, domnule Ydris, atunci vă las zece minute.

Ușa se închise în urma ei și, cum rămaseră singuri, Sophie, zise:

– Oh, Robert! Ce ți-ai făcut?

Se așeză în genunchi lângă patul lui și-i căută mâna, dar el se feri de atingerea ei.

– Nu știu de ce ai venit aici, Sophie. N-am cerut să te văd.

– Dar eu am vrut să te văd! Trebuia să te văd!

– De ce? Sunt viu și în afara oricărui pericol. Nu trebuia să faci atâta cale doar ca să afli asta.

– N-a trebuit să vin până aici ca să aflu asta, zise ea, tremurând. Robert, nu-ți dai seama cât m-am speriat când am primit scrisoarea mamei tale...

– Cred că ai fost revoltată.

– La ce te referi?

Robert se uită la ea, lăsând la vedere cicatricea de pe obraz.

– Ei bine, se pare că nu sunt o priveliște prea plăcută, nu-i așa?

Sophie dădu din cap, impacientată.

– Nu-mi pasă cum arăți!

– Nu? Robert își reluă lectura. Presupun că nu. Oricum aș arăta, nu vei fi nevoită să mă vezi prea mult.

– Robert, oprește-te!

– Să mă opresc? Să opresc ce?

– Nu mai spune lucrurile astea oribile!

– Nu sunt lucruri oribile. Ăsta e adevărul! De ce te mai prefaci? Acum lucrezi în Corfu și evident vei intra și la

universitate. Iar slujba mea va fi în Canada.

– Canada? Sophie se neliniști. Emma...va merge cu tine?

– Emma? Nu.

– Dar până atunci veți fi căsătoriți.

– Nu intenționez să mă căsătoresc cu ea, spuse el, brusc. Acum, dacă nu mai ai nimic de spus...

– Dar n-am terminat! strigă ea cu disperare, încercând să se calmeze. Dacă e însărcinată...

– Pleacă, Sophie, i-o tăie el. Nu mai avem nimic să ne spunem.

– Ba da! Ba da! Robert, în seara aceea, acasă, aveai de gând să mă ceri de soție, nu-i așa?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Robert, te rog, spuse ea, pe un ton rugător.

– Ei bine?

– Ei bine, o să mă căsătoresc cu tine. Dacă...mă mai vrei..

– Ești nebună? izbucni el. Doamne, ce e asta? Îmi spui că te căsătorești cu mine chiar dacă știi că Emma așteaptă copilul meu?

– Nu știu ce să mai cred. Avem doar cuvântul ei.

– Și asta ți-a fost de-ajuns înainte, ca să iei o decizie! i-o tăie el.

– N-a fost așa, Robert. Tata...

– Tatăl tău nu gândește pentru tine! L-ai crezut, așa cum îl crezi și acum, în sinea ta. Mă întreb ce ar spune dacă te-ar putea auzi acum.

– Nu-mi pasă ce ar spunee...

– Nici mie nu-mi mai pasă, Sophie! Acum, pleacă. Pot să mă descurc și fără ajutorul vostru.

***

Sophie n-a știut cum a ajuns din nou la mașină. Tremura atât de rău, încât Simon a fost nevoit să meargă să cumpere o sticlă de tărie, din care a obligat-o să bea.

Băutura era înțepătoare și caldă, dar reuși s-o mai calmeze puțin.

Își dădură seama că nu pot aștepta în parcarea spitalului la nesfârșit, așa că Simon porni mașina și, când să iasă, zări două femei care intrau pe poartă. Una dintre ele se feri de mașină și se împiedică și căzu, lovindu-se cu capul de zid.

– Oh, Doamne! E Emma. Cred că am omorât-o, zise Simon.

Șocul accidentului o aduse pe Sophie la realitate. Ieșiră amândoi din mașină și se grăbiră spre ele.

– E bine?

– Nu datorită ție! îi răspunse Laura Sophiei, privind-o cu răutate. Simon, nu vezi că e inconștientă? Du-te și cheamă un doctor! Trebuie s-o examineze, ca să vadă dacă n-a pățit ceva.

Simon plecă după doctor și Sophie scoase o batistă din geantă pe care o udă cu apă și-i puse o compresă Emmei, pe

lovitura de la frunte.

– Ce s-a întâmplat? S-a purtat de parcă Simon ar fi vrut să dea cu mașina peste ea.

Laura nu părea dornică să-i răspundă, dar o făcu totuși:

– Cred că te-a recunoscut și probabil se întreba ce cauți aici. Același lucru mă întreb și eu acum.

– Trebuia să-l văd pe Robert. Și l-am văzut.

– Ce a spus? întrebă femeia, învinsă de curiozitate.

Când vru să-i răspundă, Sophie fu întreruptă de trezirea Emmei.

– Oh, ce s-a întâmplat?

Emma încercă să se ridice în coate.

– Te-ai împiedicat, draga mea, răspunse Laura. Și te-ai lovit la cap. Cum te simți?

– Mă ...doare puțin capul. Atât.

Laura privi spre intrarea spitalului.

– Ei bine, nu-ți face griji, zise ea. L-am trimis pe Simon după ajutor. Ai avut noroc că suntem aproape de spital, încercă ea să glumească.

Emma păru agitată.

– Dar sunt bine, acum. N-am nevoie de ajutor, Serios! zise ea, încercând să se ridice.

– Prostii! Nu trebuie să refuzi un control medical. Vreau să mă asigur că totul va fi bine cu tine.

– Nu...

Sophie îl zări pe Simon, venind cu un doctor și un asistent.

– E prea târziu, îi zise ea Emmei. Uite-l pe Simon.

Fata fu dusă pe o targă la consult și Simon, Sophie și Laura așteptară pe hol. Sophie nu-și putea scoate din minte agitația fetei. Dacă nu era într-adevăr însărcinată? Va afla cineva? Oare asta o preocupa pe ea? Dar oricum, probabil era prea devreme ca cineva să-și dea seama de starea ei. Și totuși...

Se întoarse spre Simon:

– Ai observat cât de supărată era că este luată la consult?

– Mă întreb de ce.

– Poate se teme să nu piardă copilul.

– Dacă e vreun copil.

– Oh, ce spuneți voi doi acolo? interveni Laura, care ascultase conversația. Bineînțeles că Emma așteaptă un copil. Eu am avut doi. Știu care sunt simptomele. O femeie întotdeauna știe asta.

Speranța care încoțise în sufletul Sophiei fu repede anihilată de încrederea Laurei. Așteptă liniștită pe o băncuță, să vadă dacă Emma era bine, după care să poată pleca acasă cu Simon.

Dar nu ieși Emma, ci un asistent, care întrebă:

– Sunteți rudele domnișoarei Emma?

– Nu chiar, zise Laura. Se va căsători cu fiul meu.

– Da? Ei bine, atunci trebuie să știți că o vom ține aici peste noapte.

– De ce? întrebă femeia, neliniștită.

– Ce s-a întâmplat? E ceva în legătură cu copilul? întrebă Sophie.

– Copilul, domnișoară Kemble? Sophie crezu că-și va aminti

mereu surprinderea de pe fața bărbatului. Care copil?

Laura se îmbujoră.

– Fiul meu...Emma e însărcinată, se bâlbâi ea.

Bărbatul privi notările de pe lista lui, apoi îl privi pe Simon.

– Dumneavoastră sunteți logodnicul?

– Nu, fratele meu e.

– Înțeleg. Ei bine, nu știu cum să vă spun asta, dar domnișoara Norton nu e însărcinată. Vă asigur de treaba asta.

Laura se prăbuși pe unul din scaunele de pe coridor.

– Nu e însărcinată...repetă ea.

– Nu, spuse bărbatul, hotărât. Se pare că ați înțeles greșit motivele fiului dumneavoastră de a se căsători.

Sophie trebui să se așeze și ea. Simțea că picioarele n-o mai susțin.

Oh, Domane, cât de fraieră fusese! Cât de fraieri fuseseră cu toții! Dar n-aveau nicio scuză. O crezuseră pe Emma, nu pe Robert!

Laura reuși să mai întrebe:

– Sunteți sigur?

– Oh, da, doamnă Kemble. I-am făcut un control Nu e niciun semn de sarcină.

Laura rămase înmărmurită, și atunci interveni Simon.

– Și spuneți că trebuie s-o țineți peste noapte?

– Oh, da, da! se mai uită bărbatul o dată pe hârtii. Nu are nimic grav și își va reveni repede. Dar domnișoara e foarte nervoasă și agitată, așa că a trebuit să luăm decizia de a o mai ține

sub observație.

– Înțeleg, zise Simon și le ajută pe mama și pe sora lui să se ridice de pe scaune. Mulțumim.

– Poate pleca oricând după ora zece, mâine dimineață, domnule Kemble.

– Atunci vă sugerez să-i spuneți și ei asta, zise băiatul după care, zâmbi și le ajută pe cele două să iasă din spital.

– Cred că ne-ar prinde bine, mamă, să dormim toți acasă, în paturile noastre, nu-i așa?

Femeia nu mai spuse nimic și se lăsă dusă spre mașină.

Capitolul 11

Sophie stătea pe marginea piscinei, plimbându-și picioarele bronzate prin apă. Slăbise câteva kilograme bune în ultima lună, de când venise în Corfu.

În aceste ultime zile, cât Harriet era plecată, nu avea nimic de făcut. Îndeplinise sarcinile pe care femeia i le lăsase încă din primele zile, iar acum se plictisea îngrozitor.

Când revenise în Grecia, îi spusese Harrietei pe scurt că Robert era bine și că își va reveni. Nu-i mai dăduse alte explicații și se apucase imediat de muncă.

Femeia fusese minunată. N-o întrebase nimic pe Sophie, cu toate că poate și-ar fi dorit să afle toate detaliile, și o făcuse să simtă că, într-un fel ciudat, parcă se întorsese acasă.

Fata știa că la un moment dat avea să-i povestească femeii ce se întâmplase, dar la început nu se simțea în stare. Apoi, când săptămânile s-au scurs și durerea ei a devenit mai profundă,

Sophie se purta așa cum simțea, fără să se gândească să-și ascundă sentimentele. Dar pe măsura trecerii timpului, starea ei de sănătate se înrăutățea. Harriet o obliga să mănânce, dar ea refuza cu înverșunare. Nu avea poftă de nimic, nici măcar de viață.

Oftă. Ajunsese atât de slabă, încât și cele mai mici lucruri picau de pe ea. Se scufundă în apa răcoritoare a piscinei. Oare avea să depășească vreodată aceste momente? Avea să uite de Robert și de ceea ce simțea pentru el? Poate nu în totalitate, dar un lucru era sigur. Sănătatea ei nu avea de-a face cu asta. Trebuia să-și revină și s-o ia de la capăt. Zâmbi. Își aminti de un vechi proverb spaniol, care zicea: "Ia ce vrei, a spus Dumnezeu. Ia, și plătește pentru el!"

Ei bine, acum plătea pentru lucrurile de care fusese sigură că-i vor schimba viața.

Prânzi singură pe terasă și încercă să se ferească de soare. De la un timp, de când nu dormea bine și nici nu se hrănea cum trebuie, avea dureri de cap frecvente.

Stătea pe terasă când auzi la un moment dat un zgomot de mașină. Venise Harriet! Oh, slavă Domnului!

Sări în întâmpinarea ei.

– Oh, Harriet! Ce bine că ai venit! Mi-a fost dor de tine...se opri când își văzu tatăl coborând din mașină. Tati! exclamă ea. Ce faci aici? Oh, sper că nu e Robert...

– Nu, Sophie, stai liniștită. Nu s-a întâmplat nimic, zise el și veni s-o îmbrățișeze. Privi vila. Ce loc frumos! Doamna Tarrant

n-a exagerat când mi l-a descris.

– Intrăm? întrebă femeia. Înăuntru e mai răcoare și o să merg să vă pregătesc un ceai.

Intrară și se așezară pe una din canapele.

– E și mama cu tine? întrebă Sophie.

– Nu, a rămas acasă, După cum știi, Simon a început serviciul și a trebuit să rămână acolo ca să aibă grijă de el.

– Nu înțeleg, tati...

– Nu arăți deloc bine, Sophie. Doamna Tarrant mi-a spus că nu mănânci.

– De ce ai venit?

– Eu l-am chemat, zise Harriet intrând în cameră.

– Dar n-aveai niciun motiv să vii, zise ea.

– Ba da, tatăl tău are ceva să-ți spună.

– Ce anume?

Doctorul Kemble își găsi cu greu cuvintele.

– Am venit să-ți spun că...poate eu și mama ta am greșit. Poate n-ar fi trebuit să-i impunem lui Robert să nu aibă o relație cu tine.

– Ce? sări Sophie.

– Te rog, nu-mi îngreuna situația. Am fost de acord că am greșit. Nu știm ce altceva să mai adăugăm.

– Dar e cam târziu pentru asta, nu crezi?

– Nu e niciodată prea târziu, Sophie.

– Ba da! Știi ce simte Robert!

– Știu. Dar tu?

– Ce înseanmnă asta?

– Sophie, după ce ai plecat din Anglia, Robert a vrut să te vadă.

– Cum?

– E adevărat.

– Dar...de ce?

– Laura i-a spus că te-ai întors în Grecia.

– Dar, de ce dorea să mă vadă?

– Asta nu știu să-ți spun.

– Și când mama i-a spus că am plecat...

– A presupus...

– A presupus că nu vrei să-l mai vezi, completă Harriet.

Sophie își privi uimită tatăl.

– Și tu i-ai permis să creadă una ca asta?

– Era mai simplu așa. Sophie, știi că eu și cu Laura n-am fost niciodată de acord cu relația voastră.

– Oh, tată, cum ai putut să faci asta? întrebă ea, dezgustată. Cât de rău trebuie să se fi simțit Robert când a auzit așa ceva!

– Sophie, Robert era în spital. Încă era slăbit și morocănos. Laura a crezut de cuviință că până se va reface, să creadă...

– Și de ce ai venit până aici? Ca să-mi spui asta, pentru a nu te trage la răspundere mai târziu?

– Nu, Sophie, am venit pentru că doamna Tarrant a venit la Conwynneth și i-a spus lui Robert adevărul, iar el nu putea face călătoria asta de unul singur.

– Cum? întrebă ea surprinsă. Adică Robert e aici, în Corfu? La

vilă?

– Nu, Sophie, interveni Harriet. A rămas la un hotel, în centru. Dacă vrei să-l vezi, va trebui să mergi acolo!

– Dacă vreau să-l văd! Oh, Doamne, spuse ea, nemaiputând să-și stăpânească lacrimile. Sigur că vreau să-l văd!

– I-am spus asta, dar cred că încă nu e sigur pe el din cauza înfățișării pe care o are acum..

– Oh, tată, du-mă la el! Du-mă acum!

Doctorul Kemble vru să se ridice, dar Harriet îl opri.

– O duc eu, apoi revin să bem un ceai, zise ea.

Drumul până la hotel, printre dealurile minunate ale Greciei, nu i s-a părut niciodată Sophiei mai neinteresant și mai lung. Harriet încercă să vorbească cu ea, dar văzând-o agitată și nerăbdătoare, o lăsă în pace. Când în sfârșit opri în fața hotelului, Sophie se întoarse și o strânse de mână.

– Mulțumesc, zise ea. Nu știu cum, dar o să mă recompensez față de tine.

– Fii fericită, draga mea, și așa voi fi și eu mulțumită, îi răspunse femeia, înduioșată. Și amintește-ți că părinții te iubesc, indiferent cât de greu îți vine să crezi asta acum.

Sophie încuviință din cap, apoi o sărută pe obraz, și ieși din mașină.

Intră repede în hotel și, ștergându-și ochii, îl rugă pe recepționer să-i indice camera lui Robert. Ajunsă în fața ușii lui, ciocăni, neavând curajul dă intre pur și simplu. După câteva minute ușa se deschise și înțelese de ce a trebuit să aștepte atât.

Robert se odihnea. Părea proaspăt ieșit din duș și avea înfășurat în jurul taliei un prosop. Era foarte palid. Unele dintre zgârieturi se vindecaseră bine, iar bandajul de pe obraz îi fusese îndepărtat, lăsând la iveală o cicatrice urâtă.

– Bună, Robert, zise ea. Te-am...deranjat?

Robert o privi de parcă nu-și mai putea dezlipi ochii de la ea. Nu spuse nimic, doar se dădu la o parte și o lăsă să intre.

Sophie observă că toate lucrurile erau răvășite pe pat și pe podea o valiză era pe jumătate desfăcută. Se întoarse și-l privi. Închisese ușa și acum stătea sprijinit de ea.

– Ce mai faci, Robert?

– Sunt mult mai bine acum, zise el și, atingându-și obrazul, adăugă: după cum vezi, tot urâtă a rămas.

– Contează că ești bine.

– Dar tu ce faci? Ești cam palidă. Mă așteptam să te găsesc sănătoasă și în formă.

Sophie privi în pământ.

– Eu...sunt bine. Am muncit și...

– Așa ai făcut? întrebă el. Eu plec în Canada într-o lună și jumătate. Acolo va fi slujba mea.

– Deci, nu te-au concediat?

– Nu.

– Tata...a spus că vrei să mă vezi.

– Așa e.

– Ei bine, acum sunt aici.

– Știu. Robert veni spre ea. Voiam să-ți povestesc despre

Emma.

– Nu trebuie...

– Ba da. Cred că ți-a spus că locuiam împreună la Londra, nu? Sophie încuviință, iar el continuă. Nu e adevărat. Ea stătea într-un apartament cu încă două fete.

– Nu contează.

– Ba da. Mai trebuie să-ți spun și că niciodată nu m-am culcat cu ea. Continuă, când Sophie scoase o exclamație de surpriză. Oh, ea dorea asta, dar știam că n-aș fi fost primul și cu siguranță n-aș fi fost nici ultimul. N-o iubeam. Nu mă puteam gândi decât la tine. Știam că n-avea cum să fie însărcinată cu copilul meu. Dar tu ai crezut imediat povestea ei. Asta m-a rănit și m-a deziluzionat.

– Dar a spus...

– Cred că-mi pot imagina ce a spus. A crezut că dacă va putea să ne despartă, mă voi întoarce la ea.

– Să ne despartă?

– Oh, Doamne, da! Bineînțeles că asta dorea! Veni spre ea și o luă în brațe. Nu știu dacă ăsta este motivul pentru care ești aici, zise el, îngropându-și fața în părul ei. Oh, Sophie, nu cred că mai rezist mult...

Sophie îl îmbrățișă.

– Oh, dragule, credeam că n-o să mai faci asta, îl tachină ea cu buzele.

Bărbatul o duse spre pat. Era atât de bine să simtă din nou atingerile lui...

Dar bărbatul o eliberă și se rostogoli lângă ea, s-o privească.

– Oh, Sophie! Uite ce mi-ai făcut! exclamă el, amuzat.

Sophie începu să-l mângâie pe abdomen.

– Și...ce ai de gând să faci cu asta?

Privirea lui se întunecă.

– Tu ce-ai vrea să fac? Oare ai suporta ca în fiecare dimineață când te trezești să-mi vezi fața asta plină de cicatrice? Sau poate ai prefera să te las să pleci la universitate, așa cum și-ar dori tatăl tău, și eu, între timp, să-mi fac o operație estetică?

– Oh, iubitule, sper că n-o să mă forțezi să iau o astfel de decizie.

– Sophie, știi că tot ce-mi doresc ești tu. Te iubesc.

– Dar când am venit să te văd la spital, m-ai gonit, îi reaminti ea, mângâindu-i gâtul cu buzele.

– Nu-mi aminti! Se întoarse și o sărută. Sophie, în noaptea aceea, în dormitorul tău, când tatăl tău mi-a dat vestea aceea oribilă, aproape am înnebunit, fiindcă ai putut crede așa ceva. Și apoi, când am revenit acasă și te-am găsit pregătită să pleci în Corfu, mi-am spus că trebuie să plec și eu undeva, departe de tine.

– Și te-ai gândit să-ți iei viața?

– Oh, da, dădu el din cap. Recunosc. Accidentul s-a petrecut din cauza mea. Și doar după ce s-a petrecut mi-am dat seama cât de egoist aș fi fost dacă m-aș fi sinucis. Apoi, ai venit să mă vezi și mi-ai spus că te-ai căsători cu mine indiferent de starea în care se afla Emma. Și atunci am fost furios. Extrem de furios! Am vrut

să te întreb de ce nu mi-ai spus asta de la început, de ce nu m-ai lăsat să-ți explic...Făcu o pauză. Dar după ce ai plecat în seara aceea, mi-am dat seama că părinții pot fi uneori foarte convingători. Mi-am amintit cum m-am purtat cu tine, după ce te-ai întors de la școală. De aceea, am cerut să te văd din nou, iar când am aflat că ai venit aici, mi-am pierdut speranța.

– Oh, Robert! exclamă ea, îngropându-și fața la gâtul lui. Și acum?

– Acum sunt aici, zise el.

– Mulțumită doamnei Tarrant.

– Așa e, mulțumită ei.

Sophie se încruntă.

– Ce ți-a spus despre mine?

Robert zâmbi.

– Oh, ce n-ai da să știi!

– Spune-mi!

După ce o studie preț de câteva clipe, bărbatul zise:

– Ei bine, a spus că te ofilești din cauza dragostei pe care mi-o porți. Așa e?

– Nu știi?

– Oh, ba da, cred că știu.

– Pot să vin în Canada, cu tine?

– Doar dacă te căsătorești cu mine mai întâi.

Sophie acceptă bucuroasă, după care ezită un moment.

– Dar, mama ta...s-ar putea să nu fie de acord. Ea voia să te căsătorești cu Emma...

– Emma a ieșit din viața noastră acum câteva săptămâni și sunt sigur că tu știi asta. Iar mama...ei bine, va fi nevoită să se obișnuiască în cele din urmă cu ideea. Dar poate îi dăruim un nepoțel care să-i ocupe timpul...

Sfârșit

În curs de apariție:

Valerie Zayne – "O LUPTĂ PIERDUTĂ" *nr. 716*

Olivia nu și-ar fi imaginat niciodată că Greg își va tăia venele din cauza ei! Nu-i promisese nimic.

Totuși, când fratele tânărului, arogantul Nick Baretta vine s-o caute, se simte obligată să-l urmeze. De altfel, n-are de ales: în ochii lui Nick strălucește o lumină nemiloasă. Olivia va trebui să plătească!

La New York, apoi în Sicilia, tânăra fată încearcă în zadar să-i scape. Dar de ce pericol fuge în realitate?

Jeanne Worley – "UN BĂRBAT FORMIDABIL" *nr. 717*

Pentru Harriet Brooks, Jotham Gaul nu însemna nimic mai mult decât un bădăran enervant; pentru el, era o persoană lipsită de valoare, o fată prostuță, și nu ezită să-i spună că frumusețea era singurul lucru cu care se putea lăuda. De aceea, nu fu deloc încântată când află că Jotham făcea parte din grupul cu care avea să plece în vacanță în Sicilia - vacanță în care trebuia să aibă loc logodna ei cu Nigel Joliffe. Și, ca lucrurile să se complice și mai mult, urma să li se alăture și Annie, fata căreia i-ar fi plăcut să se mărite cu Nigel. Harriet putea să se descurce cu ea, dar ce se va întâmpla cu Jotham? Cum putea scăpa de el?

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Panait Istrati 62, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*